MARJORIE WARBY

Surorile Gregory

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOANA PATRICHI

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Doctorul cel nou scutură termometrul, își încheie servieta și se întoarse spre Kate, care aștepta îngrijorată.

– Sora dumitale poate să se ridice din pat pentru masa de prânz și să meargă la școală mâine.

Kate păru deopotrivă ușurată și surprinsă.

– Înseamnă că... nu e nimic grav, domnule doctor?

– Absolut nimic, răspunse acesta dur, privind dezaprobator pisica mare, gri, încolăcită lângă un picior al patului.

Kate a coborât scările în urma lui. Ajunși în vestibul, mai făcu o încercare de a afla mai multe.

– Dar care credeți că a fost cauza, domnule doctor? De dimineață, când am intrat în camera ei, se zvârcolea de durere.

Doctorul Clive Rogers o privi sardonic.

– Diagnosticul meu este: acces acut de chiulangeală.

Kate era pur și simplu șocată.

– Vreți să spuneți să se prefăcea?

– Domnișoară Gregory, spuse doctorul, întorcându-și capul spre ea chiar înainte de a ieși din casă. Sunt o persoană foarte ocupată. Muncesc mai mult decât trebuie și sunt plătit mai puțin decât

trebuie. Te rog să nu mă mai chemi pentru fleacuri. Și, apropo: sunt total împotriva admiterii pisicilor în dormitor. Este cât se poate de neigienic. La revedere.

După care a străbătut aleea pavată cu dale și mărginită de lalele și flori nu-mă-uita, a pășit peste poarta mică albă, fără să se mai chinuie s-o deschidă, s-a urcat la volanul mașinii sale și a plecat.

Kate nu știa dacă să râdă sau să se înfurie.

Era prima dată când apela la noul doctor. Vechiul lor medic de familie ieșise de curând la pensie și doctorul Rogers îi preluase activitatea. Categoric, acesta nu avea nimic din felul de a fi atât de agreabil și de cald al bătrânului doctor Fuller, care probabil că ar fi bătut-o ușor pe umăr, părintește, și i-ar fi spus cu blândețe: „Nu ai nici un motiv de îngrijorare, draga mea."

Pe când bărbatul acesta! Să spună că Emma s-a prefăcut bolnavă pentru că nu voia să meargă la școală, să fie împotrivă ca pisica să fie lăsată să intre în dormitor, să-i reproșeze că-l cheamă pentru fleacuri...

– Foarte bine! rosti cu voce tare spre mașina care pleca. Poate să fiu pe jumătate moartă ca să vă mai chem, domnule doctor Clive Rogers!

A închis ușa și s-a dus sus, încă având în fața ochilor figura doctorului: înalt, purtând un costum gri elegant; avea nas acvilin, ochi reci cenușii, buzele strânse. Auzise deja unele nemulțumiri în legătură cu noul doctor, atât de diferit față de cel dinainte, atât de bun și prietenos cu toată lumea și care nu se supăra niciodată, indiferent de câte ori era chemat și la ce oră. Doctorul Rogers era o figură nouă în satul Oakham Green și dacă așa avea de gând să se poarte cu bolnavii, nu va deveni prea popular, hotărî Kate.

Când a intrat în cameră, Emma o privi plină de speranță.

– Trebuie să iau medicamente? Sper ca noul doctor să fie la fel de cumsecade ca domnul Fuller.

– A spus că nu ești deloc bolnavă.

Emma părul extrem de surprinsă.

– Dar am avut niște dureri de stomac cumplite când m-am trezit de dimineață, deși acum mi-au trecut.

– Emma, începu Kate cu blândețe, așezându-se pe marginea patului. De ce n-ai vrut să mergi la școală astăzi?

Fetița își întoarse capul într-o parte, mormăind ceva.

– Vorbește, nu mă supăr. Vreau doar să știu de ce n-ai vrut să mergi.

– Nu știu să-mi fac tema la aritmetică, spuse Emma abia auzit.

– Dar, draga mea, dacă îi vei explica situația domnișoarei Harper, te va ajuta, spuse Kate plină de înțelegere, întrucât nici ea nu era bună la matematică.

Emma își scutură cu putere capul cu păr roșcat.

– Nu e adevărat. Spune că sunt leneșă. Dar eu nu înțeleg cum se fac adunările astea noi și mi-a spus că, dacă și astăzi le fac greșit, mă mută de la locul meu de la fereastră ori eu nu vreau să mă mute.

– Da, dar nu se poate să nu te duci la școală din acest motiv, spuse Kate ridicându-se de pe pat. Până la urmă, trebuie să înveți să faci calculele acelea. Dar voi merge să discut cu domnișoara Harper și să-i explic că nu ești leneșă, dar că nu înțelegi. Sunt sigură că va înțelege și te va ajuta.

– Domnișoara Harper e un porc.

– Emma dragă, nu trebuie să vorbești așa.

– Este un porc; un porc bătrân și nesuferit.

– Draga mea, nu este bătrână, nu este nesuferită și în nici un caz nu e un porc. Trebuie să fie fermă ca să mențină disciplina.

– Poți să mi-l aduci și pe Byron, aici sus, ca să fiu și cu el și cu Shelley?

Byron era cocherul spaniol negru, cam prea gras ca să mai poată fi considerat ca având o linie elegantă, dar tare iubit. Kate i-a spus

că doctorul Rogers nu era de acord să se țină pisici în dormitor și cu siguranță nici câini, dar ea i-a permis să țină pisica în continuare, din spirit de frondă față de acesta.

– Nici acum nu mă simt prea bine, spuse Emma care acum arăta normal, dar se străduia să nu arate acest fapt, deși era prea târziu pentru a fi trimisă la școală. Pot să stau în pat până la ora prânzului?

– Dacă vrei, da. Dar eu am o mulțime de treburi de făcut, așa că nu voi putea să stau cu tine să ne jucăm.

– Voi citi cartea luată de la bibliotecă. Este foarte intersantă.

Emmei îi plăcea enorm să citească și să viseze, și ar fi preferat să se refugieze toată viața într-o lume imaginară, cu cărțile ei, jucăriile, pisica și cățelul. Kate trebuia să fie întotdeauna atentă s-o determine să meargă la școală, sau la biserică, sau la culcare, sau chiar să facă baie. Emma era dintre cei cărora le place să stea și să privească în gol, timpul neavând nici o importanță pentru ea.

Cele patru surori Gregory locuiau în casa Clematis din satul Oakham Green, în Essex, de șapte ani, de când Emma, mezina, era doar un bebeluș și Kate, cea mai mare, avea paisprezece ani. Surorile mijlocii erau Angela și Sara.

Tatăl lor, Grant Gregory, fusese scriitor de cărți SF pentru băieți și, într-un acces de entuziasm, cu banii primiți ca drepturi de autor pentru una din povestirile sale, a cumpărat casa Clematis, captivat de farmecul ei rural și și-a multat soția și pe cele patru tinere fiice de la Londra, la țară. Așa era Grant – impulsiv, exuberant, debordând de fericire, după care se scufunda brusc în adâncurile disperării.

Soția lui, o femeie încântătoare care nu se plângea niciodată, trecuse cu ușurință peste această schimbare. Își adora soțul pe care-l considera un geniu și-i trecea cu vederea, cu mărinimie, orice slăbiciune.

După puțin timp, lui Grant i s-a părut că noua casă este prea mică, prea neîncăpătoare pentru evoluția în paralel a muncii și a

familiei lui, așa că a cumpărat o rulotă pe care a instalat-o într-o mică livadă în capătul grădinii, continuând să-și scrie cărțile acolo, în liniște, singur.

Averea lui când se mărea, când se micșora, dar familia era fericită. Apoi, într-o zi, când Kate avea nouăsprezece ani și Emma cinci, și-a anunțat fiicele că o duce pe mama lor într-o a doua lună de miere la Majorca. Totul fusese aranjat: s-au rezervat bilete de avion, camere de hotel.

Mama trebuia răsfățată: o merita din plin. Restul familiei rămânea acasă, în grija lui Kate.

Kate a fost foarte mândră de responsabilitatea care-i revenea. Mergând pe urmele tatălui, la vremea aceea și ea scria – cărți pentru fete cu elemente de mister și suspans, urmărind destine și cariere interesante. Nu se ocupa de povești de dragoste – nici în viață, nici în scrierile ei. În momentul respectiv, era total satisfăcută de existența și de munca ei.

Apoi se întâmplă tragedia.

Grant Gregory și soția lui au plecat fericiți în ceea ce numeau o a doua lună de miere, conduși de toate cele patru fiice; dar la întoarcere, avionul s-a prăbușit în mod misterios și n-a existat nici un supraviețuitor.

Kate era conștientă că responsabilitatea pe care și-o asumase pentru două săptămâni avea să-i revină până când Emma va termina școala, așa că era exclus să-și facă vreun plan de căsătorie.

Numai că ea nu putea să se retragă în liniștea rulotei pentru a-și scrie cărțile, așa cum făcuse tatăl ei și nici nu se putea închide în dormitorul ei, cum obișnuia când trăia mama. Acum, trebuia să se ocupe de întreaga gospodărie, scriindu-și cărțile printre picături. Dar le scria mai silitoare ca oricând pentru că, după ce trecuse primul șoc paralizant, fetele au continuat rutina vieții: Angela și Sara și-au terminat liceul la Carchester, acesta fiind orașul cel mai apropiat, după care și-au găsit de lucru, Angela la

biblioteca din Carchester, iar Sara ca dactilografă în biroul unui avocat din localitate, în timp ce Emma era încă la școala din sat.

Kate scria conștiincioasă la masa din bucătărie, sărind din când în când să mai învârtească în cratiță, să răspundă comis-voiajorilor care sunau la ușă, să aducă rufele înăuntru când începea să plouă. Ar fi fost mulțumită să aibă măcar două ore neîntrerupte de scris pe zi, dar rareori se întâmpla acest lucru. În dimineața aceasta, pretinsa durere de stomac a Emmei o întârziase, dar după ce a știut-o în siguranță, cu cărțile ei, un pahar cu lapte și un biscuit, s-a așezat și ea la masă să scrie. Se gândi că nu-i strică Emmei o dimineață liniștită, dacă se frământă atât din cauza aritmeticii, iar mai târziu va merge ca să discute cu Madge Harper.

Kate începuse deja să scrie, dornică să recupereze timpul pierdut, uitând pentru o clipă de problemele casnice, când, pe pragul ușii din spate deschise apăru o umbră, iar Byron, care moțăise până atunci sub masă la picioarele ei, începu să mârâie.

Când își ridică privirea, Kate văzu un străin: un tânăr cu păr lung, blugi strâmți, pulover împletit și o raniță pe spate.

Vara, veneau adesea la ușa casei drumeți care cereau fie apă, fie permisiunea de a fotografia casa, așa că, acum spuse aproape în mod automat:

– Dacă vrei să bei apă, e un robinet în fața garajului și găsești acolo și o cană.

– Mulțumesc, dar nu asta doream de fapt.

Avea o voce plăcută și vorbea ca un om instruit. Kate l-a mai privit o dată, mai bine.

– Dacă dorești să fotografiezi casa, n-am nimic împotrivă. Dar te rog să mă scuzi, sunt foarte ocupată.

– Îmi pare rău că te întrerup, dar am venit să mă interesez în legătură cu rulota.

Kate i-a spus că este o rulotăveritabilă de țigani.

– Poți s-o fotografiezi și pe aceasta, dacă vrei.

– Doream să întreb dacă se poate închiria.

Kate puse deoparte pixul și se rezemă de spătarul scaunului, privindu-l de data aceasta cu toată atenția.

– Nu ne-am gândit niciodată să închiriem rulota, spuse ea încet. Dar nu văd de ce n-am face-o. Te interesează?

– Da. Chiar foarte mult.

– Intră și ia loc să discutăm. Îi indică un scaun de bucătărie lângă ușă. Când trăia tatăl meu, folosea rulota ca birou. Acum, ținem în ea șezlonguri și obiecte de grădinărit, dar, desigur, acestea pot fi scoase.

În timpul sezonului estival, turiștii veneau adesea la Oakham Green, localitatea fiind renumită pentru farmecul ei rural. Unele case ofereau pensiune, așa că de ce n-ar închiria și ele rulota? Orice venit suplimentar era bine venit. Numai că nu știa cât să ceară.

Se ridică, încercând să-și ia un aer de expertă în afaceri.

– Poate că ar fi mai bine să vezi mai întâi locul, înainte de a discuta mai amănunțit. După cum am spus, există un robinet în fața garajului și o toaletă afară. Condițiile nu sunt grozave. Pot să pun în stare de funcțiune un primus și pot pune la dispoziție câteva ustensile de bucătărie, dar nu pot să asigur masa.

– Este în regulă. Pot să-mi pregătesc singur ceva de mâncare.

A urmat-o în grădină, pășind încet, cu eleganță. Kate a descuiat ușa albastră a rulotei vopsite în tonuri vesele, de sub meri, și i-a făcut loc să intre.

– Miroase puțin a mucegai. N-a mai fost folosită de mult timp.

Tânărul privi de jur-împrejur: erau un pat de cazarmă în capătul îndepărtat, o bancă laterală și o masă pliantă.

– Îmi convine.

– Perdelele nu sunt foarte curate, dar le voi spăla dacă rămâi. De fapt, ar fi necesară o curățenie generală, dar mă tem că n-am timp în această dimineață.

– Este foarte bine așa, nu-ți face griji. Voi face eu curățenie. Cât costă?

Kate era foarte încurcată. Îl privi cu atenție.

– Ești în vacanță?

– S-ar putea spune și așa. Mă odihnesc.

– Te odihnești?

– Sunt actor șomer, explică el cu un zâmbet.

– Îmi pare rău.

Visele ei de câștig s-au spulberat. N-ar avea inima să ia bani de la un băiat care n-are de lucru.

– Am un contract pentru vară, la o companie din Anglia de Est, care are mai multe piese în repertoriu. Dar stagiunea se deschide abia de Rusalii, așa că, până atunci, încerc să găsesc câte ceva de lucru pe unde pot.

Apoi, privind grădina de un pitoresc cam sălbatic, spuse:

– Poate că soțul tău nu mai are timp să se ocupe de grădină după ce vine de la lucru; aș putea să mă ocup eu puțin, dacă vrei.

– Nu sunt căsătorită, râse Kate. Locuiesc împreună cu cele trei surori ale mele. Angela și Sara lucrează în Carchester, iar Emma este încă la școală.

– Și tu, ca și tatăl tău, ești scriitoare?

– Scriu povești pentru fete. Cum ți-ai dat seama?

– Elementar, dragul meu Watson. Manuscrise împrăștiate pe toată masa.

– Sigur, trebuia să-mi dau seama. Mă numesc Kate. În general, cei de aici ne spun surorile Gregory. Cum te cheamă?

– Adam. Am... am o rudă îndepărtată aici... o anume domnișoară Harper.

– Madge Harper? Ce surpriză plăcută! O cunoaștem pe Madge foarte bine. Este învățătoarea surorii mele. Uite: dacă îmi aranjezi grădina, poți locui în rulotă gratis. Aici, grădinarii se plătesc cu aproximativ șapte șilingi pe oră, așadar, dacă lucrezi câteva ore săptămânal, voi considera că astfel te-ai achitat de chirie.

– De acord.

Kate părea mulțumită.

– Nu-mi place să văd cum grădina se degradează. Arată frumos primăvara, dar de îndată ce cresc bururienile, capătă un aspect neîngrijit. Tundem iarba pe rând, dar cred că livada trebuie cosită. Știi să mânuiești o coasă?

– Sunt gata să încerc.

– Bine, dar fii atent să nu-ți tai un picior; asta e o muncă în care îți trebuie calificare.

Era frumoasă când zâmbea în timp ce vorbea; avea părul castaniu, ca suflat cu bronz și ochii de culoarea chihlimbarului.

Adam s-a aplecat să mângâie cățelul care-i urmase în grădină.

– Cum îl cheamă?

– Byron. Și mai avem și o pisică persană gri pe care o cheamă Shelley.

– Colțul poeților, nu? râse Adam.

– Angela le-a pus aceste nume. E pasionată de poezie și lucrează la biblioteca din Carchester.

– Și cealaltă?

– Sara are șaptesprezece ani și lucrează într-un birou de avocatură. Madge știe că ești în Oakham Green?

Adam și-a dat jos ranița și a aruncat-o pe bancă.

– Nu ținem legătura unul cu celălalt. Ea nu vrea să știe nimic despre mine.

– Dar acum, că ești aici, crezi că ar vrea să te vadă?

– Am dat numele ei ca punct de referință, nu pentru a relua legătura de rudenie. Aș preferea să nu aranjezi o întâlnire între noi, dacă nu te superi.

Kate nu mai insistă.

– Ei, acum trebuie să plec.

– Dacă îmi dai cele necesare pentru curățenie în rulotă, încep lucrul chiar acum, spuse tânărul și o urmă pe Kate înapoi la casă, pentru a lua o găleată și o mătură.

Capitolul 2

Kate se așeză din nou la masa de scris, mulțumită de întorsătura pe care au luat-o lucrurile.

Adam părea un băiat simpatic și, în plus, un bărbat puternic era foarte util într-o gospodărie ca a lor.

Tocmai se gândea cum să rezolve problema eroinei sale care căzuse într-un puț de mină dezafectat din Cornwall, când auzi zgomotul unor tocuri înalte.

– Hei! E cineva acasă?

Kate puse pixul jos, oftând. Betty! Betty Travers, o drăguță și prietena ei cea mai bună, care da buzna la orice oră, veselă și prietenoasă, așteptându-se să fie bine primită, indiferent de la ce treabă o întrerupea pe Kate. Singura problemă cu Betty era că, pentru ea, scrisul lui Kate nu era decât o formă inofensivă de nebunie și nu un mijloc necesar de suplimentare a veniturilor familiei.

– Draga mea, nu pot să stau mult. Am lăsat copiii cu bona, dar trebuie să plece din minut în minut, așa că trebuie să mă grăbesc.

S-a așezat pe scaunul cel mai apropiat. Blondă și cu o înfățișare plăcută, Betty purta fuste foarte scurte și bluze foarte strâmte, ceea

ce făcea ca trecerea ei prin viață să fie punctată de fluierăturile admirative ale tuturor bărbaților pe lângă care se întâmpla să treacă. Primea această reacție – care a fi stânjenit-o îngrozitor pe Kate – cu plăcerea cu care orice stea de cinema ar fi primit manifestările de simpatie ale admiratorilor săi.

– Te deranjează dacă las copiii la tine după-amiază? Douglas a telefonat acum o oră să mă anunțe că aduce la masă un important partener de afaceri. Am făcut deja pregătirile pentru masă, dar scumpa mea... părul! Trebuie neapărat să ajung în Carchester să-mi aranjez coafura. Te rog, vrei să fii atât de bună să...

Kate a văzut risipindu-se orice șansă de a-și salva eroina. Mai întâi Emma care a rămas acasă, apoi necesitatea de a merge să discute cu Madge Harper, acum perspectiva de a avea grijă de copiii lui Betty toată după-amiaza... Putea foarte bine să pună deoparte manuscrisul pentru restul zilei.

– Sigur că da, Betty, răspunse ea resemnată.

– Mulțumesc din suflet. Se ridică și privi atent pe fereastră. Cine-i bărbatul?

– Închiriază rulota noastră pentru următoarele câteva săptămâni.

– Da? Asta este ceva nou pentru tine – să primești în gazdă turiști pe perioada verii.

Kate a explicat cum tânărul apăruse ca din senin. Betty asculta fermecată, cu ochii ei albaștri larg deschiși.

– Și l-ai lăsat să se instaleze, așa, pur și simplu, fără să știi nimic despre el? Draga mea, poate fi un maniac sexual sau un criminal care să vă omoare pe toate în timp ce dormiți.

– Pare destul de inofensiv, spuse Kate râzând. Este de profesie actor și este rudă îndepărtată cu Madge Harper.

– Adevărat? Nu mi-o pot imagina pe Madge a noastră înrudită cu un actor.

– Așa a spus.

– Și cum e?

– Liniștit, plăcut.

– Plăcut! spuse Betty pe un ton disprețuitor. Pe mine mă interesează dacă e sexy.

– Mă tem că n-am observat. Mi-a lăsat impresia că este cam neglijent și șlampăt.

– Ești incorigibilă. Mi-aș da seama dacă un bărbat este atrăgător și dacă și-ar fi luat hainele de la o sperietoare de ciori și nu s-ar fi ras de o săptămână. Dar tu, niciodată nu vezi.

– Ce să văd?

– Cum arată un bărbat, ce altceva! Cum poți să fii atât de imună? Deși am un mariaj fericit, niciodată nu sunt indiferentă față de alți bărbați, dacă arată bine. Desigur, nimic serios... doar un flirt care să mă tulbure în mod plăcut. Apropo, dimineață am văzut în fața porții voastre mașina noului doctor; sper că nu e nici una dintre voi bolnavă.

– Emma a avut o ușoară durere de stomac.

– Nu-i așa că e un scump?

– Cine, noul doctor? N-aș putea spune că mi-a făcut această impresie.

– Vai! Ce figură severă și ce ochi ca niște ghețari care te sfredelesc! Ne-am întâlnit cu o seară înainte la familia Larson și mi s-a părut minunat. Atât de irezistibil!

– Mie mi s-a părut îngrozitor. Dar eu n-am această fascinație fatală pentru bărbați. Ție îți plac toți, chiar și doctorii cu nas acvilin, figură severă și reci ca gheața.

– Râzi de mine. Dar nu e cazul să-ți iei acest aer de superioritate, pentru că într-o bună zi ai s-o pățești și tu, chiar mai rău decât noi. Acum trebuie să plec. Îți aduc copiii pe la ora două, bine?

Kate a însoțit-o până la mașina parcată în fața porții.

– Ah, apropo; știai că s-a întors Roderick Mowbray? Va renunța la serviciul lui din Londra și va administra moșia mamei sale. Se pare că administratorul lor le-a tocat banii. A fost concediat. Pa.

Mașina mică roșie făcu un salt și se îndepărtă pe alee, cu viteza infernală cu care Betty conducea întotdeauna.

Vestea despre Roderick Mowbray era interesantă și Kate se întreba dacă întoarcerea acestuia va însemna ceva pentru ea.

În ultimii cinci ani, Mowbray apăruse doar fugitiv la conac – de obicei, însoțit de o tânără sclipitoare – mereu alta. Avea un apartament la Londra și un serviciu despre care Kate nu știuse niciodată mare lucru. Se spunea că în domeniul publicitar.

Deși aveau titlu de noblețe, cei din familia Mowbray nu erau bogați și mama lui Roderick, văduvă, care locuia singură la conac, cu un personal mai în vârstă, își dorea foarte mult ca fiul ei să se însoare cu o tânără frumoasă și, de preferință, bogată.

Până acum, Roderick nu părea să dea semne să se grăbească.

Era timpul, însă, să-și întrerupă visarea și să se gândească la ce va pregăti pentru cină; din resturile de friptură de duminică, va face o plăcintă cu carne. La prânz, ea și Emma puteau mânca brânză, salată, fructe.

La ora două și jumătate, Betty a venit. Un copil dormea în căruciorul lăsat pe pajiștea din spate, sub dud. Celălalt, Terry, în vârstă de patru ani, intră împreună cu Kate, purtând o învelitoare de ceainic în chip de pălărie.

– Te rog să-l scuzi, spuse Betty, dar nu doarme fără asta și a trebuit să-l las să vină așa, pentru că astăzi nu am mai avut timp pentru el.

– Arăți minunat, Terry, spuse Kate zâmbindu-i băiețelului.

– Ba este absurd, răspunse Betty. Pe Douglas îl enervează cumplit fazele prin care trece Terry, dar eu cred că lucrul cel mai bun este să te faci că nu observi. La revedere, Kate și mulțumesc

foarte mult încă o dată. William ar trebui să doarmă până la ora șase, dar dacă se trezește și-i e foame, i-am adus biberonul și o cutie cu lapte praf. Instrucțiunile de preparare sunt scrise pe cutie... Terry, să fii cuminte și s-o asculți pe Kate. Și-a adus câteva jucării și cărți... Cred că asta este totul... Doamne! Ce târziu e! Trebuie să fug.

Și-a sărutat fiul și a plecat.

Emma era încă în pat, pierdută în lectura povestirii pe care Angela i-o adusese de la bibliotecă, nesocotind astfel recomandările doctorului Rogers care spusese că se poate da jos din pat la prânz. Lui Kate îi făcea oarecum plăcere să nu țină seama de recomandările lui.

Terry și-a sprijinit capul plin de încredere, de brațul lui Kate, cum sta alături de ea pe canapeaua din living.

– Citește-mi o poveste.

– Sigur că da. Pe care o vrei! Scufița Roșie?

– Asta îmi place cel mai mult, spuse Terry întorcând paginile până ajunse la povestea celor Trei ursuleți. Tata nu vrea să mi-o mai citească pe asta – spune că s-a plictisit.

– Atunci, vom citi Cei trei ursuleți, spuse Kate stăpânindu-și râsul.

În timpul după-amiezii, l-a văzut pe Adam plecând. Era ciudat să vadă rulota ocupată și se întreba care va fi reacția surorilor ei.

Angela a fost cea dintâi care a ajuns acasă. Înaltă, frumoasă, brunetă, avea o fire practică și serioasă.

– Vai, Kate, iar trebuie să stai cu copiii familiei Travers! Spuneai că intenționezi să scrii toată ziua.

– Da, numai că soarta a decis altfel. Betty a trebuit să meargă urgent în Carchester să se coafeze. N-am putut refuza.

– Betty dispune de tine cum vrea. Apoi, pe un ton schimbat: Cine naiba este în livadă?

– Vrea să închirieze rulota pentru una sau două săptămâni. Nu crezi că e o idee bună?

– Să închirieze, spui? Cât plătește?

– Știi, de fapt este actor șomer. N-am putut cere bani cuiva care nu are de lucru, dar se va ocupa de grădină în schimb, așa că mi s-a părut o afacere bună. Știi cât este de greu să găsim pe cineva care măcar să tundă iarba.

– Hmm. Și cum a ajuns aici? Cum îl cheamă?

– Adam. Nu cred că și-a spus numele de familie, dar este o rudă îndepărtată a lui Madge Harper.

– Da, cred că nu e o idee rea, dacă e dispus să ne ajute. Apropo, cum se simte Emma? Ce a spus doctorul?

Kate i-a explicat.

– Și cum ți s-a părut?

– Doctorul? Nu mi-a plăcut. E foarte arogant. Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să sperăm că nu ne vom îmbolnăvi.

– E chiar atât de rău?

Dar Angela nu părea prea preocupată. În viața ei nu exista decât un singur bărbat, prietenul ei, David Emery, un tânăr funcționar la o bancă din Carchester.

– Mâncare! Mâncare! Mor de foame! intră Sara țipând.

Brunetă, cu părul lung și ochii verzi, aceasta avea înfățișarea unei nimfe, dar pofta de mâncare a unui căpcăun..

Încolțită, Kate admise că va trebui să întârzie puțin masa lor.

– Betty trebui să se fi întors deja din Carchester, dar presupun că s-a dus mai întâi acasă pentru a pune la punct ultimele amănunte ale cinei.

– Asta spun și eu; Betty profită de tine, spuse Angela.

– Este un bărbat în livada noastră, țipă Sara. Unul tânăr. Stă pe treptele rulotei și citește un ziar. Ce nostim! Cine este?

Așa că povestea venirii lui Adam a fost repetată și, pentru că fetele încă mai comentau evenimentul, Kate hotărî să ducă ea copiii acasă la ei.

– Nu întârzii. Între timp, una din voi poate să așeze masa.

Imediat ce Kate a ieșit pe ușa din față, Sara s-a strecurat și ea afară pe cea din spate, vrând să-l cunoască pe acel tânăr numit Adam, mai ales că detesta orice formă de activitate casnică și se eschiva de câte ori avea ocazia.

Surorile Gregory mâncau în jurul orei șase; masa nu era suficient de consistentă pentru a fi considerată prânz și era prea devreme pentru a fi considerată cină.

Angela și Sara mâncau într-o cafenea din Carchester, Emma mânca la prânz la școală, iar Kate se mulțumea cu o gustare.

Când Kate s-a întors, Angela așeza masa lângă fereastra salonului care da spre pajiște.

– Sara întotdeauna trage chiulul. Cum ai plecat, s-a și dus în grădină la băiatul acela. Dacă e ceva treabă de făcut, poți fi sigură că dispare imediat.

– De ce n-ai strigat-o?

– Am strigat-o, dar n-a vrut să vină. S-a făcut că nu aude.

– Betty arată superb, schimbă Kate subiectul, așezând în mijlocul mesei un vas cu primule. Și-a dat părului o tentă blondă și și-a cumpărat o rochie de ocazie, bleumarin cu fire argintii, de la acel magazin unic select și foarte scump de pe Strada Hight din Carchester.

– S-ar potrivi mai degrabă pentru un dineu la Savoy, decât pentru o cină obișnuită într-o casă de la țară, spuse Angela, încă supărată din cauza sustragerii Sarei de la datorie.

– Dar nu e nici pe departe o cină obișnuită. Au păstrăv afumat, suprême de pui și bezele glasate, vin alb sec și cafea.

– Cine mănâncă toate aceste bunătăți, noi?

– Asta nu se va întâmpla în veci, râse Kate. Nu noi, ci familia Travers; au un invitat important în seara aceasta la cină.

– Dar noi, ce mâncăm?

– Plăcintă cu carne.

– Vă ajut cu ceva? întrebă Sara candid.

– Întotdeauna te oferi când nu mai este nimic de făcut, i-o întoarse Angela.

– Scuzați-mă, dar discutam cu Adam.

– Am observat și eu. Te-am strigat de câteva ori.

– Îmi pare rău, n-am auzit. Nu fi urâcioasă, Angela, spuse ea râzând. Am să spăl vasele.

– Să te vedem.

Emma apăru în halat; își terminase cartea și se plictisise să mai stea în pat.

– Te simți mai bine? întrebă Kate cu blândețe.

– De fapt, nici n-ai avut nimic, spuse Angela.

Emma roși.

– Nu este drept. Am avut niște dureri îngrozitoare de stomac când m-am trezit de dimineață.

– Am înțeles că noul doctor a spus că n-ai nimic.

– A fost îngrozitor. A spus că pisicile n-au voie în dormitor.

Surorile ei au râs.

– Ei bine, spuse Sara, dacă doctorul e îngrozitor, în schimb băiatul din rulotă nu e. Îmi place. L-am invitat în seara aceasta să ascultăm discuri. Întorcându-se spre Kate, spuse: aproape că l-am invitat la cină, deși nu eram sigură că avem suficientă mâncare pentru toți.

– Sara, abia a venit, protestă Kate.

Și Angela era de acord că nu era înțelept să grăbească lucrurile.

– Bine, dar numai în seara aceasta, totuși. A spus că i-ar face mare plăcere să vină. A promis că îmi povestește cum este să joci în piese. Pare amuzant. Este cu totul altfel decât băieții de aici, în majoritatea lor fermieri, funcționari, sau cam așa ceva. El este diferit.

Kate a spus că, mai târziu, trebuie să meargă la Madge să discute în legătură cu Emma; Angela, că are întâlnire cu David. Singură Emma, stând la masă la locul ei și privind admirativ plăcinta aburindă, a asigurat-o:

– Fii fără grijă, Sara. Eu voi sta aici.

– Tu? Dar, copila mea dragă, n-avem nevoie de tine. Vei merge la culcare imediat după ce mănânci. Doar ești bolnavă.

– Nu mai sunt și m-am plictisit să stau în pat. Kate, am voie să stau și eu să ascult discuri?

– Ai voie să stai până mă întorc eu.

– Kate! Ai puțin suflet! strigă Sara, privind cu dispreț mica făptură hotărâtă, îmbrăcată cu halatul acela albastru ponosit. Nu avem nevoie tocmai de ea!

– Da, dar o să aveți. Ce-ar spune băiatul acela să te găsească singură chiar în prima seară în care vine aici?

– Probabil că ar fi mulțumit, mormăi Sara. Ții minte că tu însăți ai spus că patru fete într-o familie pot da senzația de copleșitor și că bărbații s-ar putea speria dacă apărem toate deodată.

– Asta e altceva.

– Nu înțeleg de ce.

– Cu bătrâna doamnă Toster care mereu spionează aici, lângă noi, știi că trebuie să fim atente, interveni Angela.

– Nu cred că ne spionează, spuse Kate, ci doar este sincer interesată de soarta noastră. Dar Angela are dreptate: așa cum locuim noi singure, trebuie să avem grijă de reputația noastră.

– Nu trebuie ca acest Adam să-și facă o idee greșită, continuă Angela. Este important să ne respecte de la bun început.

– Ah, mai scutește-mă! spuse Sara.

Emma se opri din mâncat și o privi pe Kate, șocată.

– Dacă eu aș fi spus așa ceva, m-ai fi certat.

– Prin asta, Sara tocmai a dovedit că este încă un copil.

– Când am să cresc mare, am să fiu cum e Kate, adică nu voi avea niciodată un iubit, anunță Emma.

– Și ce te face să crezi că nu va avea niciodată un iubit? întrebă Angela, amuzată.

– Nu poate, din cauza mea. Nu-i așa că nu te vei căsători niciodată, ca să nu fii nevoită să mă părăsești?

– Am auzit în autobuz când veneam spre casă, că Roderick Mowbray s-a întors definitiv la conac, spuse Sara, apoi continuă, privind-o cu răutate pe Emma. Kate a fost îndrăgostită de el cândva, nu-i așa, Kate?

– Când aveam vreo doisprezece ani.

– Aveai cincisprezece, rectifică Angela, și tata te tot dojenea că te plimbai visând prin grădină în loc să-ți faci temele. Îți făceai mereu de lucru prin fața porții, sperând ca el să treacă pe acolo. Îți amintești?

Kate își amintea foarte bine, dar n-avea de gând să recunoască.

– N-am știut asta; n-am știut că a avut o pasiune pentru cineva, spuse Emma tristă, gata să izbucnească în lacrimi.

– Nu da atenție la ce spun Angela și Sara. Vor doar să mă necăjească. Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă și, pentru consolarea ta, află că el nu mi-a acordat nici cea mai mică atenție, așa că nici nu m-am mai gândit.

Emma nu era deloc convinsă. A reînceput să mănânce, dar plăcinta își pierduse gustul. Cuvintele aruncate în glumă, cu atâta ușurință de Sara, au săpat adânc îndoiala în mintea fetiței. Considerase ca pe un lucru de la sine înțeles că niciodată, dar absolut niciodată, Kate nu avea s-o părăsească. În ceea ce o privea pe ea, Angela și Sara puteau foarte bine să se căsătorească, atâta timp cât ea o avea pe Kate. Aceasta îi da un sentiment de siguranță. Dar, dacă vreodată Kate ar pleca și ar părăsi-o, cu siguranță că ar muri de supărare.

Capitolul 3

După cină, Kate a pornit pe bicicletă acasă la Madge. Vechea mașină a lui Grant Gregory era în garaj, dar Kate nu mai considera acel vehicul antic ca prezentând siguranță, așa că hotărî să nu-i mai reînnoiască autorizația de circulație anul acela. Deși toate cele trei surori mai mari aveau permis de conducere, nu-și permiteau să investească într-o nouă mașină și nici Angela, nici Sara nu voiau să contribuie la întreținerea celei vechi. Prin urmare, mașina ruginise în garaj, având un aer părăsit și plin de reproș, ca și cum și-ar fi amintit de zilele fericite când ducea patru fetițe vesele la mare.

Toți membrii familiei aveau biciclete, iar autobuzele spre Carchester circulau regulat; cu toate acestea, cumpărarea unei mașini noi era o prioritate pe lista de ambiții a lui Kate. Numai dacă ar putea să scrie – și să vândă – mai multe cărți... În minte îi reveni eroina ei pe care nimeni n-o salvase încă din fundul puțului de mină.

„Mâine, își promise Kate în timp ce pedala, cu Byron alergând fericit alături. Trebuie să mă apuc serios de treabă."

Madge era acasă și părea că-i face plăcere s-o vadă. Locuia într-un bungalou foarte nou, construit lângă vechea școală din sat.

– Intră, o pofti ea. Ce s-a întâmplat cu Emma?

Madge era o femeie corectă, capabilă, trecută de douăzeci și cinci de ani. Chiar dacă elevii ei n-o iubeau, în orice caz o respectau și avea o bună reputație profesională. Purta ochelari cu ramă de corn, cu un coc bine strâns la spate, fuste simple, bluze sau pulovere simple, era întotdeauna sobră atât în îmbrăcăminte, cât și în felul de a fi și părea total dedicată profesiei sale.

Deși o știa pe Madge de când prealuase funcția la școala din sat acum câțiva ani, Kate avea impresia, totuși, că încă n-o cunoștea bine. Madge părea să-și fi sacrificat viața personală pentru munca sa, exact ca și Kate, dar în cazul ei, o făcuse fiindcă așa dorea, pe când la Kate era o necesitate. Kate spera să se căsătorească și să aibă copii într-o bună zi, dar Madge nu trădase niciodată nici cea mai mică intenție sau dorință de a se căsători.

A condus-o pe Kate în micul living care era tot atât de ordonat ca și ea, fără nimic din harababura care făcea din camerele casei Clematis o imagine atât de diferită față de interioarele ideale ilustrate în reviste. Salonul lui Madge ar fi putut apărea cu cinste, la orice oră din zi și din noapte, ca model: nici un coș cu sculuri de lână și andrele, nici o revistă, nici o lesă de cățel, nici o pernă pentru pisică, nici o mașină de scris, nici o mașină de cusut, nimic.

– Ah, nu te superi, spuse Madge văzându-l pe Byron că înaintează alături de Kate, dar aș prefera ca el să rămână afară; poate are labele murdare, sau poate îi cade părul pe noile mele huse de scaune...

Repede, Kate l-a dus pe Byron afară.

– Iartă-mă, dragul meu, șopti ea la urechea lui lungă și mătăsoasă, nu întârzii mult.

– Îl tratezi ca pe un om.

– Da, dar fiind atât de mult timp singură cu el, îmi este ca un adevărat prieten.

– După părerea mea, nu merită să ai un animal, cu toată bătaia de cap pe care ți-o dă. Și acum, te rog să iei loc. Presupun că ai venit să-mi spui de ce Emma n-a fost azi la școală.

– Da. Respiră adânc, înainte de a continua. Nu s-a simțit bine de dimineață; a durut-o stomacul... Am chemat doctorul și acesta a pus această tulburare pe seama stresului.

– Stres! La vârsta ei?

Kate încercă să-i explice despre temerile Emmei de a fi mutată de la locul ei de lângă fereastră, dacă mai greșește la tema de la matematică, și încheie cu toată sinceritatea:

– Vezi tu, Madge, nu e un copil prost, numai că n-a înțeles cum să facă adunările acelea. Eu o înțeleg, pentru că nici mie nu mi-a plăcut matematica.

– Problema este că sora ta visează tot timpul cu ochii deschiși. În timp ce eu explic, ea privește pierdută pe fereastră. Așa că, firesc, când trebuie să aplice teoria, habar n-are.

– M-am gândit că, dacă îmi explici mie, aș putea s-o ajut acasă. Metodele se schimbă repede, chiar de când eram eu elevă, și n-aș vrea s-o zăpăcesc și mai tare, ajungând la rezultat printr-o altă metodă.

– Sau neajungând deloc la rezultat. Oricum, nu sunt de acord cu ideea ajutării sau meditației copiilor acasă. Dacă Emma e atentă la oră, nu va avea nici un fel de problemă. Mâine o voi reține puțin după program pentru a-i explica suplimentar și a mă asigura că a înțeles. Dar, pe viitor, dacă mai continuă să-și petreacă jumătate din timp privind pe fereastră, mă tem că nu am de ales și va trebui s-o mut într-o bancă exact sub nasul meu.

– Emma este de o sensibilitate excesivă și se descurajează ușor dacă simte că e în dizgrație. Pierderea părinților ne-a afectat pe toate, dar cred că Emma a suferit cel mai mult.

– Știu și țin cont de acest lucru. Dar cred că îți faci prea multe griji din pricina ei, Kate. E o fetiță absolut normală, cu o tendință mai pronunțată de a nu fi atentă și nu trebuie încurajată să creadă că are nevoie de un tratament special sau că îl merită.

– Poate că ai dreptate.

– Știu că am dreptate. Materia la care Emma se descurcă strălucit este compunerea. Sper ca într-o zi să devină și ea scriitoare ca tine și ca tatăl vostru. Apropo, n-ai fost la cocteilul dat de familia Lawson în onoarea noului doctor, pentru ca acesta să cunoască personalitățile locale. Eu am fost invitată în calitatea mea de învățătoare la școala din sat; eram sigură că te voi întâlni acolo, având în vedere că ești scriitoarea noastră.

– Mă tem că nu una foarte cunoscută, râse Kate. Oricum, noi nu cunoaștem foarte bine familia Lawson. O cunosc pe Lucilla de la clubul de tenis, dar nu suntem în relații de vizită.

– De fapt, dacă mă gândesc mai bine, nu mă surprinde chiar atât de mult că n-ați fost invitate. Voi, surorile Gregory, arătați foarte bine și nu cred că Lucilla e prea dornică de competiție. Ea și cu mine eram singurele femei necăsătorite de acolo. Cred că a pus ochii pe Roderick Mowbray.

– Bănuiesc că a fost o seară plăcută, spuse Kate ca și cum n-ar fi auzit observația referitoare la Roderick. Cel puțin, Betty Travers s-a simțit foarte bine.

– Destul de plăcută. Familia Lawson nu este chiar genul meu, dar sunt niște gazde foarte bune și noua lor casă este fantastică – numai ferestre pictate și efecte de perspectivă la parter, covoare pe care calci parcă plutești și cea mai extravagantă combinație de culori portocaliu și roz, fucsina și violet, tot acest aranjament, realizat se pare de un decorator de lux londonez, foarte scump. Sunt îngrozitor de bogați, deși n-aș spune că sunt tipul de intelectuali. N-am văzut nici o carte la ei. Privi satisfăcută la biblioteca ei

din micul living. Nu pot să suport camerele fără cărți. Ele îți dau o idee despre oamenii respectivi și, dacă nu vezi nici una, poți crede că aceștia nu citesc.

Familia Lawson se stabilise de curând acolo: George Lawson, un bogat agent de bursă, soția lui, Marion și unica lor fiică, Lucilla, o fată de aceeași vârstă cu Kate, atractivă și plină de viață, care s-a erijat rapid în conducătoarea tinerilor locali.

– Nu cred că doctorul Rogers s-a lăsat impresionat, continuă Madge. Nu-i este pe plac acest gen de ostentație. Un om pe gustul meu, ceea ce nu se întâmplă prea des. Complet dedicat muncii sale și nu suportă deloc prostia. Presupun că ipohondrii din Oakham Green care au fost până acum cocoloșiți vor avea un adevărat șoc.

Râsul ei avu o notă de satisfacție răutăcioasă.

– Mie mi s-a părut prea aspru. În orice caz, este foarte diferit de doctorul Fuller, care era atât de blând și de înțelegător.

– Dar trebuie să recunoști că era complet depășit. Nu făcea decât să-și bată ușor pacientul pe umăr, în mod încurajator, să-i șoptească vorbe de alinare și să-i prescrie mereu aceleași paliative. Dacă era cineva cu adevărat rău bolnav, îl trimitea la spital, fără să-și asume nici o responsabilitate.

– Am ținut foarte mult la el și acum mă simt pierdută fără el. Se ridică. Trebuie să plec. I-am promis Emmei că nu întârzii. Ah, să nu uit... în rulota noastră va locui o rudă de-a ta. Un tânăr actor pe nume Adam... nu-i știu numele de familie.

Madge păru surprinsă.

– Adam, aici, în Oakham Green? De ce?

– Este angajat în cadrul companiei teatrale Shingleton-on-Sea și are câteva zile libere până la începerea stagiunii.

– Nu-mi asum nici o responsabilitate pentru el. Dacă încearcă să împrumute bani, să nu-i dați. Nu puteți spune că nu v-am prevenit.

– Așa face? Pare un băiat bun.

– Desigur. Are mult farmec, dar nici un pic de simț al răspunderii. Nu-i ofer găzduire la mine acasă, pentru că n-aș mai scăpa de el. Nu e decât un milog, Kate, și nu doresc să-l văd.

– Așa a spus și el, că nu păstrați legătura unul cu celălalt, dar a dat numele tău ca referință. De fapt, nici el nu dorea să te vadă.

– Nici nu mă miră. Îmi datorează cinci lire.

Tot drumul spre casă, Kate a fost obsedată de ceea ce spusese Madge despre Adam: un milog, unul care nu-și plătește datoriile, mult farmec, dar nici un pic de responsabilitate. Și ea, care-l lăsase singur pe acest cuceritor de inimi cu sora ei, la fel de iresponsabilă, dar extrem de drăguță! Intrând brusc în panică, pedală cât putu de repede, gândindu-se cu groază că, în încercarea de a rezolva problemele emoționale ale Emmei, o lăsase pe Sara în pericol.

Când a intrat în casă ca o furtună, Sara și Adam ascultau liniștiți muzică clasică în salon, Sara ghemuită pe canapea și Adam, pe jos, la picioarele ei. Kate observă imediat că acesta se bărbierise, își pieptănase părul cu grijă și purta o cămașă curată.

Arătau atât de inocenți și înduioșători așa cum erau, transportați de muzică, încât lui Kate i se făcu rușine de temerile ei melodramatice.

Adam vru să se ridice.

– Nu te ridica. Unde e Emma?

– Era aici, răspunse Sara. Presupun că a urcat în camera ei. S-a înfuriat când am pus Beethoven.

Kate o găsi pe Emma stând la fereastră în semiîntuneric, privind tristă spre grădina cuprinsă de umbre, cu Shelley ținându-i companie, încolăcită în brațe.

– Doamne! strigă Kate aprinzând lumina. Am uitat că nu ți-am făcut patul. De ce stai aici singură în întuneric?

– A fost o zi lungă și sunt tristă. M-am plictisit de Sara și de Adam și am plecat.

– În curând, e ora de culcare. Mâine va trebui să te scoli devreme ca să mergi la școală. I-am explicat domnișoarei Harper că n-ai înțeles cum se rezolvă acele exerciții și te va ajuta. Mi-a spus că visezi prea mult și privești pe fereastră în timp ce ea explică. Dar mâine după ore, te va ajuta să înțelegi ce a predat... Emma, ce-i cu tine?

Emma plângea. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji, scăpate de sub control.

– Emma, nu plânge, draga mea. Se va rezolva totul. Domnișoara Harper s-a arătat foarte înțelegătoare.

– Nu pentru asta plâng.

– Atunci, de ce?

– Sunt nefericită.

– Mâine dimineață te vei simți mai bine, o încurajă Kate mângâind-o pe păr.

– Mă tot gândesc ce mă fac dacă te căsătorești.

– Ți-am spus că nu te voi părăsi niciodată, așa că de ce îți faci griji?

– Nu se știe. Poate te răzgândești. Poate că într-o zi vei vrea să te căsătorești.

– Atunci, te voi lua cu mine. Ce zici?

– Poate că bărbatul cu care te căsătorești nu mă va vrea.

– Atunci, nici eu nu-l voi vrea.

– Sincer?

– Sincer. A sărutat-o ușor pe cap. Fruntea sus, nu există nici un soț în perspectivă.

– Roderick Mowbray s-a întors.

– Chiar că mă supăr dacă mai aud prostiile astea. E rece aici. După ce termin de făcut patul, mergem jos și-ți fac o ciocolată fierbinte.

– Cred că Sara și Adam sunt nebuni unul după celălalt. Au tot vorbit, fără să-mi dea nici o atenție.

Sara și Adam! Nu este o persoană de încredere, dacă este să dea crezare spuselor lui Madge. Sigur, Madge putea să nu fie obiectivă, dar oricum, nu trebuia să încurajeze o prietenie între un străin și Sara.

Spera să găsească puțin timp să scrie, acum că rezolvase problema matematicii, dar teama Emmei o împovăra cu o nouă grijă. În plus, asta mai lipsea, ca Sara să se îndrăgostească tocmai de cine nu trebuie.

Ah! se gândi Kate, brusc enervată, de ce i-am permis lui Adam să închirieze rulota și... de ce a trebuit ca Roderick Mowbray să se întoarcă la Oakham Green?

Capitolul 4

În dimineața următoare, Kate a trebuit să meargă la cumpărături. Nu avea deloc timp, dar și frigiderul și cămara erau practic goale.

Emma plecase la școală veselă, Angela și Sara se ridicaseră de la masă în mare grabă să prindă autobuzul, iar Kate, după ce făcuse puțină ordine și-a luat coșul și, cu Byron în lesă, o porni spre strada principală.

Era o dimineață luminoasă de aprilie care o făcea să se simtă optimistă.

Întoarcerea tânărului stăpân al conacului n-avea cum s-o afecteze în vreun fel, iar Adam va sta la ele doar o săptămână sau două și deja o prevenise pe Sara în legătură cu părerea lui Madge despre caracterul vărului ei, deși sora ei nu s-a arătat deloc impresionată de ce aflase.

Când Kate a plecat, Adam, îmbrăcat cu un șort foarte scurt, tundea iarba.

– Ia-o încet, îl sfătui Kate. Nu exagera.

– Îmi place.

Byron adora plimbările și alerga nebunește. De fapt, da mare bătaie de cap în magazine, încurcând cumpărătorii sau scâncind

plin de reproș când se întâmpla să fie călcat. Dar era atât de nefericit dacă nu i se îngăduia să vină, încât Kate nu avea inima să-l lase acasă.

Oakham Green era un loc încântător, jumătate sat, jumătate orășel de provincie, dominat de o biserică uriașă. Existau un hotel de trei stele Clinchetul clopoțelului, foarte pitoresc, datând din secolul al șaptesprezecelea și un han, la fel de vechi, dar mai puțin impunător, Fermierul cel vesel, al cărui client fidel fusese Grant Gregory, care obișnuia să vină în fiecare zi înainte de prânz, pentru a se relaxa după o dimineață de concentrare. De fiecare dată când trecea pe acolo, Kate își aducea aminte de tatăl ei. Numai că el fusese într-adevăr norocos, pe când ea nu va reuși niciodată să aibă o dimineață întreagă în care să scrie liniștită.

Mai erau, de asemenea, o măcelărie, o brutărie plină de turiști care nu puteau rezista mirosului de pâine caldă și un magazin cu delicatese și vinuri, Stedmans, la vitrinele căruia, încărcate cu bunătăți, Kate privea întotdeauna cu mare plăcere. Deși făcea cumpărăturile obișnuite de la magazinul Gabbs, când se întâmpla să aibă mai mulți bani, își permitea mici extravaganțe culinare de la Stedmans. Cocheta și acum cu această idee. Apoi, își închise portofelul, parcă trezită brusc la realitate și se întoarse din fața ușii magazinului, hotărâtă să plece. Tocmai atunci ieșea cineva, prinzându-l pe Byron în ușă. Bărbatul își ceru scuze și se aplecă să consoleze cățelul, apoi, ridicându-se, o privi pe Kate.

– Te cunosc! Ești una din surorile Gregory!

Era Roderick Mowbray. Purta o canadiană, pantaloni din stofă cu țesătura în diagonală și o pălărie stil Robin Hood. Arăta grozav îmbrăcat așa, sport, cu un aer dezinvolt și nonșalant. Dar întotdeauna arătase așa, după cum își amintea Kate. Avea părul negru și ochii de un albastru intens. O privea zâmbind prietenește.

– Stai, nu-mi spune. Trebuie să fii Sara.

Zâmbindu-i și ea, Kate scutură din cap.

– Nu? Dar auzisem că Sara e cea frumoasă!

– Lingușirile nu-ți sunt de nici un folos. Sunt Kate; cea mai mare și cea mai ștearsă.

– Nu pot să cred! Dacă e adevărat, înseamnă că sunteți toate de o frumusețe răpitoare. Vino să bem o cafea la hotel și pune-mă la curent cu ce este nou pe aici.

Prietenia lui a surprins-o, având în vedere cât de puțin interes manifestase pentru ea în trecut.

Voia să accepte invitația lui și se lupta să aibă tăria să refuze. Roderick era renumit pentru cuceririle sale și, în ciuda acelei iubiri de școlăriță, sau poate tocmai din această cauză, Kate nu voia să devină o victimă a farmecului său.

– Este foarte amabil din partea ta, dar nu cred că am timp. Am de lucru.

– Lucru?

– Unii mai lucrează.

– Este o aluzie la mine? râse el. Crezi că eu nu lucrez!

– Trebuie să termin o carte la un anumit termen.

– Încă mai scrii basme?

– Nu scriu basme, ci povestiri de aventuri pentru fete.

– Apropo, s-ar putea să am nevoie de tine! Uite, trebuie să vii să bem o cafea. Vreau să-ți propun ceva. În legătură cu lucrul, adăugă el. Intenționez să deschid conacul pentru vizitare, la sfârșit de săptămână, dar am nevoie de cineva care să scrie prezentarea istorică a acestuia. Crezi că ai putea să faci asta?

– Nu știu... ezită Kate, flatată dar nesigură. Trebuie să mă gândesc.

A luat-o de braț și a condus-o la hotel. Localul, puțin cam întunecos după lumina de afară, avea covoare groase, grinzi de stejar, plafonul jos, mobilier și perdele frumoase, aranjamente florale peste tot. Kate s-a așezat la masa de lângă fereastra pe care și-a ales-o, apoi îi aruncă lui Roderick o privire disperată.

– N-ar trebui să fac acest lucru. Biata mea eroină se află în fundul unui puț de mină începând de ieri dimineață. Astăzi trebuie să-mi fac neapărat timp s-o salvez.

– Las-o în pace pe biata ta eroină. Tu mă interesezi mai mult. După cum am auzit, cea mai mare din surorile Gregory este aproape imposibil de abordat pentru o întâlnire. Este așa sau nu?

– Cam așa.

– De ce? Nu-ți plac bărbații?

– Sunt foarte ocupată.

– Cu scrisul? Nu te distrezi niciodată? Cele mai multe fete nu se gândesc decât la asta.

– Cele mai multe fete pe care le cunoști tu. Eu sunt altfel.

O rază de soare pătrunsă pe fereastră îi înconjură capul cu un nimb luminos; părul ei era moale, curat, lucios și mătăsos, fără nimic din artificiile folosite de majoritatea fetelor. Părea să invite să fie atins și mângâiat. Interesul lui spori.

– Cred că ești diferită.

– Poate că nu, dar situația mea este diferită, asta e tot.

– În ce sens?

Și-a pus frișcă în cafea, apoi, după câteva clipe de tăcere, spuse încet, alegându-și cu grjă cuvintele:

– De când ne-am pierdut părinții în acel accident de avion acum cinci ani, am rămas capul familiei. Acum, Angela și Sara sunt destul de mari să-și poarte singure de grijă, dar Emma n-are decât zece ani și, până își termină școala trebuie să mă ocup de ea. Așa că, având în vedere această situație, cred că este mai bine să nu mă implic în nici o relație.

– Poate că e mai bine, dar ce trist!

– Nu. Sunt foarte fericită așa.

– Nu cred. Știi că ochii și gura ta cer sărutări?

Neobișnuită cu acel fel de conversație, Kate roși, neștiind cum să reacționeze și schimbă subiectul.

– Într-un minut, trebuie să plec.

– Chemarea datoriei?

– Am o mulțime de treburi de făcut.

– Ai grijă, spuse el nedezlipindu-și privirea de pe fața ei îmbujorată. Continuând să te spetești așa cu munca, în curând nu vei mai ști că pe lume mai există izvoare care murmură și păsări care cântă și vei ajunge să crezi că totul se reduce la o cocoașă spetită.

– Ce perspectivă îngrozitoare! Dar să știi că încă mai îmi place să ascult murmurul izvoarelor și cântecul păsărilor. Doar pentru întâlniri cu diverși tineri n-am timp.

– Am înțeles aluzia!

– Mulțumesc pentru cafea. Își luă geanta, coșul și lesa. A fost minunat.

– Te rog, mai stai o clipă. Cred că ai o mulțime de responsabilități, dar nu există nici un motiv pentru care să nu putem fi prieteni, așa e?

– Da, spuse ea străduindu-se să privească ochii aceia de un albastru intens, cu calm. Absolut nici un motiv.

– Bine. Atunci, cum rămâne cu broșura despre mănăstire? Ești de acord s-o faci?

Propunerea o atrăgea. Cunoștea foarte bine istoria conacului Mowbray, construit pe locul unei vechi mănăstiri ale cărei ruine încă mai existau, împreună cu fantoma unui călugăr.

– Când o vrei și câte mii de cuvinte vrei să cuprindă?

– Vino acasă la noi mâine și vom discuta amănuntele. Vino la ceai. Te iau pe la ora patru. E bine?

Nu, nu era. Cartea ei! Trebuia s-o termine înainte de a începe să lucreze la altceva, dar Roderick era atât de insistent și convingător, încât se trezi că-i mulțumește pentru invitație.

– Intenționez să mă stabilesc la conac. Poate că ai auzit. Voi prelua administrarea casei, pentru că individul care s-a ocupat de aceasta ne-a excrocat. Decât să mai angajez pe altcineva, prefer să fac eu munca respectivă.

– Crezi că-ți va plăcea?

– Este o provocare și provocările mi-au plăcut întotdeauna.

Privirea lui îi făcu inima să tresară. Acest interes brusc pe care-l manifesta pentru ea era tot o provocare? Auzind că este greu abordabilă, voia să demonstreze că pentru el nu era nici o dificultate? Kate constată cu vădită neplăcre că simte și ea acea tulburare de care vorbea Betty. S-a ridicat, gata de plecare, și Byron a sărit și el în picioare.

– Îmi amintesc de bătrânul vostru câine; îl cheamă Burns, sau Browning, sau cam așa ceva.

– Byron. Și nu e chiar așa bătrân.

– Atunci, e prea gras. Îngrozitor de răfățat, presupun. Femeile întotdeauna strică linia animalului pe care-l au. Să vezi noul meu seter roșcat – o frumusețe.

După care l-a mângâiat pe Byron prietenos, dar cu condescendență.

– Nu m-aș despărți de Byron pentru toți seterii din lume.

– Foarte bine! rosti el.

Când au ieșit din hotel, doctorul Rogers tocmai cobora din mașina parcată la bordură. A aruncat o privire pătrunzătoare spre ea și spre însoțitorul ei și i-a salutat fără să zâmbească.

– Noul doctor.

– L-am cunoscut la familia Lawson. Cu totul diferit față de bătrânul doctor Fuller.

– Într-adevăr!

– Spui asta ca și când nu ți-ar plăcea, remarcă el, privind-o amuzat.

– Nu, nu-mi place. O fi un doctor bun – asta rămâne de văzut – dar este cât se poate de distant și arogant.

Roderick râse și o luă de braț.

– Te conduc acasă cu mașina.

Abia când a ajuns în fața porții casei, și-a dat seama că nu cumpărase nimic.

Intră ca să-și adune gândurile puțin. Se privea în oglinda din vestibul de parcă vedea o străină.

Îi spusese: „Știi că ochii și gura ta cer sărutări?".

Bărbatul acesta era o amenințare. Dar nu se va lăsa păcălită de cuvintele lui mieroase. Probabil că așa vorbea cu toate prietenele lui.

Ar fi ca o relaxare să scrie despre mănăstire. Fără să vrea, la gândul că a doua zi Roderick va veni s-o ia la ceai, la conac, pulsul i se acceleră. Se cam temea de mama lui, dar intenționa totuși să meargă.

Deodată, se simți ridicol de veselă și cu inima ușoară, ca și când ar fi avut din nou cincisprezece ani, numai că, de data aceasta, scăpase de acea infatuare tipic adolescentină.

Îl chemă pe Byron care păru extrem de surprins, își luă coșul și o porni din nou. Adam terminase de tuns iarba și dispăruse, din fericire, fără s-o vadă întorcându-se acasă fără să fi adus nimic în coș. De data aceasta, intră direct la Stedmans și, conștientă de extravaganța nebunească pe care o face, dar plăcându-i senzația pe care aceasta i-o dădea, cumpără, fără să se mai uite la bani creveți cu sos tartar și o delicioasă tartă cu fructe ornată cu rozete din frișcă. Din nou acasă, își făcu un ceai și un sandviș cu șuncă și se așeză la masa de lucru, pentru a-și scoate eroina din puțul de mină.

Dar ironia sorții făcu să nu fie în stare să-și adune gândurile, tocmai acum, când avea în sfârșit trei ore la dispoziție, înainte de întoarcerea surorilor ei.

Vocea lui Roderick continua să-i sune în urechi, iar albastrul ochilor lui se interpunea mereu între toc și foaia de hârtie.

În cele din urmă renunță și începu să schițeze istoria conacului Mowbray.

Aceasta îi ieși de minune.

Capitolul 5

Cina din seara aceea a fost un succes absolut. Angela se interesă dacă nu cumva Kate câștigase la loterie.

– Pot să-l invit și pe Adam? Te rog, Kate, se rugă Sara. Nu cred să fi avut o masă cum trebuie de când a venit și a tuns ambele pajiști și spunea că mâine va cosi iarba din livadă.

– I-am spus că nu-i pot asigura masa, ezită Kate.

– Și dacă începem să-l hrănim pe gratis, ne vom vuina. În plus, Madge spunea că e un profitor, completă Angela.

– Sunt sigură că Madge nu este obiectivă. El nu spune nimic rău despre ea.

– Dar el îi datorează cinci lire.

– Asta n-are nimic comun cu noi. Chiar dacă nu are nici un ban, mie îmi place; este cu totul altfel... Te rog, Kate, doar de data asta...

– Bine, bine! acceptă în cele din urmă Kate, hotărând să desfacă și niște cutii cu supă, pentru că porțiile de creveți urmau să fie mai mici.

– Te înduioșezi prea repede, îi reproșă Angela.

– Poate că da. Dar nu-mi place ideea ca bietul băiat să facă foame în timp ce noi ne răsfățăm cu bunătăți aici. De asemenea,

dacă încercăm s-o ținem pe Sara departe de el, asta n-o va opri de a-l plăcea, ci dimpotrivă. Dacă tot s-au împrietenit, măcar să fie aici, sub supravegherea familiei.

Adam acceptă imediat invitația și, în timpul mesei, Kate povesti, străduindu-se să pară cât mai nepăsătoare, întâlnirea cu Roderick, punând accent pe rugămintea acestuia de a scrie istoria conacului și amintind doar în treacăt, la sfârșit, că va merge a doua zi la ei acasă la ceai pentru a discuta proiectul.

– Să deschidă casa pentru public! Angela era foarte intrigată. Cred că este un fel de degradare pentru ei.

– Am, auzit că sunt la fel de strâmtorați ca și noi, desigur, păstrând proporțiile, spuse Kate.

– Ceea ce la ei înseamnă sărăcie, probabil că pentru noi ar fi un lux.

– Dacă este ceva de lucru la conac, interveni Adam, spune-i că știi un tânăr chipeș care face orice fel de muncă.

Emma tăcea. Brusc, îi dispăruse și pofta de mâncare.

Kate observă acea schimbare și știa și cauza. Emma îi va face greutăți; nu va accepta cu ușurință faptul că se va vedea mai des cu Roderick, dar va trebui să se împace cu acest gând. Continuă să discute cu ceilalți pe același ton vesel, ignorându-i supărarea.

După cină, Kate, Sara și Emma, urmate de Byron și de pisică, au mers în grădină să vadă ce realizase Adam. Străduaniile și rezultatele lui au fost călduros apreciate. În sfârșit, florile se vedeau în toată splendoarea lor, dând locului un farmec tulburător.

Sara și Adam au hotărât să meargă să se plimbe, Angela era în camera ei și-și croia o rochie; se pricepea la cusut și, pentru că tot nu se întâlnea cu David în seara aceea, profita ca să-și reînnoiască garderoba de vară.

Emma și Kate mai zăboveau în grădină.

– Cum a fost azi la școală? Ți-a exlicat domnișoara Harper cum să rezolvi exercițiile?

– Da.

– Și acum ai înțeles?

– Da.

Nu schița nici măcar un zâmbet la toate giumbușlucurile pisicii cuprinse de un acces de țopăială, la întrecere cu Byron.

– Hei, păpușă, ce-i cu tine?

– Nu vreau să mergi mâine la conacul Mowbray.

– Nu fi prostuță! Știi bine că mi se întâmplă foarte rar să ies undeva. Risc să uit că pe lume mai există și altceva decât cocoașa mea spetită de muncă.

Emma râse.

– Cine ți-a spus asta?

– Roderick Mowbray.

Emma se întristă din nou.

– Nu vreau să te împrietenești cu el.

– Mă tem că va trebui să te împaci cu gândul acesta. M-a rugat să-i fac acea prezentare istorică și-mi face plăcere să mai fac o schimbare în ceea ce lucrez. Asta este tot.

Emma o prinse pe Kate de braț și se lipi de ea.

– Am o presimțire că se vor întâmpla tot felul de lucruri urâte. Te rog, Kate, nu aduce nici o schimbare în viața noastră. Îmi place așa cum suntem acum. Vreau în continuare cocoașa ta spetită de muncă... Vreau ca totul să rămână așa cum este...

– Acest lucru, draga mea, este cu neputință. Totul se schimbă, chiar dacă nu ne dăm seama întotdeauna. Gândește-te la anotimpuri, la faptul că îmbătrânim, oricât nu ne-ar plăcea. Nimeni nu poate opri schimbarea. Nu pot să-ți promit că totul va rămâne neschimbat, dar îți promit că nu te voi părăsi atâta timp cât vei avea nevoie de mine. Ah! Privește! continuă ea pe un ton schimbat. Doamna Foster a pus o veioză în fereastra bucătăriei. Asta înseamnă că vrea ceva. Vii?

Emma, însă, preferă să meargă înapoi și să se uite la televizor.

Doamna Foster constituia un alt subiect de îngrijorare pentru Kate. Văduvă, abia putând să se deplaseze din cauza artritei, locuia singură în bungaloul de alături, construit pe un teren care aparținea cândva tot de casa Clemetis. În timpul uneia din desele crize financiare, Grant Gregory vânduse parte din grădină, iar domnul Foster, pe vremea aceea proaspăt ieșit la pensie, a cumpărat terenul, a construit o căsuță și a trăit fericit până când, acum un an, a murit în somn.

Mary Foster, deși cu o constituție firavă, nu s-a descurajat. Nu avea copii, rude și nici nu voia să fie o povară pentru nimeni, dar avea o teamă cumplită ca nu cumva să fie dusă la azilul de bătrâni.

Pe măsură ce boala doamnei Foster avansa, ar fi fost bine să aibă cineva grijă de esa, dar spunea că nu-și poate permite și că se descurcă și singură. Dacă avea nevoie de Kate, așeza o anumită veioză la fereastra bucătăriei.

Casa se înălța pe locul în care fusese un mic crâng, un grup de copaci de care și acum Kate își amintea cu nostalgie ca fiind partea sălbatică a grădinii lor. Pasiunea domnului Foster fusese grădinăritul și era acum îngrozitor de trist să vezi cum grădina se degradează.

Când Kate a intrat, bătrâna doamnă sta ca de obicei pe scaunul de lângă fereastra livingului.

– Îmi pare rău că te deranjez, draga mea...

– Îmi pare rău că nu m-am uitat mai devreme.

– Nu-i nimic. Nu vreau să-ți devin o povară, te rog să nu te simți obligată să treci pe la mine în fiecare zi, deși îmi face întotdeauna plăcere să te văd, pe tine sau pe surorile tale. Noul doctor vine mâine dimineață să mă consulte și voiam să te rog dacă poți să fii și tu aici.

– Sigur că da. La ce oră vine?

– Tocmai asta este problema. Până la zece și jumătate este la cabinet, așa că, oricând după aceea. M-am gândit să vii să bem o cafea și să așteptăm până sosește.

Kate își luă, resemnată, rămas bun de la ideea de a scrie vreo pagină a doua zi.

– Vă deranjează artrita mai mult ca de obicei?

– Am învățat să trăiesc cu ea. Sper, totuși, ca acest doctor tânăr să vină cu idei noi. Dragul nostru doctor Fuller nu-mi recomanda decât să stau la căldură și să iau calmante. Dar vizitele lui erau întotdeauna o bucurie pentru mine. Era atât de vessel, jovial și înțelegător.

A rămas privind cu nostalgie în gol, înduioșată la amintirea acelei figuri atât de dragi.

– Așadar, nu artrita vă supără?

– Nu. Am un fel de palpitații. Acum câteva zile abia puteam să respir. Poate fi din cauza inimii și, fiind singură, acest lucru mă îngrijorează. Când George a ieșit la pensie și am venit aici, am fost cam retrași. Nu e ușor să-ți faci noi prieteni, dar uite că acum George a murit și eu nu am pe nimeni.

– Ne aveți pe noi.

– Știu, draga mea și sunteți foarte bune. Dar nu e drept să vă stea pe cap o bătrână ca mine.

– Vă pot ajuta acum cu ceva? O ceașcă cu ceai... sau o cafea... sau un pahar cu lapte cald?

– Nu, draga mea, astea sunt lucruri pe care pot să le fac și singură. Dar aș fi recunoscătoare dacă ai putea să mai rămâi puțin să discutăm; zilele sunt foarte lungi când ești singur.

Așadar, Kate a mai rămas și a pus-o la curent pe bătrâna doamnă cu ultimele noutăți: intenția lui Roderick Mowbray de a-și deschide casa publicului spre vizitare, tânărul care sta în rulotă...

– Crezi că ar vrea să vină să-mi aranjeze și mie grădina? Desigur, i-aș plăti.

Doamna Foster a reținut-o pe Kate până după ora zece. Când în sfârșit, Kate a ajuns acasă, a găsit-o pe Angela încă lucrând la rochia pe care voia să și-o facă, pe Emma dormind deja, iar pe Sara plimbându-se încă împreună cu Adam.

– Cred că s-au întors, spuse Angela, aud voci în rulotă. Ce naiba ai făcut atâta timp?

– A insistat să mai rămân. Simte nevoia să discute cu cineva. Sunt îngrijorată în privința ei, e singură și nu se simte prea bine.

– Bine, dar ce a vrut, de fapt, de la tine?

– Vine doctorul mâine dimineață și mă roagă să fiu și eu acolo. O supără inima.

– Biata de ea. Trebuie să fie îngrozitor să fii bătrân și singur. Asta înseamnă că mâine nu poți scrie.

– Mă tem că nu.

– Doctorul Clive Rogers este cel care va veni?

– Din nefericire, da.

– Fii tare. Nu te lăsa intimidată.

– Asta și intenționez.

– Ce părere ai? întrebă Angela, întinzând materialul la care lucra.

– Când te va vedea David îmbrăcată cu rochia asta, te va cere imediat în căsătorie.

– Abia aștept să vină vara și s-o port! În seara aceasta, mă voi culca devreme.

– Și eu. Cobor să încui.

– Nu uita că Sara e tot afară.

– Nu, cum să uit? Să-ți aduc un ceai?

– Kate, ești un înger. Adu-ți și tu unul și mai stăm de vorbă.

Kate a deschis ușa de la intrare; se vedea o lumină slabă în rulotă.

– Sara! După o pauză, strigă din nou, Sara! Sara!

– Vin! Vin! Nu e necesar să mă strigi de parcă aș fi pisica, spuse Sara cu un aer demn când apăru. Dacă vrei să mergi la culcare, sunt și eu în stare să încui.

– Nu intenționez să merg la culcare până când nu mă asigur că toată lumea e în siguranță. Vrei un ceai?

– Nu, mulțumesc.

Sara trecu repede, cu obrajii îmbujorați și rujul de pe buze întins. Era clar că tocmai fusese sărutată.

Kate o privi gânditoare cum urcă în fugă scările spre camera ei. Ieri, probabil că ar fi mustrat-o. Acum însă, se simțea legată de ea prin firele nevăzute ale unei solidarități tainice.

A umplut ceainicul și s-a dus în camera Angelei.

– Ei, acum spune-mi. Ce ai simțit când te-ai întâlnit cu Roderick?

Capitolul 6

– Presupun, spuse doctorul Rogers în dimineața următoare, privind-o cu ochii săi cenușii și reci, că îți dai seama că această doamnă n-ar trebui să locuiască singură.

O rugase pe Kate să-l însoțească până la poartă, astfel încât pacienta să nu-i poată auzi.

– Sunt doar vecina doamnei Foster. Fac și eu ce pot.

– Nu are nici o rudă sau prietenă care ar putea avea grijă de ea?

– Spune că nu. De ce? Are ceva grav? Am înțeles de la dumneavoastră că este vorba de dispepsie nervoasă.

– Inima ei este sănătoasă din punct de vedere organic. Problema ei este mai mult una psihică decât fizică.

– Știu că stă singură prea mult și artrita îi provoacă multă suferință.

– Va urma un tratament împotriva artritei la Spitalul Cottage. Va veni o ambulanță s-o ia și o va aduce apoi acasă. Dar încearcă să faci în așa fel încât să nu fie prea mult timp singură. La revedere.

Se îndepărtă, cu aceeași nepăsare caracteristică.

Doamna Foster părea mai fericită; în ochii ei lipsiți de viață sclipea o lumină.

– Ți-a spus doctorul, draga mea? Voi face un tratament ambulatoriu, fizioterapie, la spitalul din Carchester. N-am mai fost în Carchester de mai bine de un an... de când n-am mai putut călători cu autobuzul. Și nu e nimic în neregulă cu inima mea... am ceva probleme cu digestia! Mi-a prescris o rețetă. Ai putea să mergi să mi-o faci, draga mea? Mulțumesc mult.

Kate s-a dus acasă să-l ia pe Byron și la stația de autobuz l-a întâlnit pe Adam.

– Să nu crezi că trag chiulul. Voi cosi iarba din livadă după-amiază.

– Stai liniștit, nu sunt stăpână de sclavi. Dar, dacă te interesează să faci această muncă pe bani... și i-a spus despre oferta doamnei Foster.

În fața farmaciei, Kate a întâlnit-o pe Betty.

– Chiar persoana pe care doream s-o întâlnesc! strigă Betty.

Împingea căruciorul în care se afla William, iar Terry mergea lângă ea, purtând ca de obicei, învelitoarea ceainicului pe cap.

– De-acum, cei din Oakham Green s-au obișnuit cu el și nu mai comentează, dar Douglas este de părere că, totuși, n-ar trebui să-l mai las s-o poarte.

– De ce nu ceri părerea doctorului Rogers?

– Ce idee bună! spuse Betty luminându-se la față. Să nu uit să discut cu el despre asta data viitoare când ne vedem. Te duci spre casă? Putem merge împreună.

– Aștept o rețetă.

– Sper că Emma nu e iar bolnavă.

– Nu, nu Emma. De data aceasta, doamna Foster, dar nu e nimic grav.

– Mă bucur.

După acest schimb de cuvinte de politețe, Betty trecu la subiect.

– Kate dragă, vrei să fii atât de bună să stai cu copiii diseară? Acel partener de afaceri al lui Douglas care a cinat la noi ne-a invitat la

Londra – cină și spectacol de cabaret. Aș dori foarte mult să accept invitația. M-am bazat pe bonă, dar pe urmă mi-a spus că este seara ei de bingo și n-ar renunța pentru nimic în lume. Așa că, dacă nu te superi, te rog pe tine sau pe Angela... Aș fi foarte recunoscătoare.

Kate acceptă, iar Betty se întoarse să-și continue drumul, atrăgând privirile tuturor bărbaților cu fusta ei foarte scurtă. Terry, pe care-l târa după ea privea peste umăr, în spate, spre Kate. În clipa următoare, aerul se umplu de răcnetele lui: se ciocnise de un stâlp.

Kate alergă imediat spre el.

– Ah, Terry, de ce nu te uiți pe unde mergi? spuse Betty supărată, apoi, când îi văzu fața plină de sânge, păli.

În acea zăpăceală generală, se auzi scrâșnetul frânelor unei mașini de sub roțile căreia Byron scăpase ca prin minune.

– Este câinele dumitale? întrebă o voce devenită de-acum familiară.

Kate trebuia să facă din nou față privirii acelor ochi ca de gheață.

– De ce n-ai grijă de el? Lăsați liberi să alerge pe șosea, câinii pot provoca accidente grave. Apoi, pe un ton schimbat: ce-a pățit copilul?

– S-a ciocnit de stâlp și-i sângerează nasul. De aceea l-am neglijat pe Byron.

Doctorul Rogers examina deja băiețelul.

– Mai bine am merge la cabinetul meu.

Casa doctorului era la capătul străzii principale, într-o grădină înconjurată de ziduri.

– Îl duc cu mașina, spuse el și-l ridică pe Terry în brațe.

– Mergi și tu, îi spuse Kate lui Betty. Am eu grijă de cel mic până te întorci.

– Din cauza acestei învelitoare nenorocite de ceainic! N-a văzut pe unde merge.

– Ai acum ocazia să discuți cu doctorul Rogers despre aceasta.

– Gata, amice. Totul e în regulă, îl liniști doctorul Rogers pe Terry cu o voce atât de blajină, încât Kate, care sta pe trotuar ținând

cu o mână căruciorul și cu alta lesa lui Byron, rămase uluită de schimbare, nevenindu-i să creadă că era vorba despre aceeași voce care-i vorbise și ei.

Kate privi mașina îndepărtându-se, revizuindu-și impresiile despre doctorul Clive Rogers; se arătase foarte înțelegător față de doamna Foster și de Terry. Probabil că în dimineața în care-l chemase pentru Emma trebuia să fie liber, altminteri înseamnă că avea ceva personal împotriva ei, ceva ce nu suporta la ea. Când i-a vorbit lui Terry, vocea și ochii lui erau cu totul altfel. Era încurajator de știut că putea fi și amabil cu unii.

Când Betty și Terry apărură din nou, acesta avea un plasture pe nas și obrazul umflat.

– Asta este o bomboană pe care doctorul i-a dat-o pentru că a fost atât de curajos și cuminte, râse Betty. A fost o lovitură urâtă și doctorul a spus să stea liniștit toată ziua. A spus, de asemenea, că nu trebuie să mă îngrijoreze fixația lui Terry pentru învelitoarea de ceainic, că majoritatea copiilor își găsesc diferite fetișuri și că în nici un caz nu este vorba de vreo tulburare psihologică. Dar Terry i-a promis doctorului că n-o va mai purta afară. Douglas va fi bucuros. Îi era teamă că oamenii vor crede că fiul lui e nebun. Când i-am spus asta doctorului Rogers, a râs.

– A râs? se miră Kate. Poate să și râdă?

– Vai, Kate... nu fi așa. Sigur că doctorul Rogers poate să și râdă. Este un scump, când îl cunoști mai bine și face pur și simplu minuni cu copiii.

Au mers împreună spre casă. Kate a lăsat medicamentul acasă la doamna Foster, apoi s-a dus să se pregătească pentru vizita la casa Mowbray.

A ales noul taior crem, și-a prins în rever o broșă mare cu topaze montate în argint, apoi s-a privit în oglindă cu un ochi critic: fusta era destul de scurtă, iar picioarele ei arătau bine. Pantofii noi crem completau tabloul. Pantofii erau principala extravagență a lui Kate; avea picioare elegante...

Sunetul claxonului anunță sosirea lui Roderick. Kate privi pe fereastră și-l văzu la volanul mașinii, la fel de bine îmbrăcat și de degajat ca întotdeauna. Pe locul din spate sta un seter roșcat cu alură aristocratică.

– Bună, frumoaso! îi spuse când veni. Fă cunoștință cu Melody.

– Ce nume frumos. Și ce ființă încântătoare!

După ce Roderick i-a deschis portiera și Kate a urcat, conversația ajunse într-un punct mort. Kate căuta cu disperare un subiect spiritual și amuzant, când Roderick spuse pe neașteptate:

– Cine este individul care locuiește în rulota voastră?

– Ai, ai auzit despre Adam?

– Sunt atent la ce se vorbește. Așadar, tot te interesează bărbații. Aproape că m-ai făcut să cred că ești imaginea întruchipată a surorii celei mai conștiincioase, care nu face altceva decât să muncească.

– Dar așa și este. Sau așa a fost până ieri. Apoi, m-ai pus pe gânduri și poate că ai avut dreptate. Ghici ce-am făcut după ce ne-am despărțit?

– Ai fost să te plimbi cu tânărul numit Adam.

– Greșit.

– Dar nici nu te învinuiesc. Sunt fericit să constat că ești, totuși, umană. Nici nu mă îndoiam că pretinsul tău puritanism este doar o amăgire.

– Lasă prostiile și ascultă-mă. Ceea ce am făcut nu are nici o legătură cu bărbații. M-am dus și am cheltuit nebunește banii de masă și am pregătit un adevărat regal: creveți, cartofi prăjiți, sos tartar, tartă de fructe cu frișcă.

Roderick începu să râdă, cu capul dat pe spate.

– De ce nu m-ai invitat și pe mine? Aș fi adus o sticlă cu vin.

– Nu ți-ar fi plăcut.

– De unde știi?

– Trăim foarte simplu. Nu în stilul cu care ești obișnuit.

– De unde știi în ce stil sunt obișnuit?

– Și eu sunt atentă la ce se vorbește. Spionii mei spun că frecventezi restaurantele elegante și scumpe, însoțit de creaturi

superbe și nu mi te pot imagina stând la masă în livingul nostru, în compania a patru fete care vorbesc toate deodată.

– Da, imaginea descrisă mă cam sperie. Dar n-aș putea veni când e numai o sigură fată tăcută? Surorile tale nu merg niciodată la plimbare?

– Ba da, desigur.

– Cu prieteni?

– Firește.

– Și te lasă singură cu Adam. Asta e ideea?

– Adam este prea tânăr pentru mine. Și momentan, se pare că este proprietatea Sarei.

– Foarte bine! Când pot veni?

– Nu știu, Roderick, spuse ea tulburată. E greu de spus. Adică... nu, mai bine uită de povestea asta.

Ajunseseră pe aleea cu castani care ducea spre conacul Mowbray și Roderick opri cu un scrâșnet de frâne.

– Nu, n-am de gând să uit. Dacă nu mă inviți, am să vin nepofit.

Apoi coborî din mașină, deschise și portiera și o ajută să coboare. Kate, tratată ca o prințesă, se simțea zăpăcită.

„Trebuie să fii cu capul pe umeri! Doar are reputație de don-juan. Să nu mă las încântată!".

Lady Mowbray o primi pe Kate în micul salon, care era de fapt cât întregul parter al casei Clematis.

– Ce bine îmi pare că te văd, draga mea! De ce nu vii să mă vezi mai des?

„Pentru că nu sunt invitată", răspunse Kate în sinea ei, dar cu voce tare apelă la obișnuita scuză că e ocupată.

Conacul Mowbray nu era genul de casă unde să vii nepoftit, ceea ce și Lady Mowbray știa foarte bine. Dar acesta era farmecul recunoscut al familiei Mowbray, o notă de nesinceritate. Spera însă ca Roderick să nu fie tot atât de superficial ca mama lui. Lady Mowbray o privea cu niștea ochi de un albastru la fel de intens ca

al fiului ei. Avea părul negru și des strâns elegant în jurul capului mic pe care și-l ținea mândră, pe gâtul lung și fin. Era o femeie foarte frumoasă și Kate se simți brusc stânjenită.

S-a așezat pe marginea unei canapele, recăpătându-și puțin încrederea în sine doar când Roderick a venit să stea lângă ea.

Ceaiul a fost adus pe o măsuță rulantă de o doamnă de companie mai în vârstă, domnișoara Thomas, sau Tommy cum îi spuneau cei ai casei, care, cu o figură severă, o salută pe Kate destul de rece și formal. Era mai mult ca o prietenă și Millient Mowbray se bazase pe ea din ce în ce mai mult de la moartea soțului ei.

Tommy cunoștea bine ambiția și speranța stăpânei sale în ceea ce-l privea pe fiul acesteia, precum și disperarea ei la gândul că nu-și întemeiază o familie, pentru a deveni un moșier respectabil, așa cum fusese și tatăl lui.

Tommy o privi cu răceală pe Kate. O fată destul de drăguță dar fără bani, fără o familie cunoscută. „Nu, decretă ea retrăgându-se în tăcere, nu este una din lumea noastră".

Lady Mowbray turnă ceaiul dintr-un ceainic din argint în cești le de porțelan fin.

– Mi-a spus fiul meu că vei scrie despre conac, spuse ea, dându-i lui Roderick ceașca pentru ca acesta să i-o dea ei. Nu pot să spun că sunt în totalitate pentru ideea de a deschise casa publicului. Dar familii mai ilustre decât a noastră au ajuns să facă lucrul acesta, așa că de ce să mă plâng? Zâmbi cu tristețe. Roderick spune că trebuie s-o facem dacă vrem să mai putem întreține casa așa cum se cuvine. Este o casă minunată. Desigur, mică în comparație cu multe altele, dar are o personalitate puternică.

– Și o fantomă, spuse Kate zâmbind. Îmi amintesc că am pândit-o o dată, cu Angela, când eram mici. Ne-am ascuns în tufișurile de lângă ruine și tremuram de frică și de emoție. Era lună plină și deodată am văzut mișcându-se ceva. Nu era decât o vacă rătăcită... dar noi am fugit îngrozite și niciodată de atunci n-am mai avut curajul să merg la vânătoare de fantome.

– Vino cu mine într-o noapte. Deși este fantoma noastră, n-am văzut-o niciodată! Tu ai văzut-o, mamă?

– Acesta nu este un subiect despre care să vorbești în glumă, Roderick. Dacă se arată unui membru al familiei, prevestește o moarte. Nu vreau s-o văd și sper că nici tu.

– Totuși, e un subiect de publicitate. Kate poate scrie o poveste pe această temă. Pe unde se presupune că se plimbă fantoma și când? Păcat că nu este vorba despre o tânără drăguță cu rochie cu crinolină. Călugărul acela în vârstă nu are atât de mult farmec.

– Roderick! Vocea mamei lui avea un ton de reproș. Kate, draga mea, mai vrei un ceai?... Și te rog să te servești cu prăjituri.

După ceai, lady Mowbray și Roderick i-au arătat toată casa și Kate a făcut însemnări. Apoi au ieșit puțin, dar când Roderick a propus să meargă la ruine, pe o movilă cu iarbă la mică depărtare de casă, lady Mowbray s-a scuzat, spunând că se teme să nu răcească.

– N-am știut niciodată că mama are o aversiune față de fantomă.

– Dacă aceasta prevestește moarte, nici nu mă miră.

– Prostii! Nu cred așa ceva! Dar povestea aceasta sperie și perechile de îndrăgostiți, altminteri ar trebui să se plimbe o mulțime pe aici.

Erau arcade cu piatră măcinată, ziduri sparte cenușii, martori tăcuți ai unor vremuri de mult trecute. Pe alocuri, urzicile ajungeau până la înălțimea umerilor, iar ferigi și plante agățătoare ieșeau prin crăpăturile zidurilor.

– Este deopotrivă romantic și trist, spuse Kate, privind cu ochi visători. Și de aici, de sus, se vede întreaga regiune, întregul Oakham Green cuibărit în vale. Uite strada principală... și hotelul... și pajiștea... ah, uite, aproape că disting casa Clematis și autobuzul de Carchester care se oprește în fața Fermierului vesel. Se întoarse spre el, cu fața strălucind de bucurie. N-am mai fost aici de ani de zile... Uitasem cât de minunată este priveliștea.

– Uitasem cât de minunată este Kate Gregory, spuse Roderick și o sărută... mai întâi ușor, apoi strângând-o în brațe și strivindu-i buzele cu pasiune.

Luată prin surprindere, abia după câteva clipe Kate se trase ușor din brațele lui.

– Nu, te rog!

– De ce? Nu-ți place?

– Ba da. Nu. Nu știu.

– Sigur că-ți place, spuse el sărutând-o din nou. Îți repet, gura și ochii tăi cer să fii sărutată, numai că ești prea ocupată ca să-ți dai seama.

– Vai, Roderick!

A luat-o de mână și au coborât panta alergând ca doi copii.

*

* *

Din nou acasă, Kate parcă trăia un vis. Roderick o sărutase. Acum înțelegea perfect de bine ce simțise Sara cu o seară înainte.

O condusese acasă cu mașina, își luase rămas bun cu un aer degajat, apoi plecase. Angela îi ieși repede în întâmpinare.

– Ai întârziat. Betty sună înnebunită.

– Oh, Doamne! Uitasem.

– Ai ochii plini de stele.

– Da? Roderick m-a dus la ruine. E minunat, acolo sus. Bătea un vânt atât de răcoros și proaspăt... și ce priveliște! Uitasem cât de minunat se vede totul de pe deal. Întregul Oakham Green se întinde ca o hartă.

– Trebuie să merg și eu cu David.

– Neapărat. Merită să urci până acolo.

– M-aș fi dus eu la Betty, dar a fost o oarecare agitație aici. Adam s-a tăiat la picior cu coasa.

– Ah, nu! Și l-am avertizat să fie atent. E grav?

– Nu e nici foarte rău, nici foarte bine. I-am dat eu primul ajutor și acum stă pe canapea în living, cu Sara lângă el.

– Să chemăm doctorul?

– El spune că nu e necesar. Vom vedea mâine dimineață.

Kate ezită, dar nu mai era timp să zăbovească.

Betty deschise larg ușa, încă de când Kate era pe aleea din fața casei.

– În sfârșit! Vai, Kate, credeam că nu mai vii. Douglas se plimbă ca un leu în cușcă. Spune că dacă nu plecăm în clipa asta, pierdem trenul spre Londra. Lăsăm mașina în gara Carchester. Mă tem că ne vom întoarce destul de târziu, dar Douglas te va conduce acasă. Ah, încă un lucru: nu găsesc învelitoarea de ceainic a lui Terry. Mă tem să n-o fi lăsat la cabinetul doctorului... Sper să nu-ți creeze... dar dacă-i citești, în mod normal adoarme imediat. Am scris pe acest carnețel instrucțiunile de preparare a laptelui în cazul în care William se trezește mai târziu.

– Vii? strigă Douglas de la ușă.

– Da, da. Of, Doamne. Îmi place să ies din când în când, dar este așa o nebunie înainte de a pleca, încât uneori mă întreb dacă merită.

Merse pe tocurile ei înalte până la mașina în care soțul ei, nervos, claxona.

– Încetează! Îl trezești pe William! Douglas, arăt bine? Sper că i-am spus lui Kate tot ce trebuia. Dacă aș mai avea un minut să mă gândesc... Sper să nu fi uitat nimic.

– Dacă ai uitat, ghinionul tău! răspunse Douglas nemilos, accelerând.

Au ajuns tocmai când trenul pleca. Douglas a tras cu putere de ușa unui vagon, și-a ridicat soția în brațe și a urcat-o, apoi a sărit și el înăuntru. Betty s-a prăbușit pe scaun, aproape plângând.

– Nu merită. Categoric, nu.

Știa însă că, ajunsă acasă după ce petrecuse o seară minunată, se va simți altfel și va fi gata să ia totul de la început. Întotdeauna făcea așa.

Capitolul 7

Casa lui Betty, deși spațioasă și plăcută, era adesea în dezordine. Când Kate a intrat, în tot livingul erau împrăștiate jucării. Trenulețul montat cu gări și depouri, ocupând o treime din spațiul podelei, arăta clar că Douglas se jucase cu Terry înainte să plece. Un tanc cu jucăriile copilului era lângă ușile cu geamuri care dădeau spre terasă. O tricicletă, un căluț și o colecție de mașini de jucărie ocupau restul încăperii.

– Scuză-mă, n-am avut timp să strâng, îi spusese Betty; aruncă totul pe balcon după ce adoarme Terry. Așa fac și eu.

Kate s-a jucat cu băiețelul timp de o jumătate de oră, apoi i-a făcut baie și l-a pregătit de culcare.

– Citește-mi o poveste!

Kate i-a citit povești și poezii, de câteva ori fiecare și, când și-a dat seama că e pe punctul de a adormi, l-a învelit, l-a sărutat și se pregătea să verifice dacă și bebelușul din camera de alături este bine, înainte de a coborî în salon.

Abia aștepta să aibă câteva clipe de liniște în care să retrăiască tot ce se întâmplase în timpul vizitei ei la conacul Mowbray. Kate era convinsă că nu va uita toată viața momentul în care privise

Oakham Green în bătaia vântului de primăvară, alături de Roderick. Peisajul, atât de familiar, apăruse într-o lumină cu totul nouă, iar prezența lui îl făcuse de neuitat. Voia să retrăiască fiorul buzelor lui, să-i reaudă vocea: „Uitasem cât de minunată ești".

Trăise un moment de vrajă. Toată după-amiaza, de altfel, fusese minunată, acceptând, poate, lipsa de sinceritate, plină de farmec, a ladyei Mowbray și de dezaprobarea tăcută din partea lui Tommy.

Tocmai când a stins lumina în camera lui Terry, se auzi vocea somnoroasă a acestuia:

– Vreau boneta.

– Ce vrei, dragul meu? șopti Kate, cu mintea încă plină de vise romantice.

– Boneta, spuse Terry încercând să se ridice.

– Nu te ridica din nou, scumpul meu. Aproape adormiseși. Am să mai stau puțin lângă tine,

– Vreau boneta, insistă Terry, scâncind.

Of, Doamne! se gândi Kate. Începe necazul.

– Boneta este în siguranță la domnul doctor Rogers. Domnul acela bun care ți-a dat bomboana. Îți amintești?

– Vreau boneta, anunță Terry, pe deplin treaz acum, cu buzele tremurând.

– Nu plânge, dragul meu, te rog! Îl trezești pe William. Uite, am să-ți dau altă bonetă.

Privi cu disperare împrejur și apucă un fular tricotat.

– Uite, Terry, uite ce bonetă grozavă.

Terry a luat fularul și l-a aruncat. Nu putea înțelege. Avea întotdeauna boneta când se culca și acum, fără ea, nu se putea liniști. Îi pierise somnul și acum zbiera cât putea.

Kate era disperată. Alerga prin toată casa, oferindu-i tot felul de jucării sau obiecte tricotate, în speranța de a găsi un înlocuitor. Dar Terry arunca furios orice obiect pe care ea i-l aducea.

Bebelușul începu și el să scâncească, dar, din fericire, Kate reuși să-l liniștească repede. Apoi, îl luă pe Terry în brațe.

– Nu mai plânge, dragul meu, te rog. Îl trezești pe William. Hai să mai citim o poveste.

– Vreau boneta, suspină Terry.

Nu mai rămânea decât un singur lucru de făcut. Era nevoie de curaj, dar nu putea lăsa băiețelul într-o asemenea stare. A coborât cu el în brațe, deși nu era deloc ușor. Telefonul era într-o cameră mică de lucru unde Betty de obicei cosea. Îl așeză într-un fotoliu și telefonă la Informații să afle numărul de telefon al doctorului. Terry se opri din plâns, urmărind-o cu interes.

– Doctorul Rogers nu este de serviciu în seara aceasta. Vreți să vă fac legătura cu doctorul Curtis din Carchester?

– Nu, mulțumesc. Este o problemă personală.

– Foarte bine. Atunci, vă fac legătura.

Kate simțea deja fiori de spaimă. Probabil că se va înfuria pe ea. Și, pe deasupra, mai începuse și să plouă.

– Alo! Rogers la telefon.

– Domnule doctor Rogers... îmi cer scuze că vă deranjez...

– Cine este la telefon? Vocea lui era tăioasă. Nu sunt de serviciu în seara aceasta, așa că, dacă aveți nevoie de îngrijire medicală...

– Nu, n-am. Vă rog, domnule doctor Rogers. Sunt Kate Gregory. Am grijă de copiii doamnei Travers. Vă amintiți de Terry care s-a izbit de un stâlp de dimineață? Voiam să vă întreb dacă nu cumva și-a uitat învelitoarea de ceainic la dumneavoastră în cabinet.

– Habar n-am despre ce vorbiți. Ce să-și lase în cabinetul meu?

– O învelitoare veche de ceainic – o husă tricotată, cu un cap de păpușă. Plânge îngrozitor pentru că n-o are și nu vrea să se culce fără ea.

– Așteptați puțin... Alo!

– Da?

– Am găsit-o. Era sub un scaun în cabinet.

– Ah! Mulțumesc lui Dumnezeu!

– Trimiteți pe cineva s-o ia.

– Vai de mine!

– Ce mai e acum? Doar nu vă așteptați să scot mașina și să vin eu însumi. Întâmplător, plouă cu găleata.

– Nenorocirea este că n-am pe cine să trimit. Sunt singură și nu pot lăsa copiii.

Terry începu din nou să plângă și Kate ținu receptorul în fața gurii lui larg deschise.

– Auziți? Îmi pare îngrozitor de rău că vă deranjez atât de mult, dar Terry plânge înspăimântător.

– Bine, bine, vin. Trânti receptorul.

Kate așteptă sosirea lui cu ușurare, dar și cu teamă; fără îndoială, nu va fi deloc amabil. Terry începu să plângă și mai tare.

– Gata, liniștește-te, dragul meu. Boneta e pe drum. Hai să ascultăm, ca să putem auzi mașina domnului doctor. Domnul doctor aduce boneta.

Când în sfârșit se auzi mașina, Terry adormise. Kate alergă la ușă și o deschise larg. În fața ei apăru bărbatul înalt, înfășurat într-o haină veche de ploaie, cu gulerul ridicat. Întinse spre ea învelitoarea de ceainic.

– Nu aud nici un țipăt.

– Intrați și stați câteva clipe. Vă mulțumesc foarte mult. Îmi cer scuze că v-am deranjat.

Apoi, când Terry începu să se agite și să scâncească, fugi la el, lăsându-l pe doctor în vestibul.

– Uite, dragul meu. Uite-ți în sfârșit boneta.

Băiețelul a înșfăcat-o și a strâns-o la piept.

Clive Rogers putea vedea întreaga scenă de unde era.

– Vă mulțumesc încă o dată. Acum îl voi duce sus în pat.

– E prea greu pentru tine. Îl duc eu. Care e camera lui?

Kate l-a condus. Doctorul l-a așezat cu grijă în pat, apoi a rămas câtea clipe lângă ea să privească băiatul care deja adormise. Scena era stânjenitor de familială.

– Îmi amintește de... Am avut cândva un băiețel ca acesta.

Apoi, se întoarse brusc și coborî scările. Kate era foarte mișcată. Nu știa că a fost căsătorit. Nu știa ce să spună. Îl urmă, riscând o întrebare:

– Ce s-a întâmplat?

– Soția și copilul meu au murit într-un accident de avion, îi spuse el privind-o trist. Plecam în vacanță. Numai eu am supraviețuit.

– Ah, nu! Și părinții mei au murit într-un accident de avion, când veneau din vacanță.

– Atunci, înțelegi.

– Înțeleg.

– Îmi iubesc munca, spuse după o pauză. Dar asta nu e întotdeauna de-ajuns. Noapte bună.

Kate înțelese acum că duritatea lui ascundea o nefericire disperată. În sfârșit, se putea relaxa și ea; în sfârșit, se putea așeza în liniște ca să se gândească la Roderick.

Numai că, momentele pline de farmec de pe deal au fost oarecum adumbrite de recenta întâlnire cu doctorul.

Cât stătuse acolo, în vestibul, trăsăturile lui aspre căpătaseră o forță care dădea chipului său o nebănuită atractivitate. Ochii aceia pe care Betty îi asemuise cu două ghețare păreau deodată nu reci, ci bântuiți de amintiri.

Oare de ce simțise nevoia să-i vorbească despre tragedia lui? Poate că Terry îi amintea de fiul pe care-l pierduse?

Acum, lui Kate îi era rușine și-i părea rău de maliţiozitatea remarcilor ei. Bietul om, singur în casa aceea urâtă din cărămidă, cum să găsească subiecte de amuzament!

Familia Travers s-a întors acasă abia spre dimineață; după o așteptare care i se păru lui Kate o eternitate. Douglas a dus-o acasă și numai Byron a auzit-o venind.

A doua zi dimineață s-a trezit mai târziu decât trebuia, iar atmosfera la micul dejun era destul de tensionată. Angela și Sara înghițeau cât puteau de repede ceaiul și pâinea prăjită, stând în picioare și îmbrăcate deja, gata de plecare.

– Kate, de ce nu ne-ai trezit mai devreme?

– Pentru că și eu m-am trezit târziu. Credeam că Betty și Douglas n-au să se mai întoarcă niciodată.

– Hai, Sara. Eu plec. Pierzi autobuzul.

– O să vină altul.

– Da, dar nu suficient de repede ca să ajungi la timp.

– Și ce dacă?

Totuși, plecă.

Emma nu-și găsea temele și nu mai voia ou fiert.

– Am avut ou fiert și ieri, de ce n-avem ou prăjit cu costiță, astăzi?

– Pentru că nu am avut timp să pregătesc.

În cele din urmă, au plecat toate, lăsând casa într-o liniște absolută.

Kate și-a mai turnat un ceai, apoi a început să-și planifice ziua. Erau cotlete pentru cină, iar la prânz ea își va face o salată. Trebuia, pur și simplu trebuia s-o scoată pe biata fată din puțul de mină. A făcut ordine în casă cât a putut de repede și tocmai se așezase la masa din bucătărie ca să înceapă să scrie, când a sunat telefonul.

– Bună, frumoaso!

– Bună, Roderick!

Încerca să-i vorbească pe un ton cât mai degajat.

– Vii cu mine?

– Când?

– Acum!

– Nu pot. Trebuie să lucrez la cartea mea.

– Vin să te iau în cincisprezece minute. După care a închis.

– Nu voi merge, îi spuse Kate lui Byron. Voi fi fermă și-l voi refuza. Nu mai am timp.

S-a întors la masă și a mai scris două paragrafe. Apoi și-a pus lucrarea deoparte și a fugit sus să se pregătească.

Bineînțeles că s-a dus cu el.

Capitolul 8

Când Kate a urcat în mașină, Roderick i-a spus că, fiindcă tot trebuia să viziteze câteva ferme depărtate de pe moșie, s-a gândit s-o cheme și pe ea, ca ziua să fie mai interesantă.

– Pentru tine sau pentru mine?

– Sper că pentru amândoi.

Kate privi seterul care sta regește pe bancheta din spate.

– Nu-mi place deloc să ies la plimbare fără Byron, se uită la mine cu niște ochi plini de reproș, dar mi-a fost teamă că Melody are ceva de obiectat dacă-l iau și pe el.

– Poate că Melody, nu, dar eu, da. Corcitura asta a ta bătrână și grasă n-are nimic aristocratic.

– Nici eu, așa că, dacă mai vorbești în felul acesta despre Byron, n-am să mai vin nici eu!

– Dacă mă iubești, trebuie să-mi iubești și câinele, asta vrei să spui?

– Exact.

– Ei bine, nu-i strică drăguțului tău cocher să rămână acasă, spuse el și porni mașina. Dragostea trebuie temperată prin fermitate, Kate.

– Asta este una din slăbiciunile mele; când iubesc, îmi vine greu să fiu fermă.

– Voi ține minte lucrul acesta.

– Mă gândeam la Emma.

– Emma?

– Sora mea cea mică. Se bazează prea mult pe mine. Îi displace să am interese strict personale, în afara casei. Pentru Emma am fost ca o mamă și se așteaptă din partea mea să mă comport ca o mamă și să fiu întotdeauna în preajma ei. Este foarte supărată pentru orice tentativă de a mă desprinde puțin de programul meu obișnuit.

– Sunt încântat să aud că mi-ai urmat sfatul și nu mai stai tot timpul să muncești. În ceea ce o privește pe sora ta cea mică, îți repet, fii fermă!

– Am vrut să fiu fermă și cu tine când mi-ai telefonat azi. Și uită-te la mine!

– E chiar o plăcere! Arăți încântător.

– Știi că nu asta am vrut să spun, dar oricum, mulțumesc.

– Acum, te rog, nu ne strica ziua cu mustrările tale de conștiință.

– Promit că n-o voi face! spuse Kate, dând grijile deoparte și bucurându-se de peisaj. Acum am evadat, așa că mă voi distra. Nu-i așa, că priveliștea e minunată aici, Roderick? Și se mai spune că Essex este un ținut urât!

– Numai pentru cei ce nu știu unde să privească.

Deodată, Kate scoase o exclamație de mâhnire.

– Vai! Am uitat...

A privit-o, pe jumătate amuzat, pe jumătate exasperat.

– Ce mai e acum?

– Îmi pare rău, dar e ceva grav. Tocmai mi-am amintit de Adam.

– Ce e cu Adam?

– Ar fi trebuit să merg la rulotă înainte să plec, să văd cum se simte. Ieri s-a tăiat la picior în timp ce cosea iarba în livada noastră.

– Nu mă întorc din drum. De ce-ți faci griji, doar nu e un copil!

– Dar lucra pentru noi și era coasa noastră... una cam ruginită...

– Nu te mai gândi. Poate să-și poarte și singur de grjă. Va merge la doctor dacă va considera necesar.

– Da, sigur, se agăță Kate de fărâma de încurajare pe care i-o oferea el, străduindu-se să alunge din minte îndoielile.

Când s-a întors acasă după-amiază și n-a văzut nici urmă de Adam, temerile ei au reapărut. S-a dus repede la rulotă, unde l-a găsit pe Adam întins pe pat, suferind îngrozitor.

– Vai, Adam, îți e rău și eu n-am știut nimic, altfel aș fi venit mai devreme. Merg imediat să-i telefonez doctorului Rogers.

– Îmi pare rău că-ți dau bătaie de cap.

– Nu, nu e adevărat. Sunt de vină pentru că...

– Nu este vina ta, o întrerupse el. Am fost neglijent. Dar mă bucur că te-ai întors. Am ajuns până la casă, dar am găsit-o încuiată.

– Am fost plecată. Nu-ți face griji. Totul va fi bine.

Alergă înapoi în casă, să telefoneze, departe de a simți încrederea pe care o afișa. Într-un târziu, răspunse cineva.

– Casa doctorului Rogers.

Era menajera, doamna Rush, o femeie lentă, cam greoaie, căreia nu-i plăcea să răspundă la telefon, dar care avea datoria să preia mesajele pentru doctor când domnișoara Davies avea liber. I-a spus că doctorul Rogers era plecat la un pacient, că nu știe când se va întoarce, dar că îi va spune imediat ce va veni... mai spuneți o dată adresa, vă rog... Da... am înțeles... Nu, nu uit.

Kate a închis telefonul, mai agitată ca niciodată. Poate că doamna Rush nu-și dădea seama de gravitatea situației... poate că ar trebui să telefoneze la spital? Sau poate că își făcea prea multe griji degeaba, deranjând oameni care aveau și așa prea mult de lucru.

Întorcându-se, a văzut o bucățică de hârtie în cutia de scrisori. Am venit de dimineață, cum am stabilit. Unde ai fost? Betty. Apoi,

telefonul sună tare, făcând-o să tresară; era editorul care întreba când e gata cartea. Capul începu să-i vâjie. Ceea ce începuse ca o zi veselă se transforma încet într-un coșmar.

S-a dus la Adam, apoi, temându-se ca doctorul să nu plece dacă nu vede pe nimeni afară, s-a dus să aștepte la poartă până când vine Emma de la școală.

– O să moară Adam? întrebă Emma când veni, cuprinsă de teamă, simțind îngrijorarea lui Kate.

– Cum să moară?

– Atunci, de ce ești atât de agitată?

– Stai aici la poartă și, când vine doctorul, adu-l direct la rulotă. Eu merg să stau cu Adam.

Când Clive Rogers apăru, examină pacientul în tăcere, apoi îi făcu semn lui Kate să-l urmeze afară.

– De ce nu m-ai chemat mai devreme? o întrebă el sever.

– Am încercat, dar erați la un pacient.

Doctorul făcu semn cu mâna că nu despre asta era vorba.

– Înțeleg că accidentul s-a petrecut ieri după-amiază.

Tonul lui era acuzator.

– N-am vrut să vă deranjăm inutil.

– În astfel de cazuri, nu se riscă. Există întotdeauna pericolul infectării. Trebuie dus imediat la spital. Am să telefonez chiar acum să chem o ambulanță.

Doctorul porni cu pași mari spre casă. Kate îl urmă grăbită, înghețată de groază, umilită de atitudinea lui aproape disprețuitoare față de ea, simțindu-se sortită să apară întotdeauna într-o lumină defavorabilă, deși conștientă de o bruscă dorință ciudată din partea lui de a n-o acuza. A așteptat lângă ușă până când el a telefonat.

– Ar fi bine să fie anunțate rudele lui.

A mers înapoi la pacient, spunându-i lui Kate să-l anunțe când sosește ambulanța.

Când Angela și Sara se întorceau acasă, Adam era transportat în ambulanță și doamna Foster privea pe fereastră fără să se mai ascundă.

Sara alergă spre Kate, prinzând-o de braț și întrebând-o agitată:

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

Apoi, când l-a văzut pe Adam întins pe targă, a izbucnit în lacrimi.

– Se va rezolva totul. E pe mâini bune, o liniști Kate, afișând un calm pe care era departe de a-l simți.

Au intrat în casă, departe de curiozitatea trecătorilor, au închis ușa și au rămas privindu-se neputincioase una pe cealaltă. Byron, cu intuiția specifică oricărui câine, contribuia cu scâncete triste la acest tablou dezolant.

– Bietul Adam. Bietul băiat... spuse Angela.

– Taci! strigă Sara printre hohote de plâns și fugi sus.

– Va muri Adam? țipă Emma, ascuțit.

Nimeni nu răspunse.

– Doctorul Rogers crede că ar trebui să-i anunț rudele. Am să merg la Madge. Cotletele sunt în frigider. N-am pregătit legumele. Am fost plecată.

– Plecată? Unde? întrebă Emma suspicioasă. Cu cine ai fost plecată? Cu Roderick Mowbray? Kate, ți-am spus... Nu vreau să ieși cu Roderick Mowbray... Nu te las să ieși cu Roderick Mowbray, spuse ea bătând din picior, apoi începu să țipe ascuțit.

Kate și Angela priveau îngrozite. Apoi Angela îi trase o palmă peste obraz.

– Încetează, Emma!

Emma se opri la fel de brusc cum începuse, speriată de propria ei purtare.

– Voi discuta cu tine mai târziu, spuse Kate. Te-ai comportat prostește și știi foarte bine acest lucru. Fugi sus, spală-te pe față și

piaptănă-te... Mulțumesc, Angela. Ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă ai pregăti masa cât timp lipsesc eu. Nu întârzii... Apoi, în timp ce Emma urca, se adresă Angelei: Ce naiba mă fac cu copilul ăsta?

– Va trebui să învețe că ai și tu dreptul la viață.

Tulburată, Kate își luă bicicleta și porni spre școală. Ca și cum n-ar fi avut și așa destule probleme, mai apăruse acum și această atitudine a Emmei față de prietenia ei cu Roderick. Oare antipatia celei mici era numai față de Roderick? Pe măsură ce mergea, devenea din ce în ce mai sigură că Emma va reacționa la fel față de orice bărbat de care va vedea că se atașează.

Ca Emma să fie fericită, se pare că ea, Kate, nu trebuia să aibă nici un prieten. Angelei i se părea simplu: „Va trebui să învețe că ai și tu dreptul la viață". Ea, însă, avea o presimțire neagră că lucrurile nu vor fi deloc simple. Faptul de a fi curtată de un tânăr plăcut era o experiență pe care Kate și-o interzisese până acum, considerând că este de datoria ei să aibă grijă de casă și de surorile mai mici, în special de Emma. Dar nici Emma nu mai era chiar atât de mică și ea avea deja aproape douăzeci și trei de ani...

Când a ajuns acasă la Madge, aceasta bea ceaiul. I-a deschis ușa zâmbind bucuroasă când văzu că, de data aceasta, câinele n-o mai însoțește.

– Tocmai la timp, spuse Madge amabilă. Intră să bem ceaiul împreună.

Kate i-a spus că nu poate rămâne și că a venit în legătură cu Adam.

– Ce-a mai făcut? Ți-am spus, Kate, nu-mi asum nici un fel de răspundere pentru el.

– Este bolnav. Mă tem că destul de grav. Doctorul Rogers a considerat că trebuie anunțate rudele lui.

Madge păru foarte surprinsă și, după ce Kate o informă pe scurt despre accidentul cu coasa, spuse că mama vărului ei era văduvă și se recăsătorise de curând.

– Cred că locuiește acum undeva prin nord, dar n-am adresa. Ți-am spus, n-am păstrat legătura cu ei. Poate că ar fi mai bine să merg eu la spital în seara aceasta și să văd ce e cu el...

– Ai vrea, Madge?

– Aș dori să vii cu mine. Te iau într-o oră. E bine? Deși nu-mi pot imagina cum a ajuns să se rănească în timp ce cosea. Îl știam un leneș incurabil. N-ar fi pus mâna să lucreze ceva pentru nimic în lume.

– Înseamnă că s-a schimbat mult, pentru că, deși n-are experiență, muncește cu drag și este gata să accepte orice slujbă.

– Foarte frumos din partea lui, dacă e așa. Sigur, îmi pare rău că e bolnav.

Când Sara a auzit de vizita la spital, și-a anunțat imediat intenția de a merge și ea. Angela a rămas acasă pentru că urma să vină David și așa, puteau să aibă grijă de Emma. După cina care s-a desfășurat mai mult în tăcere – lucru fără precedent în familia lor – Kate s-a pregătit de plecare, fără să-i dea nici o atenție Emmei, care se tot învârtea în jurul ei, nefericită.

– Nu-i așa că ești supărată pe mine? spuse Emma în cele din urmă.

– N-ar trebui să fiu?

– Nu-mi place când ești supărată pe mine.

– Nici mie nu-mi place când te porți ca un copil răsfățat.

– Îți place Roderick, așa e?

– Motivul pentru care mă întâlnesc cu Roderick este să scriu istoria conacului pentru un ghid turistic. Mă voi mai întâlni cu el ca să discutăm acest proiect, așa că trebuie să te obișnuiești cu această ideea, fără să mai faci vreo criză de furie.

– Și nu te vei căsători niciodată cu el?

– Acest lucru este foarte puțin probabil.

– Promite-mi.

– Emma, nu pot să promit că nu mă voi căsători cu nimeni, dar ți-am promis că nu te voi părăsi și asta trebuie să fie de-ajuns. Așa că, nu mai fi tristă și dacă n-ai teme, te poți uita la televizor. E unul din filmele tale preferate... Acum, la revedere.

O sărută pe Emma și coborî. Madge o aștepta în mașină. În timp ce Madge conducea repede spre spital, Sara, singură pe bancheta din spate, încerca să-și stăpânească panica.

Cu trei zile în urmă, nici nu știa că Adam există, iar acum simțea că dacă i se întâmplă ceva, nici ea nu va supraviețui.

Ori de câte ori o ținea de mână, era ca o legătură tainică între ei; când a sărutat-o prima oară, ușor și tandru, tremurase de plăcere. A fost dragoste la prima vedere – adâncă, adevărată. Îi povestise că pasiunea lui era să fie naturalist, dar nu avea fonduri pentru a urma cursurile necesare și, fiindcă ura munca monotonă de birou, se întorsese spre a doua lui mare dragoste, teatrul.

Șederea lui în rulotă îi oferea ocazia ideală de a studia natura. Cum avea puțin timp, intenționa să exploreze pădurile și câmpiile din împrejurimi, filmând animalele sălbatice, studiindu-le obiceiurile, făcând însemnări în speranța de a scrie cândva o carte. Îl implorase s-o ia cu el în una din expedițiile sale și-i promisese că vor merge împreună. Avea o concepție cu totul originală asupra multor lucruri. Și pe ea o făcuse să se simtă deosebită. Îi spusese că ea însăși avea ceva din frumusețea și sălbăticia naturii. Și Sara, la rândul ei, îl considera cu totul deosebit față de ceilalți tineri pe care-i cunoștea. Felul cum arăta, cum se îmbrăca, modulația vocii lui, dicția perfectă, toate acestea o făceau să viseze.

Simțea că o urăște pe Madge pentru atitudinea pe care o avea față de el doar pentru că nu corespundea standardelor ei de corectitudine.

Când au ajuns, era ora de vizită și o mulțime de oameni se îndreptau spre intrarea principală. Sara observă că majoritatea duceau flori, sau pachete sau altceva.

– Ar fi trebuit să-i aducem și noi flori, spuse ea și alergă spre un bărbat care vindea buchete de lalele, narcise și violete.

Alese un buchețel de violete, apoi se întoarse lângă celelalte două. Madge mergea prima, urmată, cam șovăitor, de cele două surori. Privi în jur, dar siguranța de sine începu s-o părăsească.

– Nu-l văd, spuse ea.

Sara, însă, se îndreptă spre un anumit pat din colț.

– Vai, Adam! spuse Sara cu vocea înecată de plâns.

El deschise ochii și-i zâmbi.

– Sara! Ce bine că ai venit! Spuse el întinzând mâna. O adevărată delegație, zise el văzându-le și pe celelalte.

– Ți-am adus acestea.

– Florile mele preferate.

– Ești bine? A fost un șoc să văd cum te duc la spital.

Ochii ei străluceau de lacrimi.

– Sigur că sunt bine. Au tot pompat tot felul de medicamente în mine. Mă voi face bine.

– A venit și verișoara ta să te vadă, spuse Kate.

Madge îl privea fix, cu ochii dilatați.

– Acesta nu este vărul meu Adam. Nu l-am văzut în viața mea.

A urmat o tăcere totală. Kate și Sara s-au uitat la ea, apoi la tânărul din pat.

– Nu e vărul tău?

– Sigur că nu! Nu știu cine ești tinere, dar aș dori să aflu ce pui la cale.

– Voi încerca să explic, începu Adam, cu fața îmbujorată.

– Ai face foarte bine.

– Chiar contează acum? interveni Sara. Lasă-l în pace, Madge, te rog. Va explica mai târziu.

Era absurd de bucuroasă să afle că Adam nu era nici un fel de rudă a lui Madge.

– Este bolnav, Madge, spuse Kate. Lasă-l să se odihnească.

– Nu are nici un drept să se dea drept rudă a mea și imediat ce se va simți mai bine, îmi e dator cu o explicație.

– Pacienții n-au voie să primească mai mult de doi vizitatori o dată, spuse o asistentă. De altfel, cred că ar fi mai bine să plecați toate. Instrucțiunile sunt ca acest pacient să nu fie deranjat.

Sara strânse mâna lui Adam, îi zâmbi și-i promise că va veni a doua zi, după care ieși și ea din salon.

– Cum se simte? încercă totuși Kate să afle mai multe de la asistenta care le rugase să plece.

– Foarte bine.

– Se va face bine, nu-i așa? întrebă Sara, îngrijorată.

– Telefonați mâine, după vizita doctorului. Vom ști mai mult atunci.

– Nu-l lăsați să moară! spuse Sara patetic, luând mâna asistentei.

– Dacă îmi stă în putere, nu va muri, răspunse asistenta ferm.

În mașină, Madge izbucni din nou.

– Vreau să știu ce e în capul acestui individ. Să se dea drept vărul meu! Ce ridicol! Trebuia să-și închipuie că va fi descoperit. Oricum, cred că nu face doi bani. Niciodată n-am avut timp de pierdut pentru astfel de pletoși. Niște beatnici, nimic altceva... Te sfătuiesc, Kate, ca pe viitor să ai mai multă grijă cui închiriezi rulota.

– L-am acceptat fără rezerve pentru că a spus că-ți este rudă.

– Tocmai pentru asta sunt furioasă și nu voi lăsa lucrurile așa. Voi pretinde nu numai explicații, ci și scuze. Dacă este cumva prieten cu vărul meu, înseamnă că este și el tot un pierde-vară. Categoric.

– Te rog, Madge, spuse Kate care, brusc, nu mai putu să suporte predica lui Madge și tonul vocii acesteia, doar n-a comis o crimă.

– Ba tocmai asta a făcut! E un impostor.

– Sunt sigură că va explica totul.

– Fără îndoială! Și vărul meu găsește întotdeauna explicații plauzibile.

– Ei bine, mie îmi place! decretă Sara tare și ferm. Nu-mi pasă cine este sau ce a făcut; îmi place.

Apoi izbucni în lacrimi.

– N-ar trebui să te lași dominată de emoții, spuse Madge. Ești tânără și lipsită de experiență, Sara, dar vei învăța, așa cum s-a întâmplat și cu mine, din experiențe dureroase. Presupun că tocmai prin aceste chinuri trece și Kate acum. Toate suntem rănite mai devreme sau mai târziu, dacă nu suntem atente. Este o lume a bărbaților și nu putem avea încredere în nici unul.

Când au ajuns la poarta casei Clematis și cele două surori au coborât din mașină, Kate a mai rămas puțin.

– Ce ai vrut să spui, Madge?

Madge aruncă o privire rapidă spre ea și un zâmbet ciudat îi ridică vag colțurile buzelor.

– Aud că te întâlnești cu Roderick Mowbray. Dacă aș fi în locul tău, aș fi foarte atentă. Doar e recunoscut pentru nestatornicia lui.

– Când voi avea nevoie de sfatul tău, Madge, ți-l voi cere.

– Am avut impresia că asta ai și făcut, răspunse Madge mieros. Te rog să mă scuzi dacă am vorbit neîntrebată.

Apoi porni mașina, pe buze având același zâmbet superior.

Capitolul 9

Adam deveni faimos peste noapte în Oakham Green. Vestea că tânărul care locuia în rulota surorilor Gregory era grav bolnav, că se dăduse drept vărul lui Madge Harper, dar că aceasta nu-l văzuse în viața ei și că era de-a dreptul furioasă pe el, se întinse cu repeziciune.

Betty apăru după câteva zile, avidă de amănunte de ultimă oră.

– Te-am prevenit, Kate, despre pericolul de a lua în gazdă un străin, strigă ea, dând buzna în casa Clematis, cu vădită plăcere pentru faptul că temerile i s-au confirmat.

– Te rog să mă scuzi, Betty, începu Kate pe un ton jalnic. Aș prefera de o mie de ori mai mult să discut cu tine la o cafea, dar trebuie – repet trebuie să lucrez în dimineața aceasta. Editorul m-a sunat aseară și a cerut cartea.

– Ei, dacă nu e gata, n-o va avea; asta este. Dar poți să stai cu mine de vorbă câteva minute, nici eu nu pot sta mult. Am lăsat copiii cu doamna Thing. Nu mi-ai spus cum ai reușit să recuperezi învelitoarea de ceainic a lui Terry. Presupun că i-ai telefonat doctorului Rogers. S-a supărat?

– Firește că n-avea cum să fie mulțumit, din moment ce a trebuit s-o aducă el însuși.

– Biata de tine! a fost vina mea. Apoi, schimbând subiectul: ce e cu băiatul ăla, Adam, este foarte bolnav?

– Destul de grav, dar datorită medicinei moderne, va supraviețui. I s-au dat tot felul de antibiotice. Nu mă pricep foarte bine, dar cred că nu-și va pierde viața sau piciorul, așa cum s-ar fi întâmplat cu mult timp în urmă. Ne bucurăm foarte mult, după cum îți poți imagina.

– Și de ce a pretins că e vărul lui Madge Harper?

– Încă n-am clarificat această problemă. Voi merge din nou la spital astă seară și poate voi afla mai multe.

Betty păru dezamăgită; sperase să afle întreaga poveste.

Kate rămase la masă, așteptând ca Betty să plece, dar aceasta continua să stea, jucându-se cu un creion, după care spuse brusc:

– Cum te-ai distrat cu Roderick Mowbray?

– De unde știi că am fost cu el?

– Draga mea, tot satul știe că ești ultima cucerire a lui Roderick Mowbray!

– Doar pentru că am fost văzută împreună cu el de câteva ori, presupun că lumea își închipuie deja că voi fi viitoarea stăpână a conacului!

– Draga mea, strigă Betty râzând și așezându-se pe un colț al mesei, n-ar fi amuzant? Îți doresc tot norocul din lume.

– Mulțumesc.

– Sigur că este grozav de atrăgător... Și pe mine mă zăpăcește când mă privește cu ochii aceia albaștri superbi. Ai fost foarte isteață, draga mea.

– Betty, nici vorbă de așa ceva1 Dacă vrei să știi, tu sau oricine altcineva, îl interesez pe Roderick doar pentru că scriu pentru el un istoric al conacului Mowbray. Interesul lui pentru mine se va sfârși în clipa în care termin de scris broșura.

Rostind aceste cuvinte, Kate și-a dat seama că ar putea fi adevărate.

– Sper să nu fie așa! Mi-ar plăcea teribil să discut despre „prietena mea lady Mowbray".

– Oricum, nu mă văd în postura asta; nu sunt genul.

– Poate că nu, n-ai nimic aristocratic, dar ești foarte drăguță.

– Ești amabilă să spui aceasta.

– Ei, dacă Roderick te părăsește mai târziu, spuse Betty coborând de pe masă, nu fi supărată. Mama lui Roderick nu este o soacră pe care să ți-o dorești.

– Pe mine mă înspăimântă și mai tare Tommy.

– Și chiar deschid casa pentru accesul publicului? Pentru jumătate de coroană intrarea? Asta este jaf pe față! râse Betty și, în sfârșit, plecă.

Vorbăria lui Betty i-a distras atenția. Privea foaia de hârtie din fața ei. Știa că, în subconștient, așteaptă să sune telefonul, sperând să audă din nou vocea lui Roderick.

Pur și simplu nu merge așa!

Se mobiliză să-și salveze eroina. Povestirea înaintă bine, dar nu primi nici o veste de la Roderick toată ziua.

Seara s-a dus la spital să-l vadă pe Adam.

Deoarece nu avea rude – fusese crescut într-un orfelinat – fetele au hotărât să-l viziteze pe rând până avea să se întoarcă iar la rulotă.

Sara îl vizitase de mai multe ori, nu numai când era rândul ei, dar în seara aceea avea de onorat o invitație mai veche la ziua de naștere a unei prietene. Angela se întâlnea cu David, așa că-i reveni lui Kate obligația de a lua autobuzul până la Carchester, pentru a mai înveseli bolnavul.

Emma era la o acțiune în cadrul școlii și avea instrucțiuni de a merge la doamna Foster dacă nu găsea pe nimeni acasă când se întoarce.

Kate porni abătută spre stația de autobuz. Poate pentru că era obosită. După ore întregi de scris, îi venea adesea greu să părăsească lumea personajelor ei și să se adapteze la realitatea de fiecare zi.

Poate că era dezamăgită fiindcă se așteptase s-o caute Roderick. Terminase schița pentru istoricul conacului și voia să i-o arate. Angela citise manuscrisul și-l considerase bun. Kate spera să-i placă la fel de mult și lui Roderick și mamei lui.

În timp ce aștepta autobuzul în lumina blândă a amurgului de primăvară, o mașină gri opri în fața ei.

– Trebuie să merg la Carchester, spuse doctorul Rogers. Pot să te duc cu mașina?

Kate tresări din visare.

– Ah, da, mulțumesc.

Era interesant, se gândi ea, cât de diferit conduceau oamenii mașina. Betty gonea de parcă era urmărită de bandiți, Roderick mergea cu viteză mare pe autostradă și apoi încetinea pe drumurile mai puțin circulate, ea conducea prudent, gata oricând să poată frâna, iar Clive Rogers cu totul altfel.

Conducea constant cu viteză, dar foarte sigur pe sine, nu se angaja niciodată în acțiuni riscante și trebuia doar rareori să frâneze. Kate s-a rezemat de spătarul scaunului, simțindu-se neașteptat de relaxată.

– Obosită?

– Puțin.

– Arăți obosită.

Aruncând o scurtă privire spre profilul lui, Kate se gândi că remarca era valabilă și pentru el. Era ușor încruntat, ca și cum l-ar fi durut capul. I-a spus că merge la spital să-i facă o vizită lui Adam.

– A avut noroc. Dacă mai întârzia câteva ore, ar fi fost prea târziu.

– Nu este nevoie să-mi mai amintiți. Și așa mă simt îngrozitor de vinovată.

– Nu te învinuiam.

– Ba da, ba da, izbucni ea brusc. Întotdeauna o faceți. M-ați învinuit că v-am chemat prea repede pentru Emma și apoi că nu v-am chemat suficient de repede pentru Adam. Mi-ați reproșat că o las pe doamna Foster prea mult singură și ați reușit chiar să mă faceți să mă simt răspunzătoare că Terry și-a uitat învelitoarea de ceainic în cabinetul dumneavoastră. Indiferent ce fac vi se pare greșit sau stupid...

Aproape că plângea.

– Draga mea fată, începu doctorul, luat prin surprindere.

– Mă numesc Gregory. Kate Gregory.

– Draga mea Kate, spuse el în mod neașteptat, cred că ești surmenată.

– Scuzați-mă. Accesul ei de furie cedă. Am scris toată ziua, cred că sunt obosită.

Doctorul i-a spus că auzise că scrie povestiri care se bucurau de mult succes; știa de la doamna Foster. Doamna Foster se simțea mult mai bine, atât fizic cât și psihic, în urma tratamentului urmat la spital și lăuda foarte mult fetele care locuiau lângă ea, în special pe Kate.

– Te înșeli dacă îți închipui că te învinovățesc pentru ceva. Vezi tu, și doctorii sunt de multe ori în stare de stres și mă tem că nu procedez întotdeauna cu tact, dar sunt convins că îți ajuți mult vecinii. Îmi cer scuze dacă te-am supărat. Cred că ești prea sensibilă.

– Oricum, am exagerat lucrurile, spuse Kate înseninată. Și pe mine mă îngrijorează faptul că doamna Foster este singură. Fac tot ce pot.

– Sunt sigur.

După care continuă să-i povestească despre nepoatele lui care erau niște cititoare pasionate și îi ceru o listă cu titlurile cărților scrise de ea, gândindu-se că acesta ar fi cel mai potrivit cadou de Crăciun pentru ele.

Drumul până la Carchester păru surprinzător de scurt. Parcând mașina în curtea spitalului, i-a spus că avea niște treburi de rezolvat, dar nu vor dura mult, așa că o va duce înapoi acasă cu mașina.

– Autobuzele vin mai rar seara. Am să te aștept.

Kate îi mulțumi, simțindu-se cu adevărat recunoscătoare și se îndreptă spre salon, bucuroasă că relația dintre ea și doctor începe să se îmbunătățească.

Adam avea privirea fixată asupra șirului de vizitatori care intrau. Kate observă ușurată, că arată mult mai bine.

– Știai că Sara nu vine astă-seară, da?

– Da. Mulțumesc că te-ai deranjat.

– Nu m-am deranjat deloc. De fapt, m-a adus doctorul Rogers cu mașina și mă voi întoarce tot cu el. Ți-am adus niște cărți; ciocolata este de la Sara.

– Înțeleg că s-a dus la o petrecere.

– Da. Ziua de naștere a unei vechi prietene de la școală.

– Presupun că o ia cu mașina un individ și pe urmă o conduce înapoi acasă.

– Petrecerea este într-un sat la distanță de zece mile, așa că n-ar fi putut merge pe jos.

– Afurisitul ăsta de picior care mă ține țintuit în pat.

– În curând, te vei face bine.

– Sara se întâlnește cu mulți tipi?

– N-are pe nimeni în mod special, dar e foarte populară.

– Cred și eu.

Se rezemă de perne, privind trist în gol.

– Nu fi trist. Știu că e o foarte slabă consolare să mă vezi pe mine în locul Sarei, dar va veni și ea mâine.

– Scuză-mă. Sunt un prost. Trebuie să fie îngrozitor de plictisitor pentru voi toate să veniți atât de des la mine. Vă sunt extrem de recunoscător. Presupun că Adam Harper și alți câțiva din cadrul companiei vor veni curând să mă vadă când vor afla ce am pățit.

– Ar fi frumos din partea lor. Apoi, riscă o întrebare. De ce te-ai dat drept vărul lui Madge Harper? Încă nu știu toată povestea, dar Sara mi-a spus câte ceva, și anume că ești orfan, iar vărul lui Madge îți e prieten.

– Eram prieteni, dar acum el are o iubită, așa că am rămas singur. De la el știu despre Oakham Green, cu atmosfera lui idilică; spunea că va fi exact pe gustul meu. Cum am avut aceste câteva săptămâni libere înainte de deschiderea stagiunii, m-am gândit să vin să văd aceste locuri. Ar fi venit și Adam la sfârșit de săptămână, dar n-o suportă pe verișoara lui.

– Mă tem că sentimentul e reciproc. Madge spune că-i datorează cinci lire.

– Se poate. E întotdeauna lefter, ca mai toată lumea, de altfel.

– Dar de ce te-ai dat drept el, totuși?

– Din prostie, bănuiesc. Când am văzut rulota, mi-am dat seama că este exact ce-mi trebuie pentru una sau două săptămâni și când am aflat că erați patru fete care locuiați singure mi-a fost teamă că

nu veți admite niciodată un individ necunoscut în curtea voastră fără referințe și atunci, sub impulsul momentului, am spus că sunt vărul lui Madge Harper. M-am temut că nu va fi de-ajuns să spun că sunt doar un prieten al vărului lui Madge Harper. Am regretat imediat, pentru că am bănuit că se va descoperi până la urmă adevărul, dar nu mai aveam ce face. Numele meu este într-adevăr Adam, dar Hurst, nu Harper.

– Mă bucur de cunoștință, Adam Hurst. Și mă bucur că acum știu adevărul. Voi pune capăt poveștilor care circulă prin sat și zvonurilor care înfierbântă imaginația oamenilor care văd în tine, unii un spărgător de bănci care se ascunde de poliție, alții un răufăcător. Eu personal și surorile mele vom da uitării această poveste.

– Înseamnă că nu-mi veți cere să plec?

– Sigur că nu. De ce am renunța la primul grădinar de care am reușit să facem rost după luni de zile? Singura condiție este să nu te mai atingi niciodată de coasa aceea.

– Fii fără grijă. Niciodată!

Când Kate a ajuns la mașina doctorului, acesta dormea, cu capul rezemat de spătarul scaunului. Arăta mai tânăr când dormea, fiindcă trăsăturile îi erau mai destinse. Este epuizat, se gândi Kate. Deservea pe lângă Oakham Greene, alte trei sate. Suprasolicitat și prea puțin plătit, doar îi spusese... totuși, o muncă plină de satisfacții. Medicii, hotărât lucru, sunt oameni deosebiți – oameni care au puterea de a face bine, a căror muncă este cu adevărat importantă.

Ca și cum ar fi simțit privirea ei, a deschis brusc ochii.

– Te rog să mă scuzi.

– Dormeați, spuse Kate cu blândețe. Erați atât de liniștit, încât era păcat să vă deranjez.

– Să sperăm că nu sforăiam cu gura deschisă, spuse el cu un zâmbet, deschizându-i portiera să urce.

– De fapt, aveați un aer extrem de aristocratic. Profilul dumneavoastră mi-a amintit de acel cruciat din piatră de pe mormântul din biserică.

– Dumnezeule!

După ce au ieșit din curtea spitalului și au intrat pe șoseaua principală, doctorul a vorbit din nou:

– Tânărul acesta al vostru se simte bine. Săptămâna viitoare va ieși din spital.

– Arată mult mai bine în seara aceasta. Datorită dumneavoastră.

– Datorită îngrijirii din spital, nu mie.

– Dar dumneavoastră l-ați dus acolo la timp. Chiar acum mă gândeam că viața unui medic este plină de satisfacții profesionale.

– Da, avem astfel de momente frumoase.

Când au intrat pe strada principală din Oakham Green, a încetinit în dreptul unui șir de case vizavi de hotel.

– Trebuie să fac o vizită aici. Nu durează mult.

Coborâse deja înainte ca ea să poată răspunde. La una din ferestrele de la etaj, era lumina aprinsă.

În dreptul hotelului era mare agitație. Se organizase un dineu pentru ajutorarea unei organizații locale. Din mașini coborau oameni bine îmbrăcați, apoi mașinile dispăreau, duse de șoferi la locurile de parcare.

Așteptând în mașina doctorului, Kate se amuza de scena plină de animație; recunoștea multe din persoanele care soseau, privea rochiile doamnelor, se uita curioasă la cuplurile care intrau... când, deodată, tresări dureros recunoscând mașina sport care oprea acum la intrare: mașina lui Roderick!

Roderick era la volan și lângă el, înaltă, strălucitoare, suplă, Lucilla Lawson într-o rochie lungă din satin de culoarea jadului și o capă din blană de nurcă.

Da, de ce nu? Lucilla Lawson era o femeie pe care oricine și-ar fi dorit-o: veselă, tânără, frumoasă și bogată.

„Ai fost o proastă, Kate Gregory, dacă ai putut crede că numai tu erai în viața lui Roderick"!

S-au dus speranțele lui Betty de a se putea lăuda cu prietena ei, lady Mowbray.

Încercă să facă haz de necaz; să-și spună că nu-i pasă. Probabil că asta a vrut să spună Madge când au venit de la spital. Madge știa că Roderick este prieten cu Lucilla, doar au fost amândoi, și ea și Roderick, la petrecerea dată de familia Lawson în cinstea doctorului. Kate își tot repeta că asta nu înseamnă nimic; noroc că s-a trezit la timp. Acum îi părea rău că-i răspunsese cu brutalitate lui Madge când aceasta a încercat s-o avertizeze.

Și totuși, simțea o dezamăgire. Viața devenise deodată mai luminoasă, mai veselă, plină de savoare; acum, revenea la normal, la banalitatea încă și mai insipidă decât înainte.

Doctorul s-a întors, zâmbind.

– În această după-amiază, aici a venit pe lume un copil; la naștere a asistat o soră medicală și am vrut să confirm că totul este în regulă. Este un băiețel grozav. Au deja trei fete, așa că toată lumea e fericită.

Pe fața lui Kate apăru un zâmbet șters.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă el privind-o mai atent.

– Nu, nimic. Mă amuzam privind pe cei care sosesc la balul dat la hotelul de vizavi în scopuri caritabile.

– Mi se pare că am cumpărat și eu un bilet de participare, dar am uitat complet.

– Îți place să dansezi?

– Îmi plăcea, înainte de...

Nu și-a mai continuat fraza, iar Kate regreta că pusese această întrebare. Sigur că da, mergea să danseze cu soția lui, dar apoi nu mai avusese nici un rost pentru el.

– Angela și Sara merg destul de des să danseze, spuse ea pentru a umple tăcerea stânjenitoare care se așternuse. Eu am cam renunțat la așa ceva încă de când erau ele mai mici.

Nu a mai adăugat că bărbații se obișnuiseră cu ideea că era greu s-o abordezi pe cea mai mare din surorile Gregory și curând au renunțat s-o mai invite.

Când au ajuns în dreptul casei Clematis, Emma apăru din umbră.

– Aștept de ore în șir! strigă ea pe un ton acuzator. Mi-a fost frică singură pe întuneric.

– Emma, de ce n-ai mers la doamna Foster? Doar știi că asta e convenția când nu găsești pe nimeni când vii acasă. Nu-mi place să stai afară... Întorcându-se către doctor: doamnei Foster îi face plăcere ca Emma să vină la ea la orice oră... De ce nu te-ai dus acolo în seara aceasta, Emma?

Emma s-a întors fără să răspundă. De fapt, fusese la doamna Foster, dar s-a strecurat afară când a auzit mașina. Crezând că Roderick este cel ce o aduce pe Kate, era pregătită să facă o scenă. Dar, spre surprinderea ei, era doctorul Rogers, dar și acesta putea fi o amenințare pentru fericirea ei.

După ce Kate și-a luat la revedere și s-a îndreptat spre ușă, căutându-și cheia, Emmei îi veni brusc o idee.

Alergă înapoi spre mașină și, aplecându-se spre doctor, îl întrebă pe un ton confidențial:

– Pot să vă spun ceva?

– Dacă dorești...

– Surorile mele adesea mă lasă singură în casă noaptea, ore în șir, șopti ea dramatic.

– Sunt sigur că sora ta Kate n-ar face niciodată așa ceva.

– Ba da. Nu este chiar atât de bună cu mine cum cred oamenii.

Doctorul o privi bănuitor.

– Emma! strigă Kate.

– Trebuie să plec, altfel mă bate.

Clive Rogers rămase o clipă pe gânduri, apoi plecă.

– Ce i-ai spus doctorului Rogers?

– Nimic, spuse Emma veselă, apoi urcă în fugă treptele, evitând privirea lui Kate.

Ideea care-i venise pentru a-și păstra sora mereu lângă ea era minunată; va inventa tot felul de povești din care să reiasă că de fapt Kate nu era deloc atât de bună cum părea și va spune asta fiecărui bărbat care se va arăta cât de cât interesat de aceasta.

A doua zi dimineața, trecând pe la doamna Foster, Kate află că Emma venise la aceasta cu o seară înainte. N-a spus nimic, dar purtarea inexplicabilă a fetiței o nedumerea.

De ce mințise Emma?

Îi plăcuse întotdeauna să exagereze și să fabuleze, dar o minciună ca aceea era cu totul altceva.

Capitolul 10

– Cred că ar fi bine să știi că sora ta cea mică, Emma, mi-a spus că o bați, spuse Clive Rogers.

Kate, care îl luase pe Byron la o scurtă plimbare înainte de a începe să scrie, se opri brusc în mijlocul străzii. Nu-i auzise mașina, zgomotul fiind înăbușit de vântul care agita crengile ulmilor de pe marginea aleii.

Aceasta se întâmpla după câteva zile. Kate tot nu avea nici o veste de la Roderick și, în efortul de a nu se lăsa pradă deznădejdii, își concentrase întreaga atenție asupra cărții. Nici Betty nu mai apăruse, așa că era o adevărată ușurare ca, scriind, să nu se mai gândească la acesta.

Își tot spunea că nu era îndrăgostită de el, dar adusese un strop de culoare în existența ei ternă și, de aceea, îi lipsea.

În cele din urmă, i-a trimis prin poștă manuscrisul cu istoricul conacului, alături de o scrisoare de însoțire. În mod normal, ar fi trebuit să ia acum legătura cu ea; îi aștepta reacția cu oarecare emoție.

Dar ceea ce-i spusese Clive Rogers era atât de neașteptat, încât îi alungase orice alt gând din minte.

– Cum?

– Nu-ți face griji. Îi zâmbi încurajator. N-am crezut-o. Dar este un simptom care indică faptul că este ceva în neregulă. Ce o fi determinat-o să spună asta?

– Dumneavoastră sunteți doctorul. Dumneavoastră trebuie să-mi spuneți.

Era șocată și îngrozită. Emma, surioara ei iubită, cu care a avut întotdeauna o legătură atât de profundă și de sinceră, să spună străinilor astfel de lucruri despre ea!

– Mi-a mai spus că uneori o lăsați noaptea singură în casă ore în șir! Nu! o opri el din încercarea de a protesta. Știu că nu e adevărat. N-am crezut-o. Dar poate alții o cred, așa că m-am gândit că ar trebui să știi, ca să poți să rezolvi problema. Este clar că fetița are o tulburare de ordin emoțional.

– Ați putea s-o tratați?

– Nu sunt psiholog și, din punct de vedere fizic, este perfect sănătoasă. Aș spune mai degrabă că problema provine de undeva din interiorul familiei. S-a întâmplat recent ceva ce ar fi putut-o face să se simtă în nesiguranță?

– Are o ide fixă în legătură cu posibilitatea ca eu să mă căsătoresc.

– Atunci, asta este.

– Vreți să spuneți că a început să mintă pentru că se teme ca nu cumva să mă căsătoresc?

– E supărată. Îngrijorată. Simte nevoia să atragă atenția asupra ei. O privi atent pe Kate. Te gândești să te căsătorești?

– Nici gând. Oricum, nu încă. Nici nu m-am putut gândi la asta, din cauza surorilor mele. Dar acum ele au crezut și, sigur, mi-ar plăcea să am și eu propria mea familie într-o bună zi, dar i-am promis Emmei că oricum n-am s-o părăsesc, chiar și în această

eventualitate. Ce pot spune mai mult... Privi amuzată... Orice pretendent va trebui să mă accepte cu tot cu Emma și cu Byron, o perspectivă care ar tăia elanul oricui!

Ochii doctorului se luminară de o sclipire.

– N-aș spune asta, zise el, gândindu-se la cât de bine arăta așa, îmbrăcată cu pantalonii aceia cu croiala simplă și jacheta maro din piele de căprioară și având părul scurt răvășit de vânt. Sunt mulți bărbați curajoși pe lume!

– Mulțumesc, răspunse ea râzând.

– Nu trebuie să-ți faci griji prea mari în privința surorii tale, dar gândește-te.

Kate privi mașina îndepărtându-se, apoi se duse spre un trunchi de copac căzut lângă gardul viu ce mărginea drumul spre pădure și se așeză, urmărindu-l pe Byron cum scotocește prin tufișuri, obsedată de noua problemă apărută.

Deodată, își dădu seama că Byron nu mai e singur, ci împreună cu un seter roșcat cu care se juca nebunește.

Un fluierat și o comandă scurtă, și seterul veni la piciorul stăpânului său. Bărbatul se îndrepta cu pași mari spre ea.

– Exact figura pe care doream s-o văd, declară Roderick, rămânând în picioare în fața ei. Ți-am telefonat acum o jumătate de oră, dar n-a răspuns nimeni.

– Îl iau câteodată pe Byron la plimbare după micul dejun, dacă am timp.

– Și eu obișnuiesc s-o scot pe Melody la plimbare la ora aceasta. Se așeză pe buștean lângă ea. Mi s-a părut că-l recunosc pe bătrânul Burns.

– Byron. Sunt convinsă că știi foarte bine cum îl cheamă, dar faci asta numai ca să mă necăjești.

– Nu vreau să te necăjesc în dimineața aceasta, frumoaso! Trebuie să-ți mulțumesc pentru ce ai scris. Îmi place. Este exact ce doream.

– Mă bucur.

– Am făcut câteva mici modificări, dar fără importanță. Tipărim broșura cu ajutorul familiei Lawson. Bătrânul Lawson cunoaște o firmă care lucrează foarte bine și nu cere un preț exorbitant. Acești Lawson sunt niște oameni foarte utili.

– Te-am văzut într-o seară.

– Da? Unde?

– Intrai în hotel cu Lucilla.

– Dar n-ai fost la bal. Era imposibil să nu te văd!

– Nu. Mă întorceam de la spital, de la Adam. M-a adus doctorul Rogers cu mașina și s-a oprit puțin chiar vizavi de hotel să-și viziteze o pacientă care locuiește în una din casele din apropierea acestuia. Lucilla arăta superb.

– Da, într-adevăr. Ești geloasă? o necăji el, zâmbind.

– Ar trebui să fiu?

Kate îi întoarse zâmbetul. Prezența lui lângă ea făcuse să-i dispară orice neliniște.

– Kate, ești fermecătoare, ți-am mai spus! Nu suport femeile geloase. Imediat cum o fată începe să mă cicălească: „Unde ai fost?“ „Cu cine?“ „De ce nu mi-ai spus?“ „De ce n-ai telefonat?“ – gata, am terminat cu ea. Pe când tu, uite, stai aici calmă, liniștită și dulce și mă întrebi cu blândețe. „Ar trebui să fiu?“ Acum, eu sunt cel gelos. Te tot duci la acel Adam și doctorul te ia cu mașina... Se pare că ai multe secrete.

– Când intenționați să deschideți casa pentru public? schimbă ea subiectul, zâmbind din nou.

– În prima săptămână din mai, când pomii sunt în floare. Apropo, dacă tot știi atât de bine istoricul casei, n-ai vrea să fii unul din ghizi?

– Sunt convinsă că vizitatorii ar prefera să fie conduși chiar de frumosul moștenitor.

– Frumosul moștenitor va fi ocupat cu primirea lor. Sigur, voi fi și eu ghid, dar avem nevoie de multe ajutoare și aș vrea să te numeri și tu printre acestea.

– N-am mai făcut niciodată acest lucru până acum, dar voi încerca, dacă vrei.

– Da. Țin chiar foarte mult.

– S-ar putea să fie distractiv.

– Va fi, categoric, dacă vei fi acolo.

– Dar Lucilla?

– Și ea ne va ajuta. Mama o place foarte mult și a venit des la noi acasă în ultima vreme.

– Poate mama ta speră să te căsătorești cu ea.

– Poate că da, dar deocamdată nu mă gândesc să mă căsătoresc cu nimeni. Mama abia așteaptă să aibă nepoți. Îi tot repet că nu-mi permit să mă căsătoresc. Cel puțin, nu încă.

– Decât dacă alegi o soție bogată.

– Asta ar rezolva în mod sigur problema. Tu ai ceva bani, Katie?

– Nu ceea ce numești tu bani. Și nu-mi mai spune Katie.

– De ce?

– Parcă ar fi vorba despre altcineva, nu despre mine.

– Ei bine, eu cred că ți se potrivește mai bine. Kate este prea dur pentru o ființă atât de dulce ca tine. Ah, să nu uit – ce-ți datorez pentru ce ai scris?

– N-are importanță.

Păru stânjenită.

– Ba are. Dar nu știu cât trebuie să ofer. Scriitorii sunt plătiți la mia de cuvinte, nu-i așa?

– Bine. Să spunem că am făcut-o din dragoste.

Roderick râse.

– E adevărat? Atunci îți voi mulțumi cu aceeași monedă.

O cuprinse în brațe și o sărută pe buze.

În acel moment, mașina doctorului trecu din nou. Kate s-a retras din strânsoarea lui.

– A trecut doctorul Rogers.

– Și ce-i cu asta?

– Preferam să nu ne vadă.

Își dădu seama că situația o deranjase.

– Ce importanță are? râse Roderick din nou. Fac pariu că e invidios.

Kate se ridică și spuse că trebuie să plece. Apariția doctorului schimbase atmosfera. O deranja faptul că o surprinsese în acea situație compromițătoare cu Roderick Mowbray, la atât de scurt timp după ce recunoscuse că motivul de îngrijorare al Emmei era eventualitatea că s-ar căsători.

Acum, Clive Rogers va crede că teama fetiței este întemeiată și, în consecință, o va desconsidera pe Kate. Să se lase sărutată în plină zi, pe stradă, de acest donjuan! Imaginea nu prea inspira respect. Kate se simți, deodată, vrednică de dispreț.

– Cred că merită să sărbătorim.

– Ce anume? întrebă Kate, preocupată încă de Clive Rogers.

– Reușita broșurii tale. Dacă nu mă lași să te plătesc, atunci permite-mi să te răsplătesc în natură. Familia Lawson organizează un bal de gală pentru nu știu ce cauză umanitară. Mama Lucillei este în tot felul de comitete angajate în activități de caritate și

Lucilla trebuie s-o ajute și ea. Am promis să merg și eu la acel bal. Vom lua masa la conac, după care vom merge să dansăm. Ce zici?

– Sună grozav. Aș vrea să vin, numai că...

– Numai că...? Părea jignit, obișnuit fiind să i se accepte invitațiile cu mare bucurie. Dar poți întrerupe puțin lucrul ca să mergi undeva din când în când.

– Trebuie să verific dacă Angela sau Sara poate rămâne cu Emma.

Știa că, dacă va merge, Emma va face iar o scenă. Apoi, își dădu seama că nu are o rochie potrivită pentru un asemenea eveniment, deși poate că ar putea aranja ceva cu ajutorul Angelei.

– Am să mă gândesc, Roderick și am să te anunț. Aș dori să vin, dar încă nu știu sigur dacă pot.

– La naiba! Era chiar supărat acum. Nu poți să-mi spui clar dacă e da sau nu?

– Răspunsul e da, mulțumesc foarte mult, dar voi confirma după ce voi discuta cu fetele. Îmi pare rău că nu înțelegi în ce situație sunt, Roderick, dar Emma nu poate fi lăsată singură.

– Dar n-o poți lăsa la doamna care locuiește lângă voi?

– Doamna Foster ar fi încântată, dar nu sunt foarte sigură că Emma e de acord. Trece de câtva timp printr-o perioadă mai dificilă și trebuie să am mare grijă.

– O răsfeți cam prea mult.

– Nu-i place când plec să mă distrez. Se abținu să adauge „mai ales cu tine“, deși aceasta era problema ei cea mai mare.

Dacă pune propria-i plăcerea mai presus de tulburarea emoțională a Emmei, va agrava starea acesteia... sau, dimpotrivă, nu era înțelept să cedeze și să riște ca acea fetiță să se transforme într-un monstru care să-i țină viața sub control, prin șantaj sentimental?

Îl fluieră pe Byron.

– Trebuie neapărat să plec. Mulțumesc foarte mult pentru invitație și sper să pot veni. Te sun în seara aceasta.

– Te conduc până acasă.

Când Emma s-a întors de la școală după-amiază, Kate era în bucătărie și făcea prăjituri.

Emma a intrat ca o furtună și și-a aruncat ghiozdanul pe jos; lovindu-se de bufet, acesta s-a desfăcut și conținutul s-a împrăștiat pe podea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Kate, calmă.

– Domnișoara Harper e un porc. O urăsc.

– Ce-a mai făcut?

– M-a mutat de la locul meu de lângă fereastră.

– Ai fost avertizată, draga mea. Presupun că iar n-ai fost atentă.

– Spune că mă uit tot timpul pe fereastră. E vina ei; face niște ore mult prea plictisitoare.

Emma lovi cu piciorul un caiet care zăcea sub masă.

– Mai bine ți-ai ridica lucrurile de pe jos, Emma.

– Mergi din nou la ea, Kate, te rog. Convinge-o să-mi mai acorde o șansă.

– Nu pot să fac acest lucru. Ai avut o șansă și n-ai știut să profiți de ea. Acum, trebuie să suporți consecințele.

Emma, care începuse să-și ridice cărțile și caietele de pe jos, s-a oprit, privindu-și uluită sora.

– Vrei să spui că nu vrei să mergi să discuți cu domnișoara Harper?

– Nu mai merg iar. E numai vina ta, așa că încearcă să te împaci cu ideea.

Apoi, hotărându-se să atace și acea problemă delicată, o întrebă:

– Și ce e cu povestea pe care i-ai spus-o doctorului Rogers că te bat și te las singură în casă ore în șir?

– A fost o glumă, răspunse Emma îmbujorându-se.

– O glumă! Nu mi se pare foarte amuzant să spui minciuni. Ce te-a determinat să spui asta, Emma? Încearcă să explici și eu voi încerca să înțeleg.

– Am uitat! mormăi ea și se întoarse să plece.

– Așteaptă! Nu ți-ai strâns lucrurile.

– N-ai decât să le strângi tu! strigă Emma cu obrăznicie și urcă scările în fugă, trântind ușa camerei ei cu o forță care făcu să tremure pereții casei.

Kate termină de făcut prăjiturile, apoi ridică de pe jos caietele împrăștiate. Crizele de furie ale Emmei deveneau o amenințare, iar problema atitudinii pe care s-o adopte față de ea era destul de gravă. Emma era prea mare ca să i se mai tragă vreo palmă și prea mică, încă, pentru a fi tratată ca un adult.

În timpul ceaiului, Kate a discutat normal cu Angela și Sara, dar nu i-a dat nici o atenție Emmei. Sara era extrem de fericită pentru că Adam urma să iasă din spital a doua zi.

– Trebuie să sărbătorim! strigă ea, plină de entuziasm. O masă grozavă, Kate. Ce spui? Bunătăți de la Stedmans și cea mai bună față de masă din dantelă și lumânări...

– Și patru fete lângă un singur băiat, săracul de el! Dacă tot e o ocazie specială, atunci îl invit și eu pe David, spuse Angela. Pe cine să chemăm pentru Kate?

– Pe Roderick Mowbray?

– Chiar, de ce nu? spuse Kate, cu o bucurie nesăbuită. Cred că ar vrea să vină. Și el m-a invitat la balul de gală de săptămâna viitoare din Carchester, în semn de mulțumire că am scris istoricul conacului.

Deși n-o privise pe Emma, îi simțea privirea fixă și se aștepta la o izbucnire. Angela și Sara păreau încântate de idee.

– Ah, ce bine! Mergi, nu-i așa? întrebă Angela.

– Am spus că-l voi anunța. Depinde.

– Depinde de ce anume?

– Trebuie să stea cineva cu Emma.

– Nu-ți face griji în privința asta, aranjăm noi.

– Mai este ceva. N-am o rochie potrivită.

– Nici asta nu e o problemă. Îți fac eu. Se poartă acum modele foarte simple.

– În sfârșit, Cenușăreasa merge la bal, strigă Sara, cu tot cu prinț!

– Nu! țipă Emma.

Fetele s-au oprit din discuție și au privit-o lung. Emma s-a ridicat.

– Kate nu va merge la bal cu Roderick Mowbray. Nu va merge... Nu va merge...

După care a început să bată din picior și să scoată din nou țipetele acelea ascuțite.

– Dumnezeule! țipă Sara. Doamna Foster va crede că ne omoară cineva.

– Încetează! strigă Angela și se ridică.

Emma se opri, amintindu-și de palma primită data trecută.

Kate tăcu; se gândea că, nefiind implicată direct, Angela putea rezolva situația mai bine decât ea.

– Kate, dacă mergi la bal cu bărbatul acela, mă arunc în fața unei mașini, spuse Emma, cu ochii arzând de furie și chipul palid.

– Nu fi ridicolă, spuse Angela cu asprime. Este urât și egoist din partea ta să vorbești așa. Am crezut că o iubești pe Kate, dar te comporți ca și cum ai urî-o.

Emma privi lung, cu o figură nenorocită, apoi ochii i se umplură de lacrimi.

– O iubesc pe Kate! O iubesc pe Kate! strigă ea printre hohote de plâns, apoi fugi din cameră.

Kate vru s-o urmeze, dar Angela o opri.

– Las-o să se calmeze. Se poartă îngrozitor în ultimul timp și este timpul să învețe că există unele lucruri pe care trebuie să le acceptăm, indiferent că ne plac sau nu.

– Nu voi merge la bal, spuse Kate categoric. N-are nici o importanță.

Angela și Sara n-au vrut să audă de așa ceva.

– Te-ai sacrificat destul, spuse Angela.

– Acum suntem suficient de mari să ne purtăm singure de grijă, adăugă Sara. Te duci cu prietenul tău, și gata. Succes!

– Nu e prietenul meu. Se întâlnește și cu Lucilla și probabil și cu multe altele... Dar mi-ar plăcea să merg la bal. Mă îngrijorează, însă, Emma. Nu merită să se îmbolnăvească de supărare din cauza asta.

– Mă descurc eu cu Emma, spuse Angela. Este timpul să începi să te gândești la viitorul tău. Sara și cu mine ne vom căsători și este posibil ca în zece ani de-acum înainte, să vrea și Emma să se mărite... Numai că, dacă aștepți până atunci, vei rata toate ocaziile... Trebuie să înțeleagă acest lucru: nu-ți poți sacrifica toată viața pentru ea.

Sara începu să se gândească din nou la petrecerea în cinstea lui Adam.

– Kate, ce-ai zice de creveți și de friptură de rață, mâine? Cu salată de portocale, cartofi prăjiți și bezele de la Stedmans cu porție dublă de frișcă și o sticlă cu vin?

– Și cine plătește pentru toate astea?

– Eu, spuse Sara, dacă gătești tu.

– Ce-ar fi să ne ajuți și acum, în loc să stai și să faci planuri? interveni Angela.

După ce au terminat de strâns masa și de spălat vasele, Sara s-a dus la doamna Foster. Fetele hotărâseră ca în fiecare zi una din ele să facă o scurtă vizită acesteia. Kate și Angela au rămas în living să discute despre noua rochie pentru bal. Kate, însă, nu putea fi atentă decât pe jumătate, știind că surioara ei plângea sus, în cameră. În cele din urmă, nu mai rezistă.

– Mă duc să văd ce face Emma.

– N-ar trebui să-i faci toate poftele, Kate. Pe asta se bazează, asta și așteaptă...

Dar Kate plecase deja, vrând s-o împace pe Emma și să se asigure că antipatia acesteia față de Roderick era doar o toană și nu ceva grav.

Îi va vorbi cu tandrețe și o va convinge că nu are de ce se teme.

Dar, când Kate a deschis ușa dormitorului Emmei, dornică s-o aline și s-o liniștească, a avut un șoc.

În cameră nu era nimeni.

Capitolul 11

– Trebuie să se fi strecurat afară în timp ce spălam vasele. Am căutat în toată casa; nu e nicăieri.

– Poate este în rulotă.

– Am încuiat-o după ce Adam a fost dus la spital.

– Lasă, trebuie să apară.

Dar când Sara s-a întors acasă, la ora zece, Emma tot nu apăruse încă.

Kate începu să intre în panică.

– Este târziu și întuneric. Unde poate fi? Emmei îi este frică să stea afară după ce se lasă întunericul.

Angela era mai mult supărată decât îngrijorată; era sigură că Emma nu pățise nimic și că dispăruse doar ca să le sperie. Era, probabil, acasă la vreo prietenă.

Kate și-a pus repede jacheta.

– O caut prin împrejurimi. Nu vreau să încep să telefonez ca să afle tot satul că Emma lipsește de acasă. Nu poate fi departe. Merg până la Betty să văd dacă nu cumva e acolo.

– Cu siguranță că Betty ar fi trimis-o acasă până acum, dacă ar fi mers la ea.

– Poate că a intrat neobsevată și se ascunde pe undeva. Betty nu încuie niciodată ușa din spate până nu se duc la culcare. Sunați la Betty dacă în caz apare.

Și-a dat seama că era o prostie să meargă s-o caute la Betty, dar nu mai putea suporta încordarea așteptării. Hotărî să nu se mai întâlnească niciodată cu Roderick și să nu meargă la bal – pur și simplu nu merita.

A intrat în casa familiei Travers prin bucătărie, venind de pe aleea din spate, prin grădină.

– Kate, draga mea, intră. Sper că nu s-a întâmplat nimic.

– Probabil că nu, dar n-o găsim pe Emma.

Betty, arătând la fel de seducătoare ca întotdeauna, purtând pantaloni colanți negri și un pulover roz, făcea cafea la filtru.

– Ia loc și povestește-mi. Poți trăi niște spaime întrozitoare din cauza copiilor, știu foarte bine. Dar Emma nu mai e chiar așa mică și e un copil cu multă judecată.

– Nu întotdeauna. Are o imaginație prea bogată și începe să se sperie pentru niște fleacuri. Am certat-o pentru că a făcut o scenă și a fugit în camera ei. Când am urcat la ea cam după o jumătate de oră, nu era nici acolo, nici în altă parte. Nu cumva a fost pe aici?

Betty și-a scuturat capul.

– Să-l rog pe Douglas să scoată mașina din garaj ca s-o căutăm? Joacă șah, dar știu că nu se supără dacă e întrerupt pentru o situație de urgență.

– S-ar putea să nu fie o urgență. Îți dai seama cum m-aș simți dacă Douglas ar începe s-o caute și ea s-ar întoarce acasă. Numai că... Ah! Betty, nu știu ce să fac.

– Stai să bei o cafea cu noi. Surorile tale vor telefona dacă apare. Dacă tot n-a venit când îți vei termina cafeaua, atunci vom da alarma.

Kate încă mai ezita.

– Aveți pe cineva? Douglas joacă șah cu cineva?

– Clive Rogers. Douglas și doctorul și-au găsit o pasiune comună, șahul, și acum Clive vine la o partidă o dată pe săptămână.

Kate se întoarse spre ușă, tot atât de nerăbdătoare să plece cum fusese să vină. Nu era deloc dispusă să întâlnească acea privire rece cenușie care avea puterea s-o tulbure. Doctorul o va crede încă și mai zăpăcită și mai ineficientă ca de obicei: a făcut-o pe Emma să sufere din nou, după ce a avertizat-o că tulburarea copilului este cauzată de sentimentul de nesiguranță, apoi și-a pierdut pur și simplu capul când aceasta a dispărut.

Ușa care dădea în vestibul s-a deschis și Douglas a apărut, întrebător:

– Așteptăm cafeaua, iubito... Ah, bună Kate, nu știam că ești aici.

– Emma a dispărut și Kate e îngrijorată, normal.

– Pot să te ajut cu ceva? întrebă Douglas, venind lângă ele.

– Partea proastă este că nici noi nu știm unde s-o căutăm.

Sună telefonul.

– Este pentru tine, Kate.

– Da? Este acasă? N-a pățit nimic? Bine, dar unde a fost?

În șifonier! Dar m-am uitat... adică... am văzut că ușa e bine închisă și m-am gândit că nu poate fi înăuntru...

Betty asculta fără jenă și, deși auzea vocea Angelei, nu distingea ceea ce spunea aceasta. Când Kate a închis telefonul, pe chipul ei palid se citea o mare ușurare.

– Totul e în regulă. Îmi pare rău că v-am deranjat, Betty, și că am dat buzna așa...

– Asta-i bună, ne-ai deranjat! Întotdeauna mă bucur să te văd, draga mea și, dacă nu apelezi la prieteni în momentele de criză, atunci la cine?

– Ies pe aici, prin spate.

– Nici să nu te gândești, spuse Douglas luând-o de braț. După așa o spaimă, îți trebuie neapărat o cafea tare, cu coniac. Nu încerca să mă contrazici, pentru că nici nu vreau să aud.

Douglas era un bărbat solid și aproape că a luat-o pe sus pe Kate și a dus-o în salon unde era doctorul, așezând-o cu forța pe un fotoliu.

– O situație dramatică în familia Gregory, rezolvată cu bine, se adresă el doctorului. Fata asta a tras o spaimă grozavă și deoarece nu ești de serviciu, propun să tratez acest caz cu medicamentul meu infailibil. Scoase o sticlă de coniac.

– Și spui că în tot acest timp a stat în șifonier? întrebă Betty.

Reconfortată de efectul cafelei și al medicamentuliu lui Douglas, Kate găsi în cele din urmă puterea de a-l privi pe Clive Rogers. De când intrase în cameră, acesta nu vorbise deloc, dar prezența lui era puternic simțită.

– Mă tem că, încă o dată, am făcut mult zgomot pentru nimic, spuse ea privindu-l pe doctor. Emma s-a ascuns în șifonier, dar ușa s-a închis bine și nu a mai putut ieși. Știa că una din noi va veni s-o caute și a stat să aștepte. Când am intrat la ea în cameră, am căutat sub pat, dar văzând ușa dulapului bine închisă, nu m-am mai uitat înăuntru, fiind sigură că nu s-ar fi închis undeva de unde nu mai putea ieși.

– De ce n-a țipat?

– Adormise. Se pare că, la puțin timp după ce am ajuns aici, s-a trezit și a început să strige, așa că Sara și Angela au salvat-o. Și-a pus ceașca pe masă și s-a ridicat. Trebuie să plec. Mulțumesc foarte mult, Douglas. A fost foarte bun.

– Te conduc acasă, spuse Clive Rogers, ridicându-se și el.

– Nu, mulțumesc. Este foarte aproape. Nu este cazul să mă duceți cu mașina.

– Nu sunt cu mașina. Este o seară atât de minunată, încât am venit pe jos.

Mergând amândoi spre poartă, Kate s-a ciocnit de el.

– Medicamentul lui Douglas pare să se fi urcat direct la cap, sau, mai degrabă, să se fi lăsat în picioare, adăugă ea după ce-i ceru scuze în mod exagerat.

Doctorul a luat-o de braț calm și autoritar.

– Este din cauza aerului rece după căldura dinăuntru. Îți vei reveni în câteva clipe.

– Mă simt bine acum, se grăbi ea să-l asigure, conștientă de atingerea brațului lui.

Apoi, ca să rupă tăcerea ce începuse să devină apăsătoare, continuă:

– Presupun că întâmplarea din seara aceasta vă face să mă considerați mai stupidă ca oricând.

– De ce îți faci atâtea griji pentru ceea ce cred despre tine?

Vocea lui părea ușor amuzată.

– Nu-mi fac griji.

– Ba da. Și sunt foarte curios să știu motivul. De ce ar avea vreo importanță pentru tine ceea ce cred eu, din moment ce inima și mintea ta sunt preocupate de alt bărbat?

– Acum pot să merg drept, mulțumesc, rosti cu răceală, retrăgându-și mâna.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Nu știu despre ce vorbiți.

– Nu? Mai gândește-te. Îmi dau seama că nu numai Emma este tulburată emoțional.

Kate se înfurie. Sigur că doctorul avea dreptate, însă nu-i plăcea deloc că putea să vadă atât de bine ce se petrece în mintea și în sufletul ei.

S-au oprit în fața porții casei Clematis și au rămas acolo o clipă, privindu-se unul pe celălalt. Kate simțea, în mod ridicol, impulsul de a-și descărca sufletul în fața acestui bărbat. Ar fi fost o mare ușurare pentru ea. Credea că ar putea-o ajuta să se înțeleagă pe sine și pe Emma. Fața lui, însă, era în umbră și nu-i putu vedea expresia, așa că impulsul acela de moment dispăru.

După ce s-au despărțit, cuvintele lui au început s-o obsedeze. „De ce îți faci atâtea griji pentru ceea ce cred eu despre tine?“ Chiar așa, de ce să-i pese de ceea ce crede el când, după cum diagnosticase chiar el, și încă foarte corect, în inima și în mintea ei exista un alt bărbat?

Când a intrat în casă, Angela a venit repede în întâmpinarea ei.

– Emma este în pat și i-am promis că urci la ea imediat ce vii, dar... încearcă să nu-mi subminezi munca. Am discutat cu ea și se pare că a înțeles. I-am spus, de asemenea, că dacă se mai poarta așa, va trebui să meargă la internat, că nu putem și nici nu mai vrem să acceptăm asemenea manifestări prostești. Indiferent dacă te căsătorești sau nu, n-are dreptul să-ți conducă viața.

Kate păru deopotrivă ușurată și temătoare.

– Cum a reacționat? Doctorul Rogers spunea că acest comportament este declanșat de o stare de nesiguranță. Oare amenințarea cu internatul nu-i va face și mai rău?

– Nu știu și, pentru moment, nici nu vreau să știu. Cert este că Emma a părut înțelegătoare. Trebuie să ne purtăm ferm cu ea, asta e tot.

Din cauza morții tragice a părinților, Kate a încercat să aducă o compensație în viața Emmei, astfel că fetița a ajuns să depindă mult prea mult de ea, existând riscul de a se transforma într-un mic tiran.

– Dar e atât de drăguță când nu e supărată, îi luă Kate apărarea. Doar în ultimul timp a devenit atât de posesivă.

– Faci cum crezi, eu ți-am spus ce-am avut de spus. Dacă vrei să rămâi necăsătorită, atunci las-o pe Emma să-ți conducă viața și vei vedea cât de mult o să-i pese de sacrificiul tău când ea însăși va fi îndrăgostită.

– Mulțumesc, Angela, am înțeles mesajul.

– Să nu crezi că nu apreciem, toate, sacrificiul tău, Kate. Dar a venit momentul pentru unele schimbări majore. Simt că anul acesta va fi plin de evenimente pentru noi toate.

– Vorbești ca la emisiunea Horoscop, râse Kate și urcă în camera Emmei.

*

* *

A doua zi dimineață, Emma plecase la școală supusă și plină de căință, fără alte rugăminți de a se interveni în favoarea ei pe lângă domnișoara Harper. Se pare că lecția dată de Angela a avut un efect salutar. Când Kate a intrat în cameră, cu o seară înainte, Emma a izbucnit în lacrimi pretextând o durere de cap ca scuză pentru comportarea ei îngrozitoare, a promis că nu se va mai repeta și a implorat-o pe Kate s-o ierte. Pretextul durerii de cap o făcu pe Kate să zâmbească. Încă de când era mică, scuza infailibilă a Emmei pentru a scăpa de pedeapsă era că „nu se simte bine“. Kate se înduioșa, iar Emma îi specula această slăbiciune în mod sistematic.

Dar Emma, plină de căință, era dezarmantă, așa că surorile s-au sărutat și s-au împăcat.

– Dacă vrei atât de mult să mergi la dans cu Roderick, nu voi mai face nici o scenă, spuse Emma în cele din urmă cu mare efort, cu ochii ei mari plini de reproș.

– Vom vedea.

Apoi, Kate își aminti că promisese să confirme dacă acceptă sau nu invitația. A răspuns la telefon Tommy care i-a spus că Roderick e plecat. Kate n-a vrut să lase nici un mesaj.

„Nu e acasă, deși i-am promis că-l sun. Sunt o proastă. De ce nu-mi intră o dată pentru totdeauna în cap că nu sunt decât una oarecare, dintr-o mulțime?“

Apoi își aminti unele priviri, unele cuvinte și-i veni greu să creadă că Roderick spunea aceleași lucruri tuturor fetelor.

Betty l-a adus pe Adam de la spital. Când Sara a venit de la serviciu, era instalat comod pe canapea, în living.

– Asta da, viață! spuse el când fetele s-au strâns în jurul lui. Mă simt ca un pașă.

Când celelalte fete s-au retras, lăsând-o pe Sara singură cu el, și-a desfăcut larg brațele s-o cuprindă.

– Te iubesc.

– Și eu te iubesc.

– În spital, m-am gândit tot timpul la tine.

Îi mângâie părul lung și moale.

– Adevărat?

– Ce facem?

– În ce privință, Adam?

– În legătură cu noi.

– Adică?

– Vreau să ne căsătorim. Vreau să fim mereu împreună. Problema este că nu avem bani.

– Nu ne trebuie mulți. Putem locui în rulotă. Tu ai putea merge cu mașina veche a tatălui meu până în Shinghton în fiecare zi – nu e departe. Eu aș putea să continuu să lucrez...

– Crezi că am putea?

– Nu văd de ce nu.

– Nu ești majoră. Surorile tale n-ar admite niciodată așa ceva. Kate este pe post de tutore?

– Vom discuta cu ea.

– Ah, Sara, ar fi minunat. Aș face orice pentru tine. Chiar mă iubești? Ești atât de dulce, de frumoasă...

Apoi, buzele lui le-au atins pe ale ei, transformând cuvintele într-un sărut.

– Scuzați, spuse Angela care tocmai intra în încăpere.

Privi uimită, apoi ieși repede.

– Noi probleme la orizont, spuse ea lui Kate, în bucătărie. Sara și Adam se sărută în living.

– Te surprinde? S-au îndrăgostit unul de celălalt de când s-au văzut.

– Nu poate ieși nimic din povestea asta.

– De ce nu?

– Kate, gândește matur. Sara nu are decât șaptesprezece ani. El nu are nici un ban. Cazul e lipsit de orice speranță.

– Refuz să mă împovărez cu noi probleme, acum. În seara aceasta sunt bine dispusă. Nu-i așa că bobocii ăștia de rață din cuptor miros delicios?

– Ai luat bezelele? întrebă Emma, intrând în bucătărie.

– Da.

– Pot să stau și eu la cină dacă promit să mă port frumos? Nu mai sunt un bebeluș ca să fiu trimisă la culcare.

– Dacă promiți să te porți frumos.

– Promit.

Kate privi spre Angela. Aceasta spuse:

– De fapt, este petrecerea Sarei, ar trebui s-o întrebi pe ea.

Sara, care radia de fericire și și-ar fi dorit ca toată lumea să simtă același lucru, i-a îngăduit imediat.

– Este o ocazie specială, spuse ea surorilor ei. Adam și cu mine ne-am logodit.

– Prostii, spuse Angela. Nu se poate. Ești prea tânără. Și totul s-a petrecut prea brusc.

Sigură de povestea ei de dragoste, sperând să se logodească la următoarea aniversare a zilei de naștere, Angela era șocată de modul cum sora ei mai mică sărea peste toate etapele și se arunca orbește într-o căsătorie. Pe lângă aceasta, crezuse că ea va fi prima dintre surori care se va căsători, și iată că Sara nu-și aștepta rândul.

– De-abia vă cunoașteți, continuă ea mai indulgent. E o prostie să grăbiți lucurile așa. De ce să nu spuneți, mai degrabă, că sunteți buni prieteni?

– Pentru că între noi este mai mult decât atât.

Kate tocmai intră împreună cu Emma.

– Sara spune că s-a logodit cu Adam. E ridicol, nu-i așa, Kate?

Kate se înduioșă la vederea celor doi tineri care stăteau pe canapea, ținându-se de mână.

– Nu e nici un motiv pentru care să nu se logodească dacă sunt siguri că se iubesc. Căsătoria este, totuși, altceva.

Sara sări în picioare și o îmbrățișă pe Kate.

– Sunt atât de fericită! Nu-i așa că e minunat? Nici nu visam dimineață că seara voi fi logodită. Întotdeauna am crezut că Angela va fi prima.

Kate își dădu seama că și Angela crezuse același lucru. De aceea, bucuria acesteia era puțin umbrită. David era un scump, dar foarte prudent; niciodată nu acționa din impuls, ci mai întâi calcula. Se

întâlnea cu David de doi ani, iar Sara îl cunoștea pe Adam de aproximativ două săptămâni. Își dădea sema acum că-l aștepta pe David de prea mult timp.

Înainte de a merge sus să se schimbe, Kate a mai verificat masa încă o dată. Arăta bine cu fața de masă din dantelă, cu argintăria care strălucea, cu farfuriile și paharele cele mai bune din porțelan și cu vasul cu lalele și irișii așezat la mijloc. De dimineață, îl sunase pe Roderick, și-l invitase. Erau în total opt persoane, inclusiv Emma și invitatul surpriză chemat de Sara, probabil vreun coleg de serviciu.

Când a coborât, veniseră David și invitatul surpriză. Se tot gândea la Roderick – dacă nu se va plictisi, dacă se va înțelege cu restul familiei, dacă îi va plăcea masa. Intră în living, cu un aer absent, când, deodată, tresări la vederea bărbatului care stătea în fața căminului, cu un pahar în mână.

– Domnule doctor Rogers! zâmbi cât de ospitalier putea, înăbușindu-și exclamația de umire și mâhnirea. Îmi pare bine că vă văd! Vă rog să luați loc.

Apoi, s-a auzit o mașină venind, apoi cineva a sunat la ușă.

Era Roderick.

Capitolul 12

Când Betty a trecut pe la Kate a doua zi, a găsit-o în mijlocul bucătăriei, privind teancurile de vase murdare.

– Dumnezeule! Ce-a fost aici? O orgie bahică?

– Și în salon e la fel de rău. Scrumiere pline, mobilă deplasată. Am avut o petrecere minunată aseară, dar acum, iată, a sosit momentul în care să dăm socoteală. Am fost prea obosite ca să spălăm vasele și fetele au plecat de dimineață fără să mai stea nici la micul dejun. Dar a fost într-adevăr minunat.

– Stau să-ți dau o mână de ajutor. Doar să duc căruciorul lui William în grădină. Terry se poate amuza cu Byron.

– Și Adam trebuia să vină să mă ajute, dar presupun că nu s-a putut trezi. Dacă nu te superi, Betty, mi-ai fi de mare ajutor.

– Niciodată nu mă ofer să fac ceva dacă nu vreau cu adevărat.

Ceea ce părea la început o perspectivă îngrozitoare, deveni, în compania plăcută a lui Betty, o sarcină miraculos de ușoară.

– Sara și Adam și-au anunțat logodna aseară. Știu că pare o nebunie, dar erau atât de fericiți încât îți făcea bine să-i privești. Roderick a venit înarmat cu sticle de șampanie. Îmi era teamă că se

va plictisi, dar a plecat ultimul. Adam a fost sufletul petrecerii, desigur, dar Roderick a fost o adevărată surpriză. Doctorul Rogers a fost chemat la un pacient și a trebuit să plece imediat după cină.

Kate își reaminti cuvintele lui:

„Îmi pare rău că trebuie să plec. Bănuiam că așa se va întâmpla. Nou-născuții n-au nici un pic de respect pentru astfel de evenimente mondene. În orice caz, de când am venit în Oakham Green, este prima oară când mănânc atât de bine. Poți să te îndoiești de orice, dar în nici un caz de părerea mea în legătură cu modul în care gătești. A fost perfect!“

Seara a fost plăcută pentru că toți s-au înțeles bine. David s-a purtat ca o gazdă, iar Roderick s-a dovedit un oaspete extrem de simpatic. A glumit cu Sara, l-a felicitat pe Adam, a discutat degajat cu Angela și David și s-a străduit să câștige simpatia Emmei. A luat-o în echipa lui când au jucat și a amuzat-o teribil cu interpretările lui.

– Ți-ai greșit vocația, îi spusese Adam; ar trebui să fii actor.

Sara propuse să organizeze o Societate de Artă Dramatică a Amatorilor și să dea spectacole în scopuri caritabile.

Mai târziu au ascultat discuri, au discutat despre tot felul de subiecte, au râs, au dansat, au cântat. Când David a plecat, Angela a mers să-l conducă, zăbovind mult împreună; Sara și Adam s-au dus la rulotă, iar Kate a rămas singură cu Roderick.

– Vino și așază-te lângă mine. Trebuie să fii obosită.

– Nu, deloc. Mi-a făcut plăcere.

– Și mie.

– Adevărat, Roderick?

– Adevărat, spuse Roderick și o sărută.

Au rămas acolo, unul lângă celălalt, discutând. Kate era cuprinsă de o senzație de bine, de căldură și de fericire. Totul părea să fi ieșit perfect. De ce s-ar fi străduit Roderick atât de mult să-i fie simpatic

Emmei dacă nu pentru a fi acceptat de familia ei? Și apoi, laudele aduse de doctor modului în care gătește au fost ca un balsam.

În cele din urmă, adormise cu capul pe umărul lui. A trezit-o sărutul acestuia.

– Îmi pare rău că trebuie să te deranjez, dar e timpul să plec.

– Ah, ce oribil! Scuză-mă! Cred că sunt obosită, totuși...

Când Adam a venit, în sfârșit, totul era la locul lui, iar Betty și Kate se odihneau la o cafea.

– Iartă-mă că am întârziat. Nu m-am putut trezi.

– Din fericire, m-a ajutat Betty. Vrei o cafea?

– Trebuie să te felicit, spuse Betty.

– Mulțumesc.

– Ești rapid.

– Nu-mi trebuie mult ca să mă hotărăsc. Mă întâlnesc cu Sara în Carchester la prânz. Vom alege inelul, îi spuse el lui Kate.

– Da?

– Te întrebi de unde am bani, râse el.

– Asta cam așa e, recunoscu Kate, râzând și ea.

– Nu vor fi diamante, dar nu sunt un tip care să mă formalizez. Din fericire, nici Sara nu e o conformistă. Știe ea un magazin de antichități în Carchester. Sperăm să găsim ceva acolo.

Imaginația lui Kate prinse aripi.

– Ce păcat că toate acele inele și broșe nu-și pot spune povestea lor! Ce interesant ar fi de știut! Îmi place idea de a avea un astfel de inel, Adam. Cred că are un farmec aparte.

După ce Adam a plecat, Betty a spus că ei, personal, nu i-ar plăcea un inel luat de la antichități și mai admiră o dată, cu un aer mulțumit, diamantul mare care-i împodobea degetul.

Inelul victorian pe care Sara l-a ales era modest dar fermecător: un turcoaz înconjurat de perle de cultură, montate în aur. N-a fost scump, dar pe Sara n-o deranja lucrul acesta.

– Vreau să ne căsătorim luna viitoare, îi spuse ea lui Kate, bucuroasă. Cumpăr eu verigheta pentru că Adam n-are nici un ban.

– Ridicol! explodă Angela, care spera totuși să se căsătorească prima, deoarece David avea un serviciu bun și nu credea într-o logodnă prea lungă. Nu te poți căsători dacă n-ai o bază materială, așa că nu mai vorbi prostii.

– Nu sunt prostii. Stagiunea se deschide săptămâna viitoare, așa că va câștiga și Adam. Eu am salariu. Rulota este liberă. Ce ne oprește?

– Ești minoră. Nu te poți căsători fără consimțământul lui Kate.

– Doar n-ai face așa ceva, Kate! Nu poți fi atât de crudă!

– Ei bine, începu Kate, nesigură, zbătându-se între a da dreptate inimii sau rațiunii, știu că tu și Adam vă iubiți foarte mult...

– Cred că se iubesc! strigă Angela. Cum pot să știe cu certitudine aceasta din moment ce se cunosc de atât de puțin timp?

– Cum este posibil ca tu și David să nu știți încă, după atât de mult timp?

– Gândim matur și responsabil și ne dăm seama de importanța unei căsătorii.

– Dar vă dați seama și de pasiunea dragostei? Pe mine și pe Adam nu ne interesează să avem casa noastră și haine noi, sau o nuntă cu fast, sau bani în bancă – noi nu vrem decât să ne avem unul pe celălalt.

– Foarte bine, numai că această pasiune nu durează.

– Dar este nemaipomenit atât cât durează... așa că, de ce să-mi fac griji? Cum poți să știi că dragostea lui David, așa calculat și prudent și grijuliu cum este el acum, va dura mai mult decât acest foc de artificii al iubirii noastre?

– David nu este calculat și prudent, țipă Angela, deranjată tocmai pentru că și ea se temea câteodată că este exact așa. David este un om rațional, conștient de responsabilitățile sale.

– Responsabilități pe naiba. Eu și cu Adam vom face totul împreună și vom fi răspunzători în egală măsură.

– Și când vor apărea copiii?

– Nu vom avea copii, deocamdată. Am discutat deja. Poate după ce voi avea douăzeci și unu de ani, dar în nici un caz înainte.

– Nu știi ce vorbești. Kate, spune-i să fie mai realistă. De tine depinde s-o împiedici să-și distrugă viața.

– Nu te mai amesteca în treburile altora, țipă Sara. Ești geloasă, asta e. Ești geloasă pentru că David, după atât timp, nu te-a cerut în căsătorie.

– Cum îndrăznești! țipă Angela, albindu-se la față. Cum îndrăznești să spui așa ceva?...

Kate interveni repede,spunând că trebuie să se gândească și că trebuie să discute cu Adam înainte de a lua o hotărâre. Și-a dat sema, însă, că adevăratul motiv pentru care Angela se opunea atât de vehement, era că povestea de dragoste plină de pasiune a Sarei o făcea să se simtă dezamăgită de a ei. Angela își dorea foarte mult să se căsătorească și crezuse că va fi prima dintre ele care va păși spre altar; faptul că Sara i-o lua înainte îi rănea mândria.

După logodnă, Adam s-a dus la Shingleton să înceapă repetițiile și a închiriat acolo o cameră pentru o săptămână, neavând deocamdată un mijloc de transport. Vechea mașină a familiei a fost dusă la revizie și Kate a fost de acord s-o folosească, desigur cu condiția de a-i plăti întreținerea.

În prima zi de absență a lui Adam, sosi pentru Sara un buchet de garoafe roz înfășurate în celofan, livrat de la o florărie din Shingleton.

– Ce superb! Ce nemaipomenit! Adam e un scump! exclamă Sara încântată, îngropându-și fața în flori.

– O extravaganță absurdă! Spune că n-are nici un ban și-i trimite aceste flori scumpe, comentă Angela.

– Abia s-au logodit, interveni Kate care se entuziasmase aproape tot atât de mult ca Sara; este prima lor despărțire. Trebuie să recunoști că este emoționant să primești un buchet legat cu panglici roz. Este atât de romantic! Îmi pare bine că idila Sarei este atât de plină de vrajă.

– Eu cred că este o irosire de bani. Este frumos să faci un asemenea gest dacă îți permiți, dar dacă nu, atunci e o nebunie.

– Câteodată, este frumos să faci o nesăbuință. Nu e înțelept, dar e frumos.

– Îi lași să se căsătorească?

– Nu cred că am dreptul să stau în calea lor. Aceasta n-ar cauza decât supărare. Poate că Adam pare iresponsabil, dar dincolo de aparenta lui nepăsare există o fermitate și o statornicie care mă fac să cred că este omul potrivit pentru Sara. Amândoi vor să facă acest pas și, dacă nu va merge, vina nu va fi decât a lor. În plus, nu este ca și cum Sara ar pleca. Vor locui în rulotă, practic este ca și cum ar locui tot cu noi. Înțeleg foarte bine ce simți, Angela, adăugă ea cu blândețe.

– N-am nimic. Vreau doar s-o împiedic pe Sara să facă o prostie la șaptesprezece ani.

*

* *

Se apropia seara balului. Rochia lui Kate era gata și părea să fie de succes. Se stabilise ca Angela și David s-o ducă pe Emma la cinema în Carchester. Sara urma să meargă în Shingleton să asiste la premiera piesei în care juca Adam. Acum, când totul era aranjat, Kate simțea o oarecare agitație și ar fi preferat să nu se ducă.

Dacă măcar una din surorile ei ar fi venit cu ea, s-ar fi simțit mai sigură pe sine. Deodată, îi era teamă că se va afla în mijlocul unei

mulțimi de oameni pe care nu-i cunoștea și cu care n-avea nimic în comun. Când erau doar ei doi, Roderick era cum nu se poate mai tandru, dar observase, de exemplu, că în fața mamei lui, încerca să minimalizeze prietenia lor.

Mersese la conac pentru o scurtă instruire în legătură cu informațiile pe care trebuia să le furnizeze vizitatorilor despre diferitele portrete de familie și obiecte moștenite din generație în generație. Lady Mowbray personal îi arătase traseul pe care să-l urmeze și camerele care să nu fie sub nici o formă deschise pentru accesul publicului. Roderick se comportase de parcă nu era decât o vagă cunoștință de-a ei.

– Tare bine ar fi fost dacă nu m-aș fi dus, i se adresă ea lui Byron, așteptând mașina care urma s-o ia.

Roderick îi explicase că, în calitate de gazdă, nu putea să vină chiar el s-o ia, pentru că trebuia să rămână acasă, să-și primească oaspeții. Kate era foarte nefericită la gândul că trebuia să sosească singură și speră deodată să-l întâlnească printre invitați pe Clive Rogers.

Mașina sosi.

Era o experiență nouă, își spunea ea ca să se încurajeze; se afla în salonul conacului Mowbray, încercând să pară la fel de degajată ca toți ceilalți. Pentru un scriitor, fiecare experiență este prețioasă și, chiar dacă se simțea oarecum stânjenită, putea foarte bine să privească, să asculte, să zâmbească. Privirea ei, însă, îl căuta în continuare pe doctor.

Nu era acolo. Cei prezenți erau, în majoritate, prietenii Lucillei. Cunoștea vag unele fete și partenerii lor. Pe altele nu le văzuse niciodată. La masă, individul care sta lângă ea a întrebat-o dacă vânează și când i-a spus că vânătoarea este după părerea ei o cruzime, nu i-a mai adresat nici un cuvânt. Tânărul din cealaltă parte îi tot punea mâna pe genunchi.

– Îmi placi. Ești o păpușă. Și mâna fierbinte se strecura din nou sub masă.

Apoi, acest Bill a vrut s-o ducă în Carchester cu mașina lui sport, când cina s-a terminat. Kate s-a dus la Roderick, spunându-i că nu va merge în nici un caz singură cu acel individ.

– Se obișnuiește să fii însoțit de partenerul de la masă. Mama va merge cu părinții Lucillei și eu trebuie să stau cu Lucilla, dar dacă nu-l suporți pe Bill, sigur, poți veni cu noi.

– A băut prea mult. Nici n-ar trebui să conducă.

– Taci, Kate, te rog. Bill n-are nimic. Dar, sigur, poți să vii cu noi.

– Aș prefera.

Lucilla nu încercă deloc să-și ascundă nemulțumirea. Roderick luă mașina mare cu șofer, care o adusese pe Kate, astfel încât să nu-și facă griji în privința întoarcerii acasă. Erau toți trei pe bancheta din spate, el între cele două tinere, încercând să facă față acelei situații delicate. Ori de câte ori Roderick o includea și pe ea în conversație, Lucilla schimba subiectul, referindu-se la o ocazie sau o întâmplare despre care Kate nu știa nimic.

Dându-și seama în ce postură delicată se află Roderick, Kate nu știa dacă să se amuze sau să se supere. În cele din urmă nu avu nici o remușcare, fiindcă era numai vina lui.

– Îmi pare rău că trebuie să stau cu Lawson-ii, spuse el mai târziu, când o invită la dans. Înțelegi, sper, că n-aș vrea să stau cu Lucilla toată seara, e o formalitate.

– Da?

– Simt că nu te distrezi și e vina mea. Nu trebuia să te invit aici. Dar știi că aș vrea să dansez numai cu tine.

– Știu?

– Ar trebui să știi, de-acum. Nu-ți dai seama că ești dragostea mea secretă?

– De ce secretă?

– Pentru că e mai amuzant așa. Știu că și tu simți la fel. Mi-a plăcut atât de mult când am fost la tine, acum câteva seri. Ceea ce

este aici, este doar o datorie socială. Mă aflu aici doar pentru că familia Lawson și mama sunt prieteni și încerc să fiu ascultător.

– Nu trebuie să te scuzi, Roderick.

– Nu mă scuz. Îți explic. În curând, vom ieși undeva numai noi doi ca să compensăm acest fiasco.

– Nu contează.

– Ba da. O conduse spre o verandă luminată discret. Îmi place mult rochia ta, Katie.

– Mulțumesc. După o pauză spuse: Credeam că va fi aici și doctorul Rogers.

– A fost invitat, dar a trebuit să meargă mai întâi la o reuniune medicală chiar în acest hotel.

– Da? Să ne întoarcem în salon. Ți se va simți lipsa.

Chiar atunci apăru Lucilla.

– Mama ta vrea să discute cu tine, Roderick. Vrea să plece și va lua mașina ta. I-am spus că nu e nevoie s-o trimită înapoi, pentru că poți veni cu noi.

Faptul că lady Mowbray plecase o neliniștea pe Kate. Se auzise că petrecerea va continua până în zori la familia Lawson. Gândul acesta o îngrozea. Nici Lucilla nu o voia, nici ea nu voia să meargă, dar cum să ajungă acasă? Roderick nu mai avea mașina aici, nu avea de gând s-o roage nimic pe Lucilla și era hotărâtă să nu meargă cu Bill, care apăruse și el între timp și mai făcuse încă o tentativă de a o cuceri.

S-a strecurat în holul hotelului, intenționând să telefoneze ca să cheme un taxi. Chiar atunci s-a deschis o ușă și au intrat mai mulți bărbați îmbrăcați în smoching, printre care unul pe care Kate l-a recunoscut imediat. Fără să se mai gândească, s-a îndreptat repede spre el.

– Ah, domnule doctor Rogers, sunteți vă rog atât de amabil să mă duceți acasă?

Capitolul 13

– Cu mare plăcere. Aduc imediat mașina, spuse doctorul politicos, ascunzându-și surprinderea.

Kate s-a dus la Roderick și i-a explicat scurt:

– Doctorul Rogers mă va duce acasă cu mașina.

– La naiba! De ce nu vii la familia Lawson, ca toți ceilalți?

– Pentru că nu mă vor și m-am plictisit să mă tot ascund de acest Bill. Prezintă Lucillei scuze din partea mea. Noapte bună, Roderick și mulțumesc. Trebuie să plec. Nu vreau ca doctorul să mă aștepte.

Fericită că scapă de zgomotul și căldura din hotel, ieși în aerul răcoros al nopții. Drumul pe străzile pustii din Carchester a fost neașteptat de plăcut.

– Mi-ați salvat viața. Doream foarte mult să plec acasă, dar nu știam cum să fac.

– Petrecerea n-a fost la înălțimea așteptărilor?

– Petrecerea a fost frumoasă. Eu am fost de vină. N-am fost în ton cu ceilalți.

– Credeam că tânărul Mowbray este partenerul tău.

– Și eu credeam la fel, până când mi-am dat seama că Lucilla Lawson era și ea pradă aceleiași amăgiri, drept pentru care Roderick a fost pus într-o situație destul de delicată.

Vorbea cu ușurință, pentru că, spre surprinderea ei, sincer nu-i păsa prea mult și chiar reușea să vadă partea amuzantă a întâmplării.

– Probabil că încerca să vadă cât de fericit ar putea fi cu fiecare din voi.

– Așa se pare! râse Kate. Familia Lawson a invitat pe toată lumea acasă la ei să continue petrcerea până în zori, dar eu n-am mai putut suporta. Sper să nu vă supărați că v-am rugat să mă duceți acasă.

– Dimpotrivă.

– Vă place în Oakham Green? Simțiți acum că faceți parte din comunitate? întrebă ea, întrerupând tăcerea care risca să se prelungească.

– Da și nu. Îmi fac meseria cu plăcere și încep să stabilesc contacte sociale interesante. Familia Travers sunt niște oameni foarte prietenoși și mă primesc cu bucurie oricând. Apoi, sunt surorile Gregory, foarte vesele... păcat că sora cea mare își face prea multe griji.

– Adevărat? Griji pentru ce, de exemplu?

– Pentru surorile ei; pentru responsabilitățile ei; pentru ce cred alții despre ea...

– E o prostie?

– E inutil.

– Nu sunt de acord. Dacă așa îți e felul, nu te poți schimba... Acum, ce nu vă place aici?

– Pustiul din casa mea.

Cu ochii minții, Kate a transformat, profund mișcată, cuvintele lui în imagini: după agitația unei zile de muncă, retras singur în casa aceea mare și pustie... la fel de pustie ca și inima lui.

– Înțeleg. Ezită puțin, apoi riscă o întrebare. V-ați gândit vreodată... să vă recăsătoriți?

– Da, m-am gândit.

Răspunsese calm, cu privirea ațintită asupra șoselei. Cuvintele lui au impresionat-o.

– Îmi pare rău că sunteți singur. Vă pot... ajuta cumva?

– Nu, nu cred. În nici un caz!

S-a strâns pe scaunul ei, simțindu-se respinsă cu asprime. Clive Rogers redevenise bărbatul pe care-l cunoscuse prima oară și care-i displăcuse, arătându-și clar disprețul față de ideea unui posibil ajutor din partea ei. Încă de la început avusese o părere proastă despre ea. Era supărată fiindcă se simțea jignită. Doctorul avea dreptate: își făcea prea multe griji în legătură cu părereile altora despre ea. În definitiv, ce o interesa ce crede el? Și totuși, nu se putea împotrivi acelei dorințe inexplicabile ca el să aibă o părere bună despre ea.

Tăcea, privind efectul magic al luminii farurilor asupra a tot ce întâlnea: crengi, frunze, flori sălbatice. Farmecul călătoriei se risipise brusc. Pentru câteva clipe, fuseseră atât de aproape sufletește unul față de celălalt... Dar, când a încercat să răspundă strigătului de ajutor venit de undeva din adândul lui, a simțit cum i se trântește o ușă în față, o ușă pe care era scris: „Accesul interzis".

Poate că depășise limitele amiciției și pătrunsese în cotloanele ascunse ale sufletului, acolo unde păstra imaginea soției iubite și a copilului.

– Ai adormit? o întrebă el, oprind mașina în fața casei.

– Nu.

– Ai fost atât de tăcută.

– Mă gândeam.

– Ce s-a întâmplat, Kate?

Vocea lui era acum blândă, indulgentă.

– Nu știu.

Spre groaza ei, își dădu seama că e pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Încearcă să nu-ți faci griji, spuse el, acoperindu-i mâna cu a lui. Ai făcut foarte bine că ai venit acasă. Astfel, tânărul Mowbray va tânji după cea care a plecat.

– Credeți?

Își imaginase, așadar, că era supărată din cauza lui Roderick și a Lucillei.

– Sunt sigur.

Aplecându-se să-i deschidă portiera, părul ei mătăsos i-a atins obrazul. S-a simțit încordându-se, apoi s-a retras repede și clipa aceea magică s-a spulberat.

– Noapte bună, domnule Rogers și mulțumesc.

– Noapte bună, Kate. Brusc, s-a aplecat și a sărutat-o ușor pe frunte. Nu fi supărată. Nici un bărbat nu merită asta.

– Refuz să cred acest lucru, domnule Rogers.

– Numele meu e Clive.

După care porni mașina și plecă.

Kate l-a urmărit cu privirea până când s-a pierdut în zare. Era zăpăcită, ca și cum se trezea dintr-un vis. Și-a atins fruntea, acolo unde buzele lui zăboviseră pentru o clipă și... deodată, înțelese.

Nu era deloc îndrăgostită de Roderick Mowbray; fusese doar o amăgire, un miraj... un interludiu romantic.

Adevărul a cutremurat-o.

Era îndrăgostită de doctor!

A intrat în casă și a urcat în camera ei. Trecând pe lângă camera Angelei, i se păru că aude un zgomot înfundat.

– Nu dormi?

– Nu.

Kate se strecură în cameră fără să aprindă lumina și se așeză pe marginea patului.

– Te-ai distrat?

– N-a fost rău. Îți povestesc mâine dimineață, acum e prea târziu.

Balul se transformase într-un eveniment fără importanță, care părea să se fi petrecut cu mult timp în urmă, pe când călătoria cu Clive Rogers și uimitoarea ei descoperire erau întâmplări mult prea vii în mintea ei pentru a putea fi împărtășite cuiva.

– Tu cum ai petrecut?

– Emma s-a distrat. Adam a adus-o pe Sara acasă; va veni în fiecare seară aici, acum pentru că are mașina. Bănuiesc că spectacolul s-a desfășurat bine.

– Mă bucur! Acum, te las să dormi.

– Nu pot să dorm.

– S-a întâmplat ceva?

– Totul s-a terminat între mine și David. Apoi, izbucni în lacrimi.

– Nu se poate! Ce s-a întâmplat?

– Totul a fost bine până am ajuns acasă. Apoi, după ce Emma s-a dus la culcare și Sara încă nu venise, ne-am certat îngrozitor.

– De ce? Dar, de fapt, astfel de certuri limpezesc situația și poți comunica mai bine după aceea.

– Nu și în acest caz. Motivul a fost logodna Sarei și faptul că vrea să se căsătorească atât de repede. David a spus că trebuie să fii nebună să-ți dai consimțământul; că Sara e prea tânără și Adam nu are un serviciu stabil – tot ceea ce spusesem și eu. Dar, deodată, în loc să-i dau dreptate, m-am pomenit spunând exact ceea ce ai spus tu. Că oamenii sunt liberi să-și trăiască viața așa cum vor și să învețe din propriile lor greșeli. Apoi am spus ce-a zis Sara, și anume că dragostea adevărată însemnă pasiune năvalnică, și nu să tot stai să calculezi. Bănuiesc că David a crezut că mi-am pierdut mințile. Apoi, am amintit de garoafele pe care le-a trimis Adam și David a spus că asta este o risipă ridicolă de bani și ostentație. Eu am susținut că gestul a fost minunat, că oricare fată și-ar dori așa ceva

și că sunt momente în care merită să te porți nebunește. Am spus că mi-ar plăcea enorm să-mi trimită și mie flori, dar că el nu mi-a cules niciodată nici măcar o floare din grădină, ca să nu mai vorbim de a-mi fi cumpărat garoafe! Atunci, David a spus că, dacă așa simt – vocea îi tremura îngrozitor – atunci este mai bine să ne despărțim... Și eu... i-am spus că... da, ar fi mai bine. Și... a plecat.

– Angie, scumpa mea. Îmi pare atât de rău!

– Nu pot să cred! Am în fața ochilor toată scena.

– Probabil că în acest moment și el se simte la fel de nenorocit ca și tine.

– Crezi? Dar chiar a părut șocat, Kate; îngrozit. Întotdeauna am fost de acord cu el că trebuie să strângem bani, să facem economii și să nu ne pripim. Nu-i venea să creadă auzindu-mă strigând că dragostea înseamnă pasiune... David este timid, adică nu-și exprimă cu ușurință sentimentele cele mai profunde; i-am spus, însă, că încep să mă îndoiesc că are sentimente profunde... Știam că-l rănesc, dar nu m-am putut opri. Voiam să-l rănesc. Am fost îngrozitoare.

– Poate că e mai bine să știe ce simți, sugeră Kate, mângâind-o pe păr. Nu poți trăi pretinzând că ești de acord cu lucruri cu care de fapt nu ești. Poate că e mai bine că a aflat că mai ai nevoie și de altceva decât de o existență pe principii practice, dar în care totul este calculat și rece. S-ar putea ca această ceartă să-l ajute să se analizeze. Dacă te iubește cu adevărat, te va accepta așa cum ești.

– Este numai vina Sarei. Dacă s-ar fi purtat rațional și nu s-ar fi lăsat antrenată în această pasiune a ei pentru Adam, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

– Presupun că și pe mine mă învinovățești. Am încercat să fac cum am crezut că e mai bine pentru Sara. Nu mi-am închipuit că ar putea avea repercusiuni asupra ta.

– A făcut paradă cu fericirea ei. L-a luat în râs pe David. M-a făcut să-i văd greșelile și punctele slabe... așa că, acum nu mai știu dacă-l iubesc sau nu și totuși sunt dependentă de el. În clipa asta, o urăsc pe Sara, chiar dacă e sora mea. Pur și simplu o urăsc!

– Taci! Ești extenuată; știi și tu că nu-i așa. Îți aduc o aspirină. Sau, mai bine, să-ți fac un ceai?

– Nu te deranja. Și tu trebuie să fii obosită. Mă simt epuizată psihic și fizic.

– Nu-ți mai face griji. Mâine dimineață, totul va apărea într-o altă lumină. Sunt sigură că David va veni să vă împăcați.

– Niciodată nu mi-am închipuit că am să sufăr așa pentru un bărbat. Este ciudat să constați că nu-ți cunoști bine nici propria persoană, ca să nu mai vorbim de alții! Nu cred că o urăsc pe Sara. Dar are dreptate. Sunt geloasă și gelozia îți otrăvește mintea.

– Dormi, acum. Mâine dimineață, să te trezești veselă ca de obicei, pregătită să-l primești pe David când va veni alergând să vă împăcați.

Kate însăși adormi imediat, căutând insinctiv pacea unui somn adânc, după toate emoțiile acelei seri.

Capitolul 14

A doua zi dimineață, un nou telefon din partea editorului a adus-o în mare grabă pe Kate la masa de scris. Terminase cartea, dar mai avea de bătut la mașină manuscrisul.

Începu să scrie cu înverșunare, lăsând orice alt gând deoparte. Trebuia neapărat să predea cartea la timp, drept pentru care n-a avut liniște până n-a văzut pachetul pus în sfârșit la poștă. Abia după aceea, cu un oftat de ușurare, a început să se gândească din nou la problemele familiei.

David nu dăduse nici un semn. Se părea că ruptura dintre ei era definitivă. Angela mergea la lucru în fiecare zi cu o figură palidă, dar liniștită. Buna ei dispoziție pierise, însă. Zâmbea rareori, dar nu mai râsese niciodată din seara aceea.

Sara era nemulțumită de schimbarea petrecută cu sora ei și, în cele din urmă, se plânse lui Kate:

– Angela nu mai vorbește cu mine. Îmi răspunde cu „da“ sau „nu“, dar asta e tot. Nu sunt eu de vină că s-a certat cu David. Cred că e nedreaptă cu mine.

– Încearcă să ai răbdare cu ea. Trece printr-o perioadă grea.

– Dar mă învinuiește pentru orice. Spune că din vina mea s-a certat cu David.

– Într-un fel, așa și este. Logodna ta și intenția de a te căsători au fost scânteia de la care a pornit cearta lor. În sinea ei, mă învinuiește și pe mine pentru că mi-am dat consimțământul.

– Atunci, de ce nu face ea primul pas și nu-i spune lui David că-i pare rău pentru ce s-a întâmplat?

– Cred că Angela nu mai este sigură acum de ceea ce simte.

– În acest caz, nu poate fi vorba de dragoste. Adam și cu mine n-avem astfel de îndoieli. Noi știm precis!

Numai pe Emma n-o afectase supărarea Angelei.

– Mie îmi place așa cum suntem acum, fără tot felul de iubiți care să tot vină și să plece! mărturisi ea lui Kate într-o seară, în timp ce se pregătea de culcare. Nu mă deranjează că Sara se mărită, pentru că va sta în continuare aici și Adam e nostim. Dar David și Angela îmi spuneau întotdeauna să plec și voiau să fie singuri în salon. Personal, cred că este mai bine fără David.

– Dar tu nu ești Angela!

– Presupun că se vor împăca, mai devreme sau mai târziu. Și pe urmă, vei începe și tu...

– Ce să încep?

– Să te întâlnești cu Roderick Mowbray.

– Credeam că a început să-ți placă de el.

– A fost simpatic atunci, la petrecere, dar tot nu vreau să te căsătorești cu el.

– Am să-ți spun un secret. Nu mă voi căsători cu el.

– Te-a cerut în căsătorie și l-ai refuzat? întrebă Emma, nevenindu-i să creadă.

– Nu m-a cerut în căsătorie și mă îndoiesc că o va face vreodată. Îmi place, dar nu-l iubesc, așa că nu mai e necesar să faci scene dacă

vine, sau telefonează, sau mă invită undeva, pentru că, oricum, nu înseamnă nimic. Suntem doar prieteni și atât.

– Oh, Kate! Sunt atât de bucuroasă!

Se aruncă de gâtul ei, gata s-o sufoce.

– Nu spune nici un cuvânt nimănui. Este secretul nostru: al meu și al tău. Noapte bună!

Emma se ghemui în pat mulțumită, convinsă că, deocamdată cel puțin, viața familiei va continua liniștită, fără trauma unei posibile schimbări.

*

* *

Era ziua în care conacul Mowbray urma să fie deschis pentru public – o zi caldă de vară.

Kate mizase pe faptul că-l va ruga pe Adam s-o ducă până acolo cu mașina, dar la micul dejun din acea duminică dimineață, Sara anunță că ei doi merg la picnic pe malul mării și întrebă cine mai vrea să vină. Emma se înscrise imediat. Sara privea spre Angela, așteptând răspunsul acesteia. Dacă Angela respingea această ramură de măslin, ruptura dintre ele avea să devină și mai mare.

– N-ar trebui să fim și noi alături de Kate? ezită ea.

– Nu, vă rog! Dacă vă văd pe toate acolo, mă voi intimida. Mai așteptați puțin până capăt experiență.

– N-am nici cea mai mică intenție de a plăti o jumătate de coroană ca să vizitez o casă pe care am mai văzut-o deja.

– Scuză-mă, Kate, am uitat că asta e o zi importantă pentru tine, spuse Adam, jenat.

Angela tăcea în continuare, încercând să se hotărască. Dacă tocmai în această minunată dimineață de duminică va veni David să se

împace? Nu va ști niciodată dacă a venit sau nu. Pe de altă parte, poate era mai bine să nu fie acasă... așa, ca să vadă că nu sta închisă în casă, plângând după el.

– Vii sau nu, Angela? întrebă Sara în cele din urmă.

– Da, Sara, mulțumesc.

– Mă duc să-mi iau costumul de baie și pe Byron! anunță Emma.

– Dacă merg eu, nu-l luăm și pe Byron. Știți bine că-i place să se tăvălească în alge și să-și vâre botul oriunde găsește pești intrați deja în putrefacție pe mal sau păsări moarte. La întoarcere, ar fi un miros insuportabil în mașină.

Kate a promis că-l va lua ea pe Byron la plimbare mai târziu și, în cele din urmă au plecat toți.

Kate a mers la doamna Foster, în obișnuita vizită de fiecare zi.

– Tare mult aș fi vrut să pot merge și eu la conac, spusese aceasta. Bănuiesc că sunt multe picturi de valoare acolo. Și continuă așa, prelungind discuția cât putu mai mult.

După ce luă o gustare, Kate îmbrăcă o rochie imprimată de vară și merse pe bicicletă până la conac.

„De ce am acceptat să fac așa ceva? Am fost nebună! Nu, nu nebună, dar cu prea multă ușurință, gata să fac orice pentru Roderick“. Acum, când focul acelei pasiuni trecătoare se stinsese, îi părea foarte rău că a fost de acord să fie unul dintre ghizi.

– Simt că mi se face rău din cauza emoției, spuse ea Lucillei care era deja instalată la o masă în vestibul.

– După ce începi, nu vei mai avea emoții, spuse aceasta, cu indiferența celui care nu e implicat direct. Am venit să-l susțin moral pe Roderick. Va veni și el curând. Acum instruiește grădinarii cum să aibă grijă să nu apară acte de vandalism. Mă îndoiesc că va ieși ceva din toată povestea asta.

– De ce?

– Tata e de părere că acțiunea s-a făcut la scară prea mică. Niciodată nu se vor strânge suficienți bani dacă acest loc este

deschis doar duminica. Pe de altă parte, lady Mowbray a acceptat și așa destul de greu această idee și nici nu vrea să audă de vizitatori mai mult de o dată pe săptămână. Nu-i așa că broșura a ieșit bine? Arătă spre un teanc de broșuri de pe masă. Roderick a făcut fotografia de pe copertă și tatăl meu a aranjat să fie tipărite la un preț mai mic. Iar tu ai scris foarte bine.

Kate s-a uitat la o broșură. Roderick nu se gândise să-i arate și ei un exemplar. De fapt, din seara balului, nici nu mai vorbise cu ea. În schimb, Lucilla se arăta mai prietenoasă.

– Bună! spuse Roderick intrând. Ai venit, așadar. Foarte bine. Părea hărțuit și nu mai avea obișnuitul său aer degajat. Se pare că sosesc mașini din toate părțile și un autocar din Carchester tocmai parchează, așa că, fiți gata!

Apoi s-a așezat la masă lângă Lucilla, în timp ce Kate se îndrepta spre ușă, gata să întâmpine primii sosiți, repetând frazele de început ale discursului ei.

Oamenii au intrat și s-au dus la masa la care era Roderick, pentru a plăti intrarea. Acesta îi întâmpină cu un zâmbet extrem de plăcut și... pentru prima oară în lunga sa istorie, conacul Mowbray a fost deschis publicului.

Kate l-a văzut pe Clive în timp ce conducea un grup de vizitatori în Galeria cea Mare. Vorbea despre un anumit portret celebru, când deveni brusc conștientă de prezența lui: o siluetă cu un cap deasupra celorlalți. Privirea lui ușor amuzată o făcu să piardă șirul frazelor. Și-a recăpătat repede stăpânirea de sine și, după ce a văzut-o pe Madge Harper desprinzându-se de la locul ei din grup și făcând în așa fel încât să ajungă lângă doctor, nu mai privi în direcția lor, concentrându-și atenția asupra necunoscuților. Puțini erau locuitorii din Oakham Green care avuseseră ocazia să vadă casa, dar probabil că se simțeau stânjeniți să vină, sau se gândeau că gestul lor putea fi interpretat ca o indiscreție.

Când Kate conduse acel grup la ieșire, a trebuit să preia imediat un altul, fără pauză. Doctorul nu încercă să-i vorbească și ieși împreună cu Madge.

Când programul de vizită s-a terminat, lady Mowbray a oferit ceai tuturor celor care au ajutat la reușita acestei prime zile.

– Numărul vizitatorilor se va mări pe măsură ce locul va fi cunoscut ca un obiectiv turistic demn de vizitare, spuse Roderick. Va trebui să facem publicitate.

– Nu pot să spun că-mi place, spuse lady Mowbray. Toți acești oameni care vin îmi vor toci covoarele...

– Se pare că vizitatorii au apreciat foarte mult picturile și porțelanurile, au fost foarte manierați, s-au interesat de istorie și au pus unele întrebări foarte inteligente... ei, și câteva prostești... La sfârșitul fiecărui tur, unii mi-au strecurat în mână un bacșiș, iar cei din autocar au făcut chiar o colectă pentru mine, râse Kate, răsturnând pe masă o grămăjoară de monezi de argint din geantă. Mai întâi am fost surprinsă, apoi am acceptat banii cu un zâmbet. Poftim, Roderick... aproape șase penny.

– Nu vreau banii tăi. Bacșișurile sunt ale tale; le meriți din plin. Mai ales că eu nu pot oferi o remunerație fixă. Păstrezi tot ce primești. Dacă eu pot să accept câte o jumătate de coroană de la vizitatori, nu trebuie să fii atât de mândră încât să nu accepți șase penny de la ei.

– Bine, nu voi fi. Și puse din nou banii în geantă.

Fusese o experiență nouă, nu lipsită de câteva momente amuzante.

Kate își aduse aminte de promisiunea de a-l lua pe Byron la plimbare, așa că se ridică să plece. Și mama și fiul i-au mulțumit cu căldură. Roderick o conduse până la ușă.

– Unde ai lăsat mașina?

– Limuzina mea se sprijină de poartă.

– Dumnezeule! Mi-aș fi făcut timp să te iau, dar am înțeles că ați repus mașina în funcțiune.

– Adam a dus fetele la plajă cu mașina.

– Te conduc eu acasă, stai puțin...

Kate refuză categoric.

– Drumul spre casă coboară, așa că e foarte ușor de ajuns. În plus, te așteaptă Lucilla.

– Îmi pare rău, nu ne-am mai văzut în ultima vreme, pentru că am fost ocupat.

– Înțeleg.

– Adevărat?

– Sigur.

Pășea lângă el, în mod inconștient provocatoare. După ce au trecut de o curbă, pe aleea mărginită de pomi, ascunsă ferestrelor conacului, Roderick s-a oprit.

– S-a schimbat ceva, nu-i așa?

– Adică?

– Ești altfel.

– Da?

– Știi bine că da. Nu mai ești „cu mine." Ce s-a întâmplat, Kate?

– Din câte știu eu, nimic, răspunse ea privindu-l candid.

– Petrecerea aia blestemată e de vină. Te rog să mă ierți, Kate. Nici eu nu m-am distrat. Când te-am invitat, am sperat că te vei simți bine. A fost un fiasco și vreau să repar greșeala. Când ieșim împreună?

– Nu-ți face griji, Roderick. Chiar n-are importanță.

– Ba da. Pentru mine, are.

– Atunci, mă tem că e prea târziu. S-a întors și a pornit din nou.

– Ce vrei să spui? întrebă el, prinzând-o de braț.

– Eu sunt cea care am plecat.

– Ce înseamnă toată povestea asta? Doar pentru că am fost ocupat și nu ne-am văzut câteva zile, te-ai supărat. Tu ești cea mai în măsură să înțelegi când cineva are de lucru.

– Nu cumva vrei să spui „pe altcineva“?

– Ah, asta era! Din cauza Lucillei! Ți-am mai spus, Kate: tu ești dragostea mea secretă...

– Nu, nu mai sunt. Își eliberă brațul din strânsoarea lui. Îmi pare rău, Roderick. Poate că sună banal, dar eu, când iubesc, nu mă ascund. Nu te iubesc și nici tu nu mă iubești, așa că să nu ne mai prefacem.

– Vrei să spui că...

– Vreau să spun că sper să fim prieteni în continuare, dar vom renunța la jocul de-a dragostea secretă.

Rămase mut de uimire. Era rănit în mândria lui și totuși plin de respect. Nu se aflase niciodată într-o astfel de situație. Când se plictisea de o relație, îi punea capăt. De data aceasta, însă, Kate anticipase, ceea ce-l zăpăcise complet.

Mergea lângă ea, cu fața întunecată de supărare. Când au ajuns la locul în care era rezemată bicicleta, o întrebă cu sarcasm:

– Pot să întreb dacă ne acorzi favoarea de a ne ajuta și duminica viitoare?

– Sigur că da. Zâmbi veselă. De ce nu?

O privi cum se îndepărtează. Niciodată n-o plăcuse atât de mult ca în clipa aceea.

Apoi se întoarse spre casă, încet și gânditor.

Capitolul 15

Fetele și Adam încă nu se întorseseră de la picnic, așa că, după cum promisese, Kate îl luă pe Byron la plimbare.

Ciudat, dar se simțea plină de viață și de energie. Decise să meargă la ruine și să privească de acolo satul, așa cum făcuse cu Roderick în seara aceea de primăvară când o sărutase prima dată.

Bietul Roderick, păruse distrus când i-a spus că idila lor s-a sfârșit. Era însă convinsă că, după ce va trece de șocul inițial, avea să simtă o imensă ușurare. Lucilla era din toate punctele de vedere cea mai potrivită pentru a-i deveni soție: era îndrăgostită de el, era pe placul mamei lui și avea bani.

Kate se simțea din nou liberă; era o femeie matură, care știa încotro merge și ce vrea.

Soarele coborâse deja când a ajuns în vârful dealului. Privea panorama, cuprinsă deodată de melancolie, tânjind după ceva intangibil, imposibil de descris în cuvinte. Stătea nemișcată în briza serii, cu părul fluturând ca un stindard roșu-auriu. Era ca o figură sculptată la prova corăbiilor, se gândi bărbatul așezat pe zidul de deasupra ei. Acesta făcu o mișcare și o piatră se rostogoli în jos. Kate tresări, privi în sus și-l văzu.

– Clive!

– Bună! Zâmbetul acesta minunat este numai pentru mine? Se aplecă și-i întinse mâna. Vii sus? De aici se vede superb.

Kate îi dădu mâna, puse un picior într-o crăpătură din zid și el o ridică și o așeză lângă el.

– Felicitări pentru cum te-ai descurcat ca ghid.

– Când am văzut că mă privești, m-am pierdut.

– Adevărat? De ce?

– Nu știu. Este efectul pe care-l ai în mod obișnuit asupra mea.

– Ce fel de efect? Acum o privea atent.

– Mă tulburi. Mă deconcertezi.

– Te rog să mă scuzi. Vorbea pe un ton rece și privea în depărtare.

Ca să-și ascundă timiditatea, Kate începu să vorbească despre tot felul de lucruri banale.

– Ceilalți sunt în Shingleton și când m-am întors acasă, încă nu veniseră, așa că l-am luat pe Byron la plimbare fiindcă a stat închis în casă toată ziua. Ai văzut seterul lui Roderick? O cheamă Melody, un nume frumos. De altfel, și câinele are o alură cât de poate de aristocratică.

– Apropo de Roderick: strategia ta din seara balului a dat rezultatul scontat?

– Strategia mea? N-a fost vorba despre nici o strategie, chiar am vrut să plec acasă.

– Dar a avut rezultatul scontat?

– Cred că Roderick își va concentra atenția de-acum înainte doar asupra uneia singure.

Lui Kate îi părea rău că amintise de Roderick. Dorise să-i vorbească lui Clive despre el sperând să-l facă să înțeleagă, fără să-i spună direct, că între ea și acesta nu mai era nimic.

Clive părea mai tânăr în seara aceasta, cum stătea lângă ea, cu părul castaniu răvășit de vânt. Se părea că între ei se ridicase din nou acea barieră. Se gândea la ce ar putea spune pentru a ajunge aproape de sufletul lui, ca în seara aceea, în mașină, înainte ca el să strice totul, îndepărtând-o brutal: „Nu, nu cred. În nici un caz."

Tăcerea se prelungea. Îi privi mâna cu degetele lungi și fine și simți o dorință nebună s-o acopere cu propria ei mână. Oare ce ar spune, ce ar face dacă ar ști ce simte ea?

– Presupun că nu cunoști pe nimeni care m-ar putea ajuta la cabinet pentru cel mult două săptămâni, spuse el deodată, pe un ton indiferent. Secretara mea trebuie să stea acasă să aibă grijă de părinții ei bolnavi. Doamna Rush, menajera, se străduiește, săraca, dar e îngrozită de telefon și încurcă programările! Nu trebuie să fie cineva cu experiență... orice persoană inteligentă se poate descurca până revine domnișoara Davies.

Domnișoara Davies fusese secretara doctorului Fuller. Era o fată bătrână de vârstă mijlocie care locuia împreună cu părinții săi într-un sat vecin. Kate se gândise de multe ori cu părere de rău la biata domnișoară Davies, a cărei viață părea să fie povestea lungă a devotamentului pentru părinți și pentru slujbă. Deodată, îi veni o idee.

– Ce-ai spune de mine?

Își întoarse capul s-o privească.

– Bine, dar ești întotdeauna ocupată.

– Tocmai am terminat o carte și întotdeauna îmi îngădui câteva săptămâni de pauză înainte de a începe alta.

– Și faptul că ești ghid nu este deja suficient? Mai e cazul să-ți asumi și alte responsabilități?

– Cu cât am mai multe experiențe, cu atât e mai bine din punctul de vedere al scriitorului. Și apoi, nu voi avea program ca ghid în fiecare duminică și, oricum, nici tu nu ai cabinet duminica.

– Nu știu. Nu sunt sigur.

– Te rog, lasă-mă să încerc.

Îi puse mâna pe braț dar, simțindu-l cum se încordează la atingerea ei, și-o retrase repede.

– Să admitem că ai veni; relațiile vor fi strict profesionale: nici un fel de discuții amicale și nici un fel de favoruri. Pot fi aspru și nervos.

– Știu.

– Da, spuse el zâmbind strâmb. Cred că știi.

– Mi-ai displăcut foarte mult când te-am cunoscut.

– Și acum?

– Mă voi pronunța după ce se întoarce la lucru domnișoara Davies. Își privi ceasul. Trebuie să plec acum, înainte ca familia să pornească în căutarea mea. Ne-am înțeles? Pot să încep mâine?

– Ne-am înțeles. Sări de pe zid, apoi se întoarse spre ea s-o ajute să coboare. Te voi instrui în timp ce mergem spre casă. Trebuie să fii punctuală și tăcută, iar pacienții trebuie să-i abordezi cu calm, astfel încât să le dai încredere. Discută cu ei când este cazul, dar în nici un caz nu bârfi. Vei cunoaște personal majoritatea pacienților mei, așa că nimic din ceea ce afli despre vreunul din ei nu trebuie divulgat vreodată. Mă înțelegi?

– Perfect.

– Bine, vom încerca.

Când Kate ajunse în fața casei, Emma fugi în întâmpinarea ei.

– Cine crezi că a venit? Unchiul Ben!

Nu-l văzuseră de ani de zile. De fapt, nu le era unchi, ci un vechi prieten al tatălui lor care îi vizita când venea din străinătate, când părinții lor trăiau.

– Minunat! Unde este?

– În living. S-a instalat la hotel, dar Angela l-a invitat la cină.

Clive Rogers își luă rămas bun, rugând-o pe Kate să-l sune dacă intervine o schimbare în planurile ei. Se despărțiră și Kate o urmă pe Emma înăuntru.

– Să-ți mai spun ceva! S-a întors David. A venit aici cu scuterul în timp ce noi eram plecați, dar doamna Foster l-a văzut, i-a spus unde suntem și a venit după noi. Mă bucur că e aici unchiul Ben. Acum, Angela și David nu-l vor putea trimite la plimbare din salon.

Unchiul Ben se întorsese definitiv din Orient. Era văduv, n-avea rude și, sub impulsul momentului, hotărî să vină în vizită la familia vechiului său prieten, Grant Gregory. N-avea deocamdată nici un plan – ce să facă, sau unde să se stabilească.

Era un bărbat masiv și vesel, căruia îi plăceau tinerii. Lui Kate îi făcea plăcere să aibă în preajmă pe cineva mai în vârstă și mai înțelept, căruia să-i poată cere sfatul.

Între timp, unchiul Ben aflase despre idila dintre Adam și Sara și despre hotărârea lor de a se căsători, indiferent de condițiile materiale precare. Aflase, de asemenea, de la Sara, că marea ambiție a lui Adam era să studieze zoologia și să devină naturalist. Pentru că ura rutina și munca de birou, se apucase de arta dramatică. Mai întâi, fusese regizor. Apoi, i se încredințaseră roluri principale de june prim. N-avea rude și nu avusese niciodată suficienți bani pentru a merge la facultate.

Unchiul Ben ascultă, gânditor, apoi discută îndelung cu băiatul. Kate simțea că responsabilitatea viitorului Sarei nu mai cădea în întregime asupra umerilor ei.

Târziu, seara, după ce unchiul Ben și David plecaseră, Angela veni în dormitorul lui Kate. Purta rochia roz pe care și-o făcuse în primăvară.

– Îți amintești, ai spus că, atunci când David mă va vedea îmbrăcată așa, mă va cere în căsătorie? Ei bine, chiar așa a fost.

– Înseamnă că totul a reintrat în normal? Mă bucur!

– A fost și el la fel de nefericit ca și mine, dar prea mândru să recunoască. Apoi, și-a dat seama că s-ar putea să am dreptate. În orice caz, mâine mergem să vedem niște case în Carchester. David a spus că va face un împrumut la bancă pentru a cumpăra casa și, deoarece economisește bani de atâta vreme, va putea cumpăra mobila.

– Înseamnă că e totul stabilit?

– Da! Nu m-ar mira să ne căsătorim, în cele din urmă, înaintea Sarei.

Anunțul ei că-l va ajuta pe doctorul Rogers la cabinet trecu aproape neobservat, fiind toți mult prea preocupați de propriile griji.

Pentru a-și arăta recunoștința față de doamna Foster care-i spusese lui David unde s-o găsească, Angela merse s-o aducă la o cafea împreună cu toată familia, ocazie cu care l-a revăzut pe unchiul Ben, cu care se cunoscuse cu mulți ani în urmă, când se mutase cu soțul ei în casa de lângă cea a familiei Gregory.

Cei doi discutară cu plăcere despre vremurile de altădată și unchiul Ben o invită la o plimbare cu mașina a doua zi dimineața. Venirea lui Ben Chalmers, care-i cunoscuse soțul, se dovedi cel mai tonic tratament; trecuse mult de când Mary Foster nu mai așteptase cu bucurie o nouă zi.

Toată familia Gregory plecase devreme luni dimineața: Angela și Sara la Carchester, Adam la repetiții în Shingleton, Emma la școală, iar Kate spre cabinetul doctorului.

Domnișoara Davies lăsase câteva instrucțiuni bătute ordonat la mașină pe o coală mare de hârtie și un halat alb pentru Kate. Clive o salută cu un aer rece și se pregăti să-și primească primul pacient.

Timpul trecu repede. Era greu să nu discute prea mult. Pacienții erau foarte surprinși s-o vadă acolo și trebuia să explice fiecăruia că o înlocuia doar pe domnișoara Davies.

Casa era în stil gregorian, mare și bine proporționată, dar mobilată fără pic de imaginație, cu decorațiuni interioare oribile și mult prea sumbră, vopsită în maro și bej și Kate se gândi că n-ar strica unele mici îmbunătățiri.

– Poți pleca acum, dar te rog să fii înapoi la ora șase, îi spuse doctorul la încheierea programului. Acum voi face vizite la domiciliu. Să te duc cu mașina acasă?

– Nu, mulțumesc. E aproape. Merg pe jos. A... a fost bine?

– Ce anume? Ah, da, sigur. Aproape că nici nu se uită la ea. Atunci, ne vedem la ora șase.

Nici dacă ar fi fost o străină, Clive nu s-ar fi purtat atât de rece.

Când a ajuns acasă, suna telefonul.

Era Betty.

Capitolul 16

– Bună! Te-am căutat toată dimineața. Am auzit tot felul de zvonuri interesante despre voi și abia aștept să aflu amănunte. Cum a fost la conac?

– Bine. La început am avut emoții, dar în cele din urmă chiar mi-a plăcut.

– Aș fi vrut și eu să vin, dar Douglas nu prea e de acord cu povestea asta. Spune că dacă banii ar fi folosiți într-un scop caritabil, ar fi fost cu totul altceva, dar așa, n-are de gând să dea din banii lui munciți cu greu pentru ca familia Mowbray să mai adauge puțin lustru casei!

– Tipic pentru Douglas! râse Kate. Cel puțin e sincer.

– Și ce e cu povestea asta că lucrezi pentru Clive Rogers?

– Cum naiba ai și auzit?

– De la bonă care, la rândul ei, știe de la menajera doctorului.

– Astăzi a fost prima zi și s-a stabilit totul abia ieri. Nu va dura mult. Domnișoara Davies se va întoarce curând. A trebuit să stea acasă și să-și îngrijească părinții care au amândoi gripă.

– Mă gândesc din când în când la domnișoara Davies. Greu de imaginat o viață mai searbădă, biata de ea. Legată de părinți și numai muncă și muncă. După părerea mea, mai bine orice fel de căsătorie decât deloc!

– Apropo, Angela și David s-au logodit.

– Cum de n-am auzit asta? Foarte bine! Îți va lipsi Angela.

– Da, foarte mult. Se anunță schimbări în familia Gregory.

– Dar tu? Când voi vorbi despre „prietena mea, lady Mowbray"?

– Niciodată.

– Nu spune asta, draga mea.

– Nu ne putem căsători toate deodată. Ce facem cu Emma?

– Eu totuși, țin pumnii pentru tine.

– Mulțumesc, Betty.

– Vino mâine la prânz să mai discutăm.

– Cu mare plăcere.

A doua zi, Kate plecă de la cabinet la Betty, luându-l și pe Byron, ca să nu stea singur toată ziua, mai ales că era bine venit la familia Travers fiindcă, jucându-se cu Terry, admitea din partea acestuia ceea ce nici o pisică n-ar fi tolerat.

– Discutam cu Douglas despre vacanță. Tu ți-ai făcut vreun plan?

– Am promis Emmei că o duc la mare undeva, dar n-am stabilit încă nimic precis. Anul trecut am fost în Spania și Emmei nu i-a plăcut deloc că a fost lăsată în grija altcuiva, așa că m-am gândit să mă revanșez în vara aceasta.

– Ce-ar fi să veniți cu noi? Mergem la o fermă în Cornwall. Ne ducem acolo de când s-a născut Terry. Casa nu e foarte frumoasă, dar are vedere spre un golf superb, iar proprietăreasa e foarte drăguță cu copiii; în plus, mâncarea e grozavă.

– Sună minunat. Dar ce va spune Douglas?

– Este de acord. Dacă mergem singuri, nu putem face nici o mișcare din cauza copiilor.

– Eu și cu Emma vă vom ajuta și vom avea și noi grijă de ei.

– Așa ne-am gândit și noi, mărturisi Betty.

– Este însă o problemă. Trebuie să anunț la conac și la cabinet.

– Va fi abia în septembrie; primele două săptămâni.

După prânz, Kate merse acasă să pregătească masa de seară, apoi se întoarse la cabinet.

Zilele treceau repede. Unchiul Ben o adoptă oarecum pe Mary Foster, venind în fiecare zi în vizită la ea, ceea ce o mai scuti pe Kate de grija purtată acesteia.

Kate privea cu mare seriozitate lucrul la cabinet. Își luase obiceiul de a șterge praful în cabinet în fiecare zi, lucru pe care menajera îl cam neglija; de asemenea, culegea flori din grădină și le așeza într-un vas pe măsuța din sala de așteptare. Riscă să așeze o vază cu un trandafir pe biroul lui Clive, dar acesta o răsturnă din neatenție, peste hârtii.

– A cui a fost ideea asta stupidă? întrebă el iritat.

Grăbindu-se să șteargă apa, Kate recunoscu a cui fusese ideea.

– Altă dată să nu se mai întâmple, o admonestă el, dar luă trandafirul și-l prinse la butonieră.

Uneori, când mergeau împreună cu mașina la cabinetul unde trebuia să fie de două ori pe săptămână într-un sat din apropiere, se întâmpla ca doctorul să vorbească și despre alte subiecte decât cele strict profesionale. După aceea, însă, se retrăgea din nou în carapacea lui și întotdeauna se pierdea mai mult teren decât se câștigase. Kate nu-i putea înțelege atitudinea.

Domnișoara Davies întârzia mai mult decât se așteptase și Kate nu știa dacă să se bucure sau să-i pară rău că acea relație în care era atât de aproape și totuși atât de departe de Clive Rogers continua.

Mergea în fiecare duminică la conac și devenise un ghid foarte competent. Citise o mulțime de materiale, astfel încât putea răspunde inteligent oricăror întrebări.

În curând, nu mai apăru nici Roderick, nici Lucilla, în locul lor încasând Tommy banii.

Angela era iar în formă. Pe degetul ei strălucea un inel cu diamant și data nunții fusese fixată pentru luna ocotmbrie. Se părea că se va căsători, totuși, prima.

Nu se știe prin ce mijloace, unchiul Ben îi mai temperase pe Sara și Adam, dispuși acum să mai aștepte până la terminarea stagiunii.

– O voi lăsa pe Angela să se mărite prima, spusese Sara cu mărinimie, din moment ce lucrul acesta înseamnă atât de mult pentru ea. Face atâta caz: ne vrea pe toate trei domnișoare de onoare, șaptezeci de invitați, recepție la hotel. Au economisit banii cu atât de multă grijă și acum parcă sunt nebuni. Adam și cu mine ne vom căsători într-o poiană, desculțI, și vom avea ca invitați numai păsările și sălbăticiunile pădurii. Tu, Kate, cum vrei să fie nunta ta?

– În nici un fel. Sunt mulțumită să stau acasă cu Emma.

Într-o sâmbătă dimineață când pleca de la cabinetul doctorului, Kate se întâlni cu Madge Harper.

– Bună, Kate. Mă bucur să te văd. Ai timp să bem o cafea la Liliacul?

– Da... mulțumesc, Madge.

Liliacul era o cafenea mică, a două doamne în vârstă care serveau prăjituri de casă și vindeau ceramică și peisaje în acuarelă.

– Chiar am vrut să-ți spun, Kate, cât de mult te admir pentru cât ești de energică și muncitoare. Scrii cărți, ești ghid, acum lucrezi și ca secretară la cabinetul doctorului, plus gospodărie acasă. Cum poți să le faci pe toate?

– Două din aceste ocupații sunt temporare și le fac cu mare plăcere.

– Sunt convinsă. Sunt sigură de asemenea, că le faci dezinteresat. De aceea, bârfele care se aud mi se par josnice.

– Ce vrei să spui? N-am auzit nici o bârfă.

– Cred și eu că nu. Victima bârfei află de obicei ultima, dar eu personal cred că ar trebui să-ți spun. Dar, draga mea... dacă îți spun, te rog să nu te înfurii pe mine.

– Pentru Dumnezeu, ce și cine spune?

– Unii spun că ești geloasă pe surorile tale mai mici pentru că s-au logodit înaintea ta, că ai tot încercat să pui mâna pe Roderick Mowbray și că acum încerci același lucru cu doctorul.

– Cum pot oamenii să fie atât de josnici? Și tu, Madge, crezi că vânez un soț?

– Sigur că nu. Dar părerea mea este că, dacă ai puțină considerație pentru reputația profesională a lui Clive, ar trebui să renunți la munca de secretară.

– Să renunț? Doar pentru că niște răuvoitori n-au altceva mai bun de făcut decât să mă bârfească?

– Nu pentru tine; tu îți poți permite să ignori bârfele. Mă gândesc la Clive. Un scandal i-ar putea ruina cariera.

– Niște cuvinte pline de venin nu înseamnă neapărat un scandal.

– Dacă ai puțină considerație pentru Clive, vei înțelege ce vreau să spun.

– Dar chiar are nevoie de o secretară.

– Va trebui să găsească pe altcineva. O persoană mai în vârstă. Este un bărbat tânăr, necăsătorit. Ar fi trebuit să dovedească mai multă înțelepciune și să nu angajeze pe cineva atât de tânăr ca tine. Oamenii bârfesc.

– N-au decât! Îmi place munca mea acolo și n-am intenția să renunț.

– Desigur, dacă nu te interesează cariera lui Clive, ci numai persoana ta, atunci continuă cum ai început. Faci cum vrei. Dar toată lumea știe că trebuie să fiți de multe ori singuri în cabinet...

așa că bârfele sunt îndreptățite, înțelegi, nu-i așa? De aceea doctorul Fuller a ales-o pe biata domnișoară Davies ca secretară – a evitat astfel orice comentariu.

Kate se ridică și spuse că trebuie să plece. Era zdrobită de insinuările lui Madge și primul impuls a fost să le ignore.

Clive era în stare să-și poarte singur de grijă.

Pe drum spre casă, își aminti însă de cazuri din ziare referitoare la scandaluri în care erau implicați doctori din cauza legăturilor lor amoroase.

Doctorii trebuie să fie deosebit de atenți în ceea ce privește reputația lor. Madge avea dreptate. În nici un caz n-ar fi vrut să-i facă vreun necaz lui Clive.

Poate că ar trebui să nu mai meargă la cabinet dacă apăruseră astfel de zvonuri, oricât de nefondate ar fi fost.

Oakham Green era un loc încântător, dar asta nu însemna că nu se puteau întâmpla lucruri urâte chiar și acolo.

Kate se îndrepta spre casă, pierdută în gânduri. O bătaie insistentă în fereastra casei vecine îi atrase atenția.

Doamna Foster era la geam și-i făcea insistent semn cu mâna să vină.

Capitolul 17

Kate oftă, dar se duse.

– Nu te rețin mult, scumpa mea. Nu te-am mai văzut în ultima vreme. Nu mă plâng... viața mea a căpătat culoare de când Ben Chalmers a venit în Oakham Green... Vrei să bei o cafea?

– Mulțumesc, tocmai am băut și nu pot sta decât câteva minute.

– Am văzut-o pe Sara plecând la Shingleton cu Adam în această dimineață, ca de obicei. Ben a promis că mă duce și pe mine să văd piesa săptămâna viitoare. Abia aștept.

– Vă va plăcea. Și noi mergem o dată pe săptămână. De ce m-ați chemat?

– Draga mea, n-aș vrea să spun tot felul de povești, dar m-am gândit că ar fi bine să știi.

„Oh, Doamne!“ gândi Kate. „Nu se poate. Alte bârfe“.

– În legătură cu Sara... începu doamna Foster.

– Cu Sara? Ce-a făcut?

– Draga mea, poate că ești la curent cu tot ce face ea, totuși te întreb: știi că adesea vine acasă la ora două sau trei dimineața?

– Pesemne că vă înșelați, doamnă Foster. Știu că uneori îl așteaptă pe Adam până se întoarce din Shingleton, asta înseamnă până pe la ora unsprezece, pentru că spectacolul se termină abia la zece, dar nu ies nicăieri la ora aceea; nici n-ar avea unde să meargă.

– Tot ce știu este că am văzut-o pe Sara venind din rulotă în plină noapte. Poate că n-ar fi trebuit să spun nimic. În definitiv, sunt logodiți.

– Din rulotă!...

– Când nu pot dormi noaptea din cauza durerilor, de multe ori mă ridic din pat și privesc pe fereastră. În liniștea nopții, totul pare diferit; calm, aproape mistic. Aseară, când m-am dus să-mi iau medicamentele, am auzit zgomote, apoi i-am văzut pe Adam și Sara pășind tiptil prin grădină până la ușa din spate. Era ora trei fără zece... Nu este prima oară când îi văd. Dacă Sara ar fi fost mai mare, nu m-aș fi amestecat. Dar este atât de tânără, iar Adam este un individ atât de neconvențional... așa că m-am gândit că e bine să știi.

– Trebuie să existe o explicație. Poate că Adam învață un rol și Sara îl ascultă... știu că se întâmplă câteodată.

– La ora trei dimineața?

– Voi vedea despre ce e vorba.

De când Sara obiectase că e chemată în casă tot așa cum chemi pisica, ușa din spate era lăsată descuiată și Kate mergea la culcare. Poate că n-a fost bine că avusese atât de multă încredere în Sara. Pe de altă parte, faptul că sta afară până noaptea târziu nu însemna neapărat că e ceva în neregulă.

După prânz, Angela s-a dus împreună cu David să vadă cum progresau lucrările de construcție la noua lor casă, Emma fusese invitată la o colegă de școală, iar Kate se văzu deodată singură, fără să știe ce să facă. Ar fi vrut să meargă să discute cu Betty, dar în weekenduri

nu se ducea niciodată neinvitată. Chiar și unchiul Ben plecase la Londra pentru câteva zile, astfel încât nu avea cum să-i ceară sfatul.

Frustrată și îngrijorată, Kate decise să-l ia pe Byron și să meargă acasă la domnișoara Davies; dacă aceasta urma să-și reia postul în curând, atunci nu mai trebuia să ia vreo hotărâre.

Dcrumul trecea pe lângă școală și casa lui Madge. Apropiindu-se, Kate văzu în fața ei un cuplu îndreptându-se spre pădurea Abbey: îi recunoscu imediat – Madge și Clive Rogers!

Descoperirea aceasta o uimea. Oare de aceea îi spusese Madge despre bârfă? O rugase poate chiar Clive să-i dea de înțeles, ca să nu fie nevoit să-i spună el? Se purta extrem de rece și de distant cu ea la cabinet. Să fi ghicit că se îndrăgostise de el și, povestindu-i lui Madge, aceasta se hotărîse s-o prevină?

Își aminti că, în prima ei zi ca ghid, i-a văzut plecând împreună. Iar Madge, de obicei atât de reținută, chiar caustică în privința bărbaților, vorbise cu atât de multă căldură despre doctor încă de la început.

„Am fost oarbă! își spuse Kate. Cum am putut fi atât de proastă?“ Își continuă drumul până acasă la domnișoara Davies. Lovitura primită încă nu începuse să doară.

Între timp, Madge abia putea ține pasul cu Clive. Toată lumea știa că doctorul este mare amator de plimbări pe care le recomanda de altfel și pacienților săi. Unul din traseele sale preferate era prin pădure, până la ruine. Madge descoperise lucrul acesta și, cum drumul trecea pe lângă școală și casa ei, de câte ori îl vedea trecând făcea în așa fel încât ori să fie și ea în grădină și să înceapă o conversație, ori să pornească și ea după el. După o decepție în dragoste, cu câțiva ani în urmă, aversiunea lui Madge față de bărbați mergea până la dispreț, dar găsise în Clive o persoană pe care o admira cu adevărat.

Nu fusese deloc surprinsă că idila lui Kate cu Roderick Mowbray se sfârșise, dar nu-i făcu plăcere să afle că aceasta începe să aibă o relație de amiciție cu doctorul.

– Am auzit că acum, Kate ține locul domnișoarei Davies ca secretară a doctorului Rogers, comentă Madge cu Lucilla Lawson.

– Biata Kate! Și-a dat seama că n-are nici o șansă cu Roderick și acum se pare că își concentrează atenția asupra doctorului.

– Crezi că e ceva între ei?

– Unele persoane fac unele asocieri, dar eu personal nu cred că e vorba despre nimic serios. Se bârfește mult într-o comunitate mică și este foarte important ca personalitățile să fie foarte circumspecte.

Acestea au fost singurele remarce pe care Madge s-a bazat când a prevenit-o pe Kate.

Madge era convinsă că proceda cu inteligență. Îi plăcea să manipuleze oamenii – îi dădea o senzație de putere. Era sigură că demersul ei în ceea ce-l privea pe Clive era foarte subtil și că acesta nu putea bănui că întâlnirile lor nu sunt deloc întâmplătoare. De data aceasta, îi spusese că tocmai voia să culeagă trandafiri sălbatici pe care elevii să-i picteze luni.

Vizita lui Kate făcuse mare plăcere domnișoarei Davies, o femeie extrem de amabilă, abia trecută de cincizeci de ani. Kate aflase că aceasta spera să-și poată relua lucrul luni, deci nu mai avea motive să-și facă griji în privința bârfelor. Mai rămânea însă problema Sarei.

Imediat ce auzi mașina, Kate o strigă:

– Sara, te rog să nu întârzii; vreau să discut cu tine.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Sara surprinsă, venind imediat.

– Știi că am încredere în tine și în Adam, dar sunt anumite limite... de exemplu, statul până spre dimineață.

– Nu este chiar atât de târziu.

– Nu vorbesc despre seara aceasta. Nu vreau să-ți țin o lecție, dar doamna Foster te-a văzut de mai multe ori strecurându-se în casă spre dimineață. I-am spus că sunt sigură că există o explicație...

– Și atunci...?

– Ei bine, aștept acea explicație.

– În orice caz nu este vorba despre ceea ce tu și această bătrână care ne spionează păreți a crede. Nu pot să-ți spun ce se petrece pentru că nu este secretul meu, dar trebuie să mă crezi pe cuvânt că n-ai nici un motiv de îngrijorare. Noapte bună!

Apoi urcă în fugă spre camera ei și încuie ușa.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Angela.

– Nu, nimic, răspunse Kate încercând să creadă că într-adevăr nu era nimic.

Dar oare era așa?

Capitolul 18

Primul lucru pe care-l observă Kate când intră în galeria conacului Mowbray, în după-amiaza zilei următoare, a fost absența unei picturi.

Tommy era de serviciu jos și-i spuse că Roderick e la Londra de câteva zile.

Numai după ce ultimul vizitator a plecat, Kate întrebă în treacăt:

– Ce s-a întâmplat cu Rubens-ul din Galeria Mare? A fost luat să fie curățat?

– A dispărut? A dispărut un tablou? Nu știu nimic. Voi vorbi imediat cu stăpâna casei. Te rog să aștepți aici.

Se întoarse și mai agitată:

– Lady Mowbray dorește să te vadă imediat, domnișoară Gregory. Este foarte supărată. Nimeni n-a intrat în Galerie de duminica trecută în afară de fata care a șters praful de dimineață. Ușile sunt încuiate tot timpul, această aripă a casei nefiind folosită de familie. Dispariția tabloului este un mister.

Lady Mowbray era supărată și furioasă. Spuse că tabloul a fost pesemne furat, că faptul acesta întâmplat în absența lui

Roderick era îngrozitor și că fusese șterpelit probabil de sub nasul lui Kate, părând să plaseze responsabilitatea asupra acesteia.

– I-am spus lui Tommy să telefoneze la poliție, continuă ea. Am crezut, Kate, că vei fi atentă la vizitatori. Tabloul nu este foarte mare, putea fi furat, dar mi se pare de necrezut ca aceasta să se fi întâmplat fără ca tu să observi nimic.

– Nu mi-am asumat niciodată responsabilitatea pentru obiectele de valoare din casă, am bănuit că sunt asigurate. În orice caz, n-am observat pe nimeni care să dea de bănuit. Tabloul lipsea când am intrat cu primul grup. Cu această ocazie, vă reamintesc că nu voi fi aici duminica viitoare, deoarece plec în vacanță și, după întâmplarea de astăzi, nu-mi voi mai oferi deloc serviciile.

– Te rog, nu lua această atitudine, Kate. Este firesc să fiu supărată. Tabloul este foarte valoros. Poate că nu-ți dai seama ce înseamnă să pierzi un astfel de obiect de valoare care aparține familiei de generații întregi.

– Probabil că nu, dar îmi dau seama, în schimb, că prefer să lucrez cu și pentru oameni, decât să expun obiecte, fie ele de valoare. Acest loc mă deprimă, lady Mowbray. Este plin de stafii. Îmi pare foarte rău pentru pierderea dumneavoastră, dar nu mă simt deloc vinovată. La revedere.

Plecă, lăsând-o pe lady Mowbray fără replică în fața acestui afront.

Vestea dispariției tabloului făcu rapid înconjurul satului și curând, oamenii începură să șoptească despre posibila implicație a actorului cu care se logodise cea mai mică dintre surorile Gregory. La casa Clematis, se prezentă un detectiv.

Fetele erau complet uluite, neștiind dacă să se amuze sau să se înfurie.

Întâlnind-o pe Kate pe stradă, Madge îi spuse, ascunzându-și cu greu satisfacția, că s-a simțit datoare să raporteze la poliție că, în

noaptea dinaintea furtului, îl văzuse pe Adam însoțit de cineva, venind dinspre pădurea Abbey și cărând ceva. Ea tocmai se întorcea de la un concert din Carchester la ora aceea târzie.

– Fata care-l însoțea trebuie să fi fost Sara, încheie Madge, dar, pentru tine, nu i-am spus numele.

– Deci, tu ai fost cea care a pus poliția pe urmele lui Adam! Cum ai putut face așa ceva, Madge? De fapt, niciodată nu l-ai putut suferi.

– Nu. De când s-a infiltrat aici dându-se drept vărul meu, n-am avut deloc încredere în el. Nu-mi plac oamenii perfizi. Dacă este nevinovat, se va dovedi, dar am considerat că e de datoria mea să spun ce-am văzut. Și, de fapt, ce făceau el și Sara în pădure la ora aceea târzie? Crede-mă, Kate, îmi pare rău de toată această poveste, dar mai bine să aflați acum ce fel de om este, decât mai târziu.

Kate merse direct acasă și o abordă pe Sara, care mărturisi resemnată că se temuseră că Madge îi recunoscuse.

– Trebuie să-mi spui, Sara, ce făceați în pădure. Este esențial să știu.

– Din moment ce Adam va spune poliției, oricum secretul nostru se va afla. Dar nu va mai avea atât de mult farmec după aceea; vor veni și alții și vor strica totul.

– Nu ne mai înnebuni, Sara, interveni Angela. Ce făceați acolo?

– Urmăream bursuci.

– Urmăreați bursuci? strigară Kate și Angela împreună, apoi izbucniră într-un râs isteric.

– Adam a descoperit un grup de bursuci, explică Sara și voia să-i fotografieze când ies noaptea. Era foarte amuzant să ne ascundem și să-i urmărim. L-am ajutat pe Adam să ducă echipamentul fotografic și să construiască o ascunzătoare. Bursucii sunt niște scumpi, dar ca să-i surprinzi în timp ce se joacă, este nevoie de ore în șir în care să aștepți cu răbdare. Adam voia ca nimeni să nu știe

locul respectiv pentru că animalele puteau fi speriate și, în plus, puteau să apară tot felul de sadici care să le facă rău. De aceea, m-a rugat să promit că nu spun la nimeni.

Apoi, Roderick veni în mare grabă de la Paris unde își petrecuse weekendul și unde fusese contactat. Lămuri totul, spunând că el luase tabloul pentru o expertiză, ca să afle cu cât ar fi putut fi vândut la licitație, apoi veni acasă la Kate pentru a-și cere scuze pentru toate neplăcerile cauzate.

– Dar de ce nu i-ai spus mamei tale că iei tabloul? Am fi fost toți scutiți de această tevatură.

– N-am vrut ca mama să știe. Această idee i s-ar fi părut un sacrilegiu și am vrut să evit obiecțiile ei. Intenționam să mă întorc până duminică, dar am avut ocazia să merg și la Paris, așa că am riscat, sperând că absența tabloului va trece neobservată. Îmi pare rău, Kate.

– Bine, dar cum ți-ai închipuit că nu voi observa? Am avut un schimb de cuvinte foarte neplăcut cu mama ta. Părea că mă face oarecum răspunzătoare.

– Îmi pare rău, Kate. Era supărată. Va fi de-acum și mai supărată, pentru că am hotărât să vând câteva din obiectele de valoare ale familiei. Vechii maeștri se vând bine acum. Faptul că am deschis casa publicului nu aduce un profit mare; ar trebui să facem aceasta la scară largă. Așa că, renunț la proiect și, în locul lui, vând Rubens-ul. Te-am șocat? Mama spune despre mine că sunt un barbar.

– Nu, spuse Kate încet, privindu-l gânditoare. Înțeleg ce simte mama ta, dar sunt de acord cu tine. Este mai bine să vinzi tabloul unei galerii unde mii de oameni se pot bucura de el, primind în schimb mii de lire ca să te poți bucura și tu de viață.

– Așa cred și eu. De ce să adunăm atât de multe obiecte de valoare într-o casă cu mult prea mare pentru noi? Nu corespunde concepției mele despre o viață bună. Am încercat să-mi joc rolul de

moșier și să-i fac mamei pe plac, dar renunț. Aș vrea să găsesc un cumpărător pentru casă, cu tot cu majoritatea bunurilor. A devenit pentru mine mai degrabă o povară decât o valoare.

– Ar fi un așezământ splendid pentru un colegiu, sau o casă de sănătate, un orfelinat, ceva de felul acesta. Dar ce va face mama ta?

– I-aș construi o casă pentru ea și pentru credincioasa ei Tommy și ar locui și trăi mult mai bine decât acum. Sunt de acord cu tine, Kate. Casa noastră nu e decât un muzeu. Până la urmă o voi convinge pe mama că am dreptate.

– Desigur, ar mai fi o soluție.

– Care?

– Să te căsătorești cu o fată bogată.

– M-am gândit și la asta, dar prefer libertatea.

– Biata Lucilla.

– Era prea insistentă, prea posesivă. A crezut că mă poate cumpăra. La revedere, Katie. Mulțumesc pentru ajutorul tău. Vei vedea schimbări în ceea ce privește proprietatea noastră, dar pe mine nu cred că mă vei mai vedea.

– Mi-a făcut plăcere că ne-am cunoscut, Roderick. Îmi vei lipsi.

– Și mie mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Apoi, brusc, o luă în brațe și o sărută.

– Mărită-te cu mine, Katie.

– Să mă mărit cu tine?

– N-am uitat ce mi-ai spus atunci: când iubești, o faci pentru totdeauna și nu pe ascuns. Și eu vreau același lucru.

Nici unul din ei nu observă mașina doctorului care se oprise lângă casa vecină. Clive, însă, recunoscu mașina sport a lui Roderick parcată în fața casei Clematis, când intră la doamna Foster.

– Nu vorbești serios.

– Ba da. Foarte serios.

– Iartă-mă, Roderick, spuse ea desprinzându-se din brațele lui. Răspunsul este nu. Țin foarte mult la tine, Roderick și-ți voi fi întotdeauna recunoscătoare pentru schimbarea pe care ai adus-o în viața mea.

– Mulțumesc, dar mi-aș fi dorit altceva, nu recunoștință. La revedere, Kate.

Se întoarse și ieși.

Kate izbucni în lacrimi.

Betty tocmai își lăsase căruciorul afară și intră repede, dar văzând-o pe Kate se opri, dezorientată:

– Ce s-a întâmplat, scumpa mea? Nu te-am mai văzut niciodată plângând.

– Roderick tocmai m-a cerut în căsătorie.

– Splendid! Dar ăsta nu e un motiv de a plânge. De fapt, nu mă miră că ești încă în stare de șoc.

– L-am refuzat.

– L-ai refuzat! Betty o privea lung, nevenindu-i să creadă. Ai refuzat partida cea mai grozavă din tot ținutul? Kate Gregory, cred că nu ești în toate mințile.

Kate se ridică și merse la fereastră.

– Ah! spuse ea pe un ton schimbat. Mașina doctorului e în fața casei doamnei Foster. Sper că nu e bolnavă. Ar trebui să merg la ea...

Dar tocmai atunci, Clive ieși.

Privi spre casa Clematis, avu un moment de ezitare, ca și cum ar fi vrut să intre, apoi se urcă în mașină și plecă.

Capitolul 19

– Marea este atât de albastră și nisipul atât de auriu, încât nu înțeleg de ce să merg la mare în străinătate în loc să vin în Cornwall, spuse Betty, întinsă pe cearșaful de plajă și încercând să se bronzeze cât mai mult.

Scriind vederi pentru familie, Kate simțea că Oakham Green este undeva pierdut în trecut. Se bucura din plin de fiecare zi petrecută în decorul acelui peisaj stâncos, aspru, care o fascina. Se bucura de fiecare clipă petrecută acolo, totuși gândurile ei zburau mereu spre casă.

Unchiul Ben stătea în casa Clematis în absența ei pentru a avea grijă de fete. Se oferise să-i organizeze Angelei nunta fastuoasă pe care și-o dorise și să-l finanțeze pe Adam pentru a studia la Universitatea din Carchester. Intenționa să se stabilească în vecinătate, iar Kate chiar se gândea să-l invite să locuiască definitiv la ele acasă după plecarea Angelei. Responsabilitățile casei păreau să treacă, treptat, de pe umerii ei firavi pe umerii lui puternici.

Avea și mijloacele și dorința de a juca rolul unchiului generos, iar fetele acceptau bunătatea lui din toată inima, răsplătindu-l, așa cum își dorea, prin faptul că-l considerau parte din familie.

Nici doamna Foster nu mai constituia un subiect de îngrijorare. În ziua în care Kate a mers la ea după plecarea doctorului, a aflat că vizita acestuia avusese cu totul alt scop, și anume să-i propună să închirieze o cameră asistentei, a cărei casă urma să fie demolată din cauza unor lucrări de construcție.

– Desigur că am acceptat, îi spusese doamna Foster entuziasmată. Asistenta îmi va ține companie. Abia aștept să se mute aici.

Domnișoara Davies își reluase locul și Kate nu-l mai văzuse pe Clive. Se gândea dacă să-i trimită și lui o ilustrată, apoi își aminti de cuvintele lui Madge și se răzgândi.

– Cred că e timpul să mergem la masă, spuse Betty.

Apoi, în mașină, adăugă în treacăt:

– Mă întreb dacă a venit Clive.

– Clive? tresări Kate. Adică... doctorul? Îl așteptați?

– I-am spus să vină să ne viziteze, dacă vrea, și i-am lăsat adresa. A zis că s-ar putea să-și ia o vacanță în septembrie dacă își găsește un locțiitor. Știu că nu-ți place la nebunie, Kate, dar m-am gândit că nu te va deranja.

– Sigur că nu, răspunse Kate cu o voce care spera să sune firesc.

– Ar trebui să se recăsătorească. Nu-i place să locuiască singur în casa aceea mare. Trebuie să-i găsesc o soție. Toți doctorii și preoții ar trebui să fie căsătoriți, altfel dau naștere la bârfe. Ai vreo idee, Kate? Știi pe cineva potrivit?

– Nu, interveni Douglas. Poate foarte bine să-și găsească și singur o soție.

– Ce-ai spune de Madge Harper?

– Madge Harper? țipă Betty. În nici un caz! Merită ceva mai bun...! Apoi strigă satisfăcută, când mașina intră pe aleea ce ducea spre casă. A venit! Mașina lui e în curte!

Kate nu-și mai amintea care au fost primele lor cuvinte când s-au văzut. Mai târziu, după prânz, Betty insistă s-o trimită la plimbare cu el.

– Arată-i lui Clive împrejurimile și cum se vede golful nostru de pe stânci. Avem noi grijă de Emma.

Douglas schiță o mișcare să-i urmeze.

– Nu tu! șopti Betty.

– De ce? De fapt, de ce nu mergem toți?

– Nu ne așteptați... venim și noi mai târziu... strigă Betty spre Kate și Clive, apoi, adresându-se soțului ei: Să-i lăsăm puțin singuri. De aceea a venit Clive.

– Dar parcă spuneai că lui Kate nu-i place individul.

– N-are importanță. Am o bănuială în privința lor. De la ură la dragoste, adesea nu e decât un pas. Strig-o pe Emma și gândește-te la ceva care s-o amuze.

Kate și Clive se plimbau de-a lungul coastei.

– Cu puțin timp înainte de a pleca, Betty mi-a dat o veste surprinzătoare.

– Ce veste?

– Mi-a spus că Roderick Mowbray te-a cerut în căsătorie și tu l-ai refuzat.

– Așa e.

Se opri din mers și o întoarse cu fața spre el.

– De ce, Kate?

– De ce ar refuza o femeie o cerere în căsătorie?

– Pentru că nu-l iubește pe respectivul bărbat?

– Exact.

– Dar am crezut că...

– Și eu am crezut la fel, cândva...

– Kate, îți dai seama ce simt pentru tine, nu-i așa?

– Nu. Spune-mi.

Încet, o trase aproape de el, îi ridică bărbia și o sărută pe buze.

– Nu este vorba de un flirt, draga mea. Te iubesc. Vreau să ne căsătorim.

– Și eu te iubesc.

S-au așezat, încă neîncrezători în fericirea lor. Erau atât de multe lucruri de explicat și de lămurit.

– Erai atât de rece și de distant la cabinet. Am crezut că nu mă vrei.

– Te doream atât de mult, încât trebuia să fiu circumspect. Și credeam că încă te gândești la Roderick.

– Dar Madge spunea...

– Nu-mi vorbi despre Madge. Femeia asta mă pândea tot timpul. Cum treceam pe lângă poarta ei, apărea imediat. A trebuit să renunț la plimbarea mea preferată ca s-o evit.

– Bietul Clive, spuse Kate, gândind, de fapt, „Biata Madge".

Se sărutară din nou.

– Clive, dragul meu nu mă pot căsători cu tine dacă nu admiți ca Emma să locuiască și ea cu noi.

– Am luat în considerație și acest risc.

– Și nu te deranjează?

– Sigur că nu.

– Și Byron și Shelley?

– Și Byron și Shelley, se arătă el de acord, sărutându-i ochii, părul, vârful nasului.

– Ah, Clive, mă tem că este doar un vis.

– Chiar dacă este numai un vis, cel puțin suntem cu toții în el. Asta este tot ce contează.

Sfârșit